

Charles Bukowski
Dragoste la 17,50 \$

Charles Bukowski

Dragoste la 17,50 \$

Povești despre viața din groapă

Traducere din limba engleză și note
de Cristian Neagoe

POLIROM
2016

Charles Bukowski, *South of No North*

Copyright © 1973 by Charles Bukowski

© 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6442-9

ISBN PDF: 978-973-46-6443-6

ISBN print: 978-973-46-6421-4

Coperta: Radu Răileanu

Pe copertă: © Beror/Shutterstock.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CHARLES BUKOWSKI s-a născut în Germania, la Andernach, în 1920. Când avea doi ani, părinții lui s-au mutat în Statele Unite, stabilindu-se în Los Angeles, unde scriitorul a copilărit și și-a petrecut cea mai mare parte din viață. A studiat la Los Angeles City College, dar a abandonat cursurile și a dus o viață dezordonată, scriind cu pasiune îndârjită și schimbând diverse slujbe pentru a supraviețui: a lucrat într-un abator, într-o fabrică de biscuiți pentru câini, a fost spălător de vase, șofer de camion, funcționar de poștă etc. Prima povestire a publicat-o la douăzeci și patru de ani, iar în 1960 a debutat cu un volum de versuri. Încetul cu încetul, valoarea operei sale a început să fie recunoscută, iar în 1969 a semnat un contract de exclusivitate cu Black Sparrow Press, ceea ce i-a permis să renunțe la slujba lui din acel moment și să se dedice exclusiv scrisului. Autor prolific, a publicat numeroase volume de poezie, antologii de povestiri și romane, devenind unul dintre cei mai citați scriitori americani contemporani. La Editura Polirom au apărut până în prezent romanele *Femei* (2003, 2012), *De duzină* (2003), *Factotum* (2004), *Poșta* (2004), *Șuncă pe pîine* (2011, 2015), *Hollywood* (2012) și antologia de poezie *Dragostea e un câine venit din iad* (2007). Charles Bukowski a murit în 1994 în San Pedro, California.

Pentru Ann Menebroker

Un funcționar cu nasul roșu

Când l-am cunoscut pe Randall Harris, avea patruzeci și doi de ani și locuia cu o femeie cu părul cărunt, una pe nume Margie Thompson. Margie avea patruzeci și cinci de ani și nu era prea chipeșă. Eu editam pe atunci mica revistă *Mad Fly* și trecusem pe la ei în încercarea de a face rost de niște texte de la Randall.

Randall era cunoscut ca un izolaționist, un bețiv, un individ crud și înverșunat, dar poeziile lui erau brute, brute și oneste, simple și barbare. La vremea aia scria ca nimeni altul. Lucra ca funcționar de expediții la un depozit de piese auto.

M-am așezat față în față cu Randall și Margie. Era șapte și un sfert seara și Harris se îmbătase deja cu bere. Mi-a pus o sticlă în față. Auzisem de Margie Thompson. Era o comunistă de modă veche, o salvatoare a lumii, o făcătoare de bine. Te puteai întreba ce caută cu Randall, pe care îl durea în cur și mai și recunoștea asta. „Îmi place să fotografiez căcatul“, mi-a zis, „asta e arta mea“.

Randall începuse să scrie pe când avea treizeci și opt de ani. La vârsta de patruzeci și doi, după vreo trei broșurele (*Moartea e un câine mai jegos ca țara mea, Mama s-a futut cu un înger și Caii sălbatici ai nebuniei*), începuse să primească oareșice aprecieri din partea criticilor. Dar el nu dădea doi bani pe scrisul lui și zicea: „Nu-s decât un expeditor de piese auto copleșit de o melancolie adâncă“. Stătea cu Margie undeva la curte, într-o dărăpănătură din Hollywood, și era realmente ciudat. „Pur și simplu nu-mi plac oamenii“, spunea el. „Știi, Will Rogers a zis odată «N-am cunoscut niciodată un om care să nu-mi placă». Eu n-am cunoscut niciodată un om care să-mi placă.“

Dar Randall avea umor, avea capacitatea de a râde de durere și de el însuși. Nu se putea să nu-ți placă. Era un om urât, cu capul mare și fața pocită – numai nasul părea să-i fi scăpat de poceala generalizată. „N-am destul os la nas, e ca un cauciuc“, explica el. Avea nasul lung și foarte roșu.

Auzisem povești despre Randall. Îi plăcea să spargă geamuri și să izbească sticle de pereți. Era un bețiv scandalagiu. Avea și perioade când nu mai răspundea la ușă sau la telefon. Nu avea televizor, doar un radio mic la care

asculta numai muzică simfonică – neobișnuit pentru un tip așa de primitiv ca el.

Randall avea și perioade când demonta fundul telefonului și îndesa hârtie igienică în jurul soneriei, ca să nu mai sune. Rămânea așa luni de zile. Te și mirai de ce mai ține un telefon. Avea o educație precară, dar se vedea că-i citise pe mai toți autorii buni.

— Deci, bulangiule, probabil te întrebi ce caut eu cu ea? a arătat el spre Margie.

N-am răspuns nimic.

— E femeie bună, mi-a zis, și îmi oferă cam cel mai bun futai de la vest de St. Louis.

Ăsta era tipul care scrisese patru sau cinci poezii de dragoste pentru o femeie pe nume Annie. Te întrebai oare cum mergeau lucrurile între ei.

Margie stătea și se hlizea. Scria și ea poezii, dar nu erau prea grozave. Mergea la două seminarii pe săptămână, care nu prea îi erau de folos.

— Deci vrei niște poezii? m-a întrebat el.

— Da, mi-ar plăcea să arunc o privire peste câteva.

Harris s-a deplasat până la cabinetul lui, a deschis ușa și a adunat de pe jos niște hârtii rupte și călcate în picioare. Mi le-a întins.

— Astea le-am scris aseară.

Apoi s-a dus la bucătărie și-a apărut cu încă două beri. Margie n-a băut.

Am început să citesc poeziile. Toate erau pline de forță. Dactilografiasse cu o mână foarte grea și cuvintele păreau cioplite în hârtie. Dintotdeauna m-a uluit vigoarea scrisului său. Părea să spună toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spunem, dar nu ne-am gândit niciodată să le rostim.

— O să iau poeziile astea, i-am zis.

— OK, a zis el. Bea acolo.

Când veneai în vizită la Harris, trebuia să bei cu el. Fuma țigară de la țigară. Purta niște pantaloni de stofă lălâi, cu două numere mai mari, și niște cămăși vechi, care erau mereu rupte. Avea vreun metru optzeci și cinci și o sută de kile, în mare parte grăsime de la bere. Avea umeri rotunzi și se uita la tine printre niște pleoape ca niște fante înguste. Am băut două ore jumate în cap în camera plină de fum. Deodată Harris s-a ridicat și mi-a zis:

— Ieși în pula mea, muistule, mi-e silă de tine!

— Ușurel, Harris...

— Am zis ACUM, căcănare!

M-am ridicat și am plecat cu poeziile.

Peste două luni m-am întors în curtea aia ca să-i dau lui Harris câteva exemplare din *Mad Fly*. Publicasem în numărul ăla toate cele zece poeme ale lui Harris. Mi-a deschis Margie. Randall nu era acasă.

— E în New Orleans, mi-a zis Margie. Cred că asta-i șansa lui. Jack Teller vrea să-i publice următoarea carte, dar mai întâi vrea să-l întâlnească față-n față. Teller zice că nu poate să publice pe cineva de care nu-i place. I-a plătit avionul dus-întors.

— Randall nu e tocmai drăguț cu lumea, am spus eu.

— Vom vedea, mi-a zis Margie. Teller e un bețiv și a fost la pușcărie. S-ar putea să facă o pereche drăguță.

Teller scotea revista *Rifraff* și avea propria lui tipografie. Făcea o treabă foarte bună. Ultimul număr din *Rifraff* avusese pe copertă mutra pocită a lui Harris sugând dintr-o sticlă de bere și inclusese mai multe poezii de-ale lui.

Rifraff era în general recunoscută drept cea mai bună revistă literară a momentului. Harris se bucura de tot mai multă atenție. Asta ar fi fost într-adevăr o șansă bună pentru el în caz că n-o terfelea cu limba lui ascuțită și apucăturile de bețiv. Înainte să plec, Margie mi-a zis că e însărcinată – cu Harris. Cum spuneam, avea patruzeci și cinci de ani.

— Cum a reacționat când i-ai spus?

— A părut indiferent.

Am plecat.

Cartea a ieșit până la urmă într-un tiraj de 2000 de exemplare, superb tipărită. Coperta era făcută din plută adusă din Irlanda. Paginile erau colorate diferit, pe o hârtie extrem de bună, cu un font rarisim, și presărate cu schițele lui Harris în tuș de India. Volumul a avut parte de o primire entuziastă, atât pentru cum arăta ca obiect, cât și pentru conținut. Dar Teller n-a putut să plătească drepturi de autor. El și nevastă-sa erau la limită cu banii. În zece ani volumul avea să se vândă cu șaptezeci și cinci de dolari pe piața cărților rare. Între timp Harris revenise la slujba lui de expeditor la depozitul de piese auto.

Când l-am sunat din nou, după vreo patru-cinci luni, Margie plecase.

— A plecat demult, a zis Harris. Ia-ți o bere.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, după ce m-am întors din New Orleans, am scris câteva povestiri. Când eram la muncă, și-a băgat nasul prin sertarele mele. A citit vreo două povestiri și s-a simțit rănită.

— Despre ce erau?

— A, a citit ceva despre mine, cum mă tot tăvăleam cu niște muieri prin New Orleans.

— Erau adevărate poveștile alea? am întrebat.

— Cum mai merge *Mad Fly*? a întrebat el.

Apoi s-a născut copilul, o fetiță, Naomi Louise Harris. Ea și maică-sa locuiau în Santa Monica și Harris mergea să le vadă o dată pe săptămână. Plătea pensie alimentară și își bea în continuare berea. Apoi am văzut că începuse să scrie săptămânal un editorial în ziarul de nișă *L.A. Lifeline*. Își intitula rubrica *Schițele unui maniac de mare clasă*. Proza lui era la fel ca poezia: impulsivă, antisocială și leneșă.

Harris își lăsase cioc și păr lung. Următoarea dată când l-am văzut, trăia cu o fată de treizeci și cinci de ani, o roșcată frumușică pe nume Susan. Susan lucra într-un magazin de artă, picta și cânta decent la chitară. Câteodată mai bea câte o bere cu Randall, iar asta era mai mult decât făcuse Margie vreodată. Curtea casei părea mai curată. Când Harris termina o sticlă, o arunca într-o pungă de hârtie în loc s-o arunce pe podea. Dar tot un bețiv ordinar era.

— Scriu un roman, mi-a zis el, și mai trag din când în când câte o lectură de poezie la universitățile de prin zonă. Acum am una în Michigan și una în New Mexico. Ofertele sunt destul de bune. Nu-mi place să dau lecturi, dar sunt un cititor bun. Le fac spectacol și le ofer niște poezie de calitate.

Harris începuse să și picteze. Nu picta foarte bine. Picta ca un copil de cinci ani îmbătat cu votcă, dar reușea să vândă când și când câte o lucrare cu 40-50 de dolari. Mi-a zis că se gândește să-și dea demisia. După trei săptămâni chiar și-a dat-o, ca să poată ajunge la lectura din Michigan. Își consumase deja concediul în călătoria la New Orleans.

Îmi amintesc că la un moment dat îmi jurase: „N-o să citesc niciodată în fața lipitorilor ăloră, Chinaski. O să mă-nghită pământul înainte să fac o lectură publică. Asta-i vanitate, asta înseamnă să te vinzi“. Nu i-am amintit de declarația asta.

Romanul lui, *Moarte în viața tuturor ochilor de pe Pământ*, a fost publicat de o editură mică, dar prestigioasă, care plătea onorariul standard. Recenziile au fost pozitive, inclusiv una apărută în *The New York Review of Books*. Dar el tot un bețiv violent era și deseori se certa cu Susan de la băutură.

Într-un final, după o beție monstru, în care făcuse ca toate alea și înjurase și urlase toată noaptea, Susan l-a părăsit. M-am văzut cu Randall la câteva zile după plecarea ei. Harris era ciudat de tăcut. Nu mai părea deloc agresiv și cinic.

— Am iubit-o, Chinaski, mi-a zis el. Din asta nu mai scap cu viață, dragule.

— O să-ți treacă, Randall. O să vezi. O să-ți treacă. Ființa umană e mult mai rezistentă decât crezi.

— Căcat, a zis el. Sper să ai dreptate. Am golul ăsta nenorocit în stomac. Femeile au făcut mulți bărbați zdraveni s-o ia razna. Ele nu simt la fel ca noi.

— Ba simt. Doar că nu mai putea să te suporte beat.

— Dă-o-n pula mea, frate, cam tot ce scriu scriu când sunt beat.

— Țasta-i secretul?

— Păi, da, ce căcat? Când sunt treaz, nu-s decât un expeditor de piese auto și nici măcar la asta nu sunt foarte bun...

L-am lăsat să-și termine singur berea.

Am trecut iar pe-acolo după trei luni. Harris era tot la el în curte. Mi-a făcut cunoștință cu Sandra, o blondă drăguță de douăzeci și șapte de ani. Tatăl ei era judecător la o curte de apel, iar ea era absolventă de U.S.C.¹ Pe lângă faptul că avea un corp mișto, afișa o atitudine rafinată și detașată, care le lipsea celorlalte femei ale lui Randall. Savurau împreună o sticlă de vin bun italianesc.

Ciocul lui Randall se transformase într-o barbă, iar părul îi crescuse mult mai lung. Avea haine noi, după ultima modă. Purta pantofi de 40 de dolari, un ceas nou, fața parcă i se subțiasse, avea unghiile curate... dar nasul tot i se înroșea când își bea vinul.

— În weekend Randall și cu mine ne mutăm în vestul L.A.-ului, mi-a zis ea. E prea jgoasă hruba asta.

— Am scris o groază de texte mișto aici, a comentat el.

— Randall, dragule, a spus ea, nu *locul* e ăla care scrie, *tu* ești. Cred că-i putem face rost lui Randall de o slujbă de profesor, trei zile pe săptămână.

— Nu știu să predau.

— Dragule, poți să-i înveți *totul*.

— Căcat, a zis el.

— Se gândesc să facă un film după cartea lui Randall. Am văzut scenariul. E foarte bine scris.

— Un film? am întrebat eu.

— N-are mari șanse, a zis Harris.

— Dragule, e deja în lucru. Ai și tu puțină încredere.

Am mai băut un pahar de vin cu ei, apoi am plecat. Sandra era o fată tare frumoasă.

Nu mi s-a oferit adresa lui Randall din vestul L.A.-ului și nici eu nu am încercat să dau de el. Trecuse mai bine de un an când am citit cronica filmului *Înflorește coada iadului*.

Era o adaptare după romanul lui. Cronica era pozitivă, iar Harris avea chiar și un rol micuț în film.

M-am dus să-l văd. Făcuseră o treabă bună cu cartea. Harris arăta puțin mai grav decât atunci când îl văzusem ultima oară. M-am decis să-l caut. După un pic de muncă detectivistică, într-o seară, pe la ora nouă, am bătut la ușa cabanei lui din Malibu. Mi-a deschis chiar Randall.

— Chinaski, bătrâne, a zis el. Haide, intră.

Pe canapea stătea o fată superbă. Părea să aibă vreo nouășpe ani și pur și simplu radia frumusețe naturală.

— Ea e Karilla, a spus el.

Savurau împreună o sticlă de vin scump din Franța. M-am așezat lângă ei și am băut un pahar. Am băut mai multe pahare. A mai apărut o sticlă și am stat de vorbă civilizat. Harris nu s-a îmbătat, n-a devenit violent și nici nu părea să mai fumeze atât de mult.

— Lucrez la o piesă pentru Broadway, mi-a spus el. Se spune că teatrul e pe moarte, dar eu am ceva pentru ei. Unul dintre cei mai importanți producători e interesat. Tocmai dau gata ultimul act. Îmi place mediul ăsta. Am fost dintotdeauna splendid la dialoguri, doar știi și tu.

— Da, am zis.

În noaptea aia am plecat pe la unșpe jumate. Conversația fusese plăcută... Harris începuse să încărunească distins pe la tâmpile și n-a zis „căcat“ de mai mult de patru sau cinci ori.

Piesa *Împușcă-ți tatăl, împușcă-ți zeul, împușcă-ți descâlcirea* a fost un succes. A ajuns printre cele mai jucate piese de pe Broadway. Avea de toate: câte ceva pentru revoluționari, câte ceva pentru reacționari, câte ceva pentru iubitorii de comedie, câte ceva pentru iubitorii de tragedie, chiar și câte ceva pentru intelectuali – și totuși avea sens. Randall Harris s-a mutat din Malibu într-o vilă spațioasă de pe dealurile Hollywoodului. Acum dădeai de el în tabloidele cu vedete.

M-am pus pe treabă și i-am găsit adresa din Hollywood Hills: un conac de două etaje, cu vedere către luminile Los Angelesului și ale Hollywoodului.

Am parcat, am ieșit din mașină și am mers pe alee până la intrarea principală. Era în jur de opt jumate seara și afară era răcoare, aproape frig. Pe cer se vedea o lună plină, iar aerul era proaspăt și curat.

Am sunat la ușă. Așteptarea a părut foarte lungă. Într-un final ușa s-a deschis. Era majordomul.

— Da, domnule? m-a întrebat el.

— Henry Chinaski, îl caut pe Randall Harris, am spus eu.

— O clipă, domnule.

A închis ușa cu grijă și am așteptat. Iarăși mult timp. Apoi majordomul s-a întors.

— Îmi pare rău, stimat domn, însă domnul Harris nu poate fi deranjat la această oră.

— A, bun.

— Doriți să-i lăsați un mesaj, domnule?

— Un mesaj?

— Da, un mesaj.

— Da, spuneți-i „Felicitări“.

— „Felicitări“? Atâta tot?

— Da, atâta tot.

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună.

M-am întors la mașină și m-am urcat în ea. Am pornit motorul și am început să cobor pe lungul drum dintre dealuri. Aveam la mine numărul ăla vechi din *Mad Fly*, pe care aş fi vrut să mi-l semneze. Era numărul care conținea zece poeme de Randall Harris. Probabil că era ocupat. Poate că dacă-i trimit revista prin poștă, cu un plic gol, timbrat, o să-mi dea un autograf.

Era abia vreo nouă seara. Încă mai aveam timp să merg altundeva.

[1.](#) University of Southern California.

Asasinii

Harry tocmai sărise din vagonul de marfă și o pornise pe jos pe Alameda, spre Pedro's, ca să-și ia o cafea la cinci cenți. Era dimineața devreme, dar își amintise că acolo obișnuiau să deschidă la cinci. Cu cinci cenți puteai să te lungești la Pedro's câteva ore. Puteai să te gândești un pic. Puteai să-ți amintești unde ai călcat strâmb sau unde ai făcut ce trebuia.

Era deschis. Mexicanca tânără care i-a întins cafeaua s-a uitat la el ca la o ființă umană. Săracii știau cum e viața. O fată bună. Ei, de fapt, o fată oarecum bună. Pân' la urmă toate te băgau în belele. Totul înseamnă belea. Își aminti un citat pe care îl auzise pe undeva: „Definiția vieții e belea.”

Harry se așeză la una dintre mesele vechi. Cafeaua era bună. Avea treizeci și opt de ani și era deja terminat. Își sorbi cafeaua și își aminti unde călcase strâmb – sau drept. Pur și simplu obosise: de jocul de-a asigurările, de birourile minuscule și pereții înalți de sticlă, de clienți. Pur și simplu obosise să-și înșele nevasta, să ciupească secretarele în lift și pe holuri. Se săturase de petrecerile de Crăciun și revelion, de zilele de naștere, de ratele la mașini noi și la mobilă, de lumină, gaz, apă... de întregul ansamblu hemoragic de necesități.

Se săturase și-și dăduse demisia, asta-i tot. Divorțul a urmat nu după multă vreme și băutura n-a întârziat nici ea. Dintr-odată, era scos din sistem. Nu mai avea nimic, dar a aflat curând că nici să nu posezi nimic nu-i ușor. Era doar un alt fel de povară. Măcar de-ar fi existat o cale de mijloc, una mai blândă. Se părea că omul n-are decât două opțiuni: fie să intre în cursă, fie să ajungă pe străzi.

Harry a ridicat privirea și a văzut cum un tip se așază în fața lui, tot cu o cafea la cinci cenți. Arăta ușor trecut de patruzeci de ani. Era îmbrăcat la fel de sărăcăcios ca Harry. Omul și-a rulat o țigară, apoi s-a uitat la Harry în timp ce și-o aprindea.

— Cum merge?

— Ce întrebare, a zis Harry.

— Da, asta cam așa-i.

Ședeau acolo și-și sorbeau cafelele.

— Stai câteodată și te-ntrebi cum ajunge un om în situația asta.

— Mda, a zis Harry.

— Apropo, nu știu dacă contează, dar numele meu e William.

— Pe mine mă cheamă Harry.

— Poți să-mi spui Bill.

— Mersi.

— Ai așa o figură, de parcă ai fi ajuns undeva la un capăt.

— M-am săturat până peste cap s-o ard pe străzi.

— Vrei să te-ntorci în societate, Harry?

— Nu, nici chiar așa. Dar mi-ar plăcea să scap de situația asta.

— Poți să te sinucizi.

— Știu.

— Ascultă, a zis Bill, ce ne trebuie nouă sunt niște bani câștigați rapid, ca să ne mai tragem un pic sufletul.

— Sigur, dar cum?

— Ei bine, asta implică niște riscuri.

— Cum ar fi?

— Pe vremuri mai spărgeam câte-o casă. Nu-i rău. Mi-ar fi de folos un partener ca lumea.

— OK, sunt pregătit să încerc cam orice. Mi s-a luat de fasole apoasă, de gogoși vechi de-o săptămână, de adăposturi, de cuvântări despre Dumnezeu, de sforăituri...

— Problema e cum ajungem unde tre' să operăm, a spus Bill.

— Mai am niște mărunțiș.

— Bun, păi atunci ne vedem pe la miezul nopții. Ai un creion?

— Nu.

— Stai așa, să împrumut unul.

Bill s-a întors cu un ciot de creion. A luat un șervețel și a scris pe el.

— Iei autobuzul de Beverly Hills și-i spui șoferului să te lase aici. Apoi mergi două străzi spre nord. O să te-aștept acolo. Crezi că te descurci?

— Voi fi acolo.

— Ai nevastă, copii? a întrebat Bill.

— Am avut, i-a răspuns Harry.

Noaptea aia era una friguroasă. Harry a coborât din autobuz și a mers două străzi spre nord. Era întuneric, foarte întuneric. Bill aștepta fumând o mahoarcă. Nu stătea în stradă, ci mai retras, lângă un tufiș stufos.

— Salut, Bill.

— Salut, Harry. Ești gata să-ți începi noua carieră lucrativă?

— Sunt.

— Bun. Am stat cu ochii pe casele astea. Cred că am găsit una potrivită. E izolată. Pute a bani. Ți-e teamă?

— Nu. Nu mi-e teamă.

— Bine. Relaxează-te și vino după mine.

Harry l-a urmat pe Bill pe trotuar vreo patru sute de metri, după care Bill a tăiat-o printre doi boscheți și au intrat într-o curte largă. Au luat-o prin spatele casei, o vilă mare, cu etaj. Bill s-a oprit la fereastra din spate. A tăiat cu un cuțit plasa pentru insecte, apoi a stat și a ascultat. Parcă erau într-un cimitir. Bill a deșurubat plasa din rama ferestrei și a dat-o la o parte. A rămas acolo ca să rezolve și fereastra. A tras de ea ceva vreme și Harry a început să se gândească: Iisuse. M-am înhăitat cu un amator. Ți-e vreun țicnit sau cine știe ce altceva. Apoi fereastra s-a deschis și Bill a intrat prin ea. Harry a văzut cum i se strecoară fundul înăuntru. E penibil, s-a gândit el. Bărbații fac așa ceva?

— Haide, a șoptit Bill dinăuntru.

Harry a intrat și el pe fereastră. Chiar că putea a bani și a ceară de mobilă.

— Iisuse. Bill, acum mi-e frică. Toată chestia asta n-are nici un sens.

— Nu mai vorbi așa tare. Parcă ziceai că vrei să scapi de fasolea aia apoasă, nu?

— Da.

— Păi, atunci fii bărbat.

Harry stătea locului în timp ce Bill deschidea încet sertarele și-și umplea buzunarele cu lucruri. Păreau să fie într-o sufragerie. Bill își îndesa în buzunare linguri și cuțite și furculițe.

Cum dracu' o să luăm vreun ban pe astea? s-a gândit Harry.

Bill continua să-și bage veselă în buzunare. Apoi a scăpat un cuțit. Podeaua era tare, n-avea covor, iar sunetul s-a auzit clar și puternic.

— Cine-i acolo?

Bill și Harry n-au răspuns.

— Am întrebat cine-i acolo!

— Ce s-a întâmplat, Seymour? a spus o voce de fată.

— Mi s-a părut că aud ceva. M-a trezit ceva.

— Ei, hai, culcă-te.

— Nu. Am auzit ceva.

Harry a auzit un scârțâit de pat și apoi zgomotul pașilor unui bărbat. Tipul a intrat pe ușă și a ajuns în sufragerie, lângă ei. Era un tinerel de vreo douăzeci și șase sau douăzeci și șapte de ani, îmbrăcat în pijama, cu bărbăță și păr lung.

— Ia ziceți, mă, ce pula mea căutați la mine-n casă?

Bill s-a întors către Harry:

— Du-te-n dormitorul ăla. S-ar putea să aibă un telefon acolo. Vezi, nu cumva să-l folosească. De ăsta mă ocup eu.

Harry s-a îndreptat spre dormitor, a găsit ușa, a intrat și a văzut o blondă de vreo douăș' trei de ani, cu părul lung, într-o cămașă de noapte elegantă, cu sânii pe afară. Pe noptieră era un telefon, dar blonda nu-l ridicase. Își dusesese dosul palmei la gură. Stătea ridicată în capul oaselor în pat.

— Nu țipa, a spus Harry, altfel te omor.

Harry rămase acolo, uitându-se în jos, la ea, și gândindu-se la propria lui soție, niciodată o soție ca asta. Începu să transpire, simți că ametește și se holbară unul la altul.

Harry se așează pe pat.

— Las-o-n pace pe nevastă-mea că îți crăp capul! a spus tânărul.

Bill tocmai intrase cu tot cu el în dormitor. Îi sucise brațul la spate și îi împingea cuțitul în spinare, undeva pe la mijloc.

— Nimeni n-o să se atingă de nevastă-ta, omule. Zi-ne numai unde-ți ții nenorociții de bani și plecăm.

— Ți-am zis, n-am decât ce e în portofel.

Bill i-a răsucit mai tare brațul la spate și a împins încă puțin cuțitul. Tânărul s-a crispat de durere.

— Bijuteriile, a zis Bill. Du-mă unde țineți bijuteriile.

— Sunt sus...

— Bun. Du-mă acolo!

Harry s-a uitat cum Bill îl scoate pe tânăr din dormitor. A continuat să se holbeze la fată, care se holba la el. Ochi albaștri, cu irisuri mărite de frică.

— Să nu țipi, i-a zis el, altfel te ucid, să mor eu dacă nu te ucid!

Buzele fetei au început să tremure. Erau de un roz pal și gura lui a acoperit-o pe a ei. El era nebărbierit, murdar, rânced, ea era albă, de un alb fin, delicat, și tremura. El îi ținea capul în mâini. Și-a tras capul în spate și s-a uitat în ochii ei.

— Târfă, i-a zis, târfă nenorocită ce ești!

A sărutat-o din nou, mai apăsător. S-au prăbușit îmbrățișați în pat. El încerca să-și dea jos pantofii în timp ce

o ținea lipită de saltea. Apoi și-a deschiat pantalonii, și i-a dat jos, timp în care continua s-o țină și s-o sărute.

— Târfă, târfă dracului...

— *O, nu! Iisuse Hristoase, nu! Nu nevastă-mea, ticăloșilor!*

Harry nu-i auzise intrând. Tânărul scoase un urlet. Apoi Harry auzi un gălgâit. Se dădu jos de pe ea și se uită în jur. Tânărul zăcea pe podea cu gâtul tăiat. Sângele îi curgea pe parchet în jeturi ritmice.

— L-ai omorât! a spus Harry.

— Păi, dacă țipa.

— Nu era nevoie să-l omori.

— Nu era nevoie să-i violezi nevasta.

— Eu n-am violat-o, dar tu l-ai omorât.

Apoi a început și ea să țipe. Harry i-a pus palma peste gură.

— Ce ne facem? a întrebat el.

— O omorâm și pe ea. A fost de față.

— Nu pot s-o omor, a spus Harry.

— O omor eu, a zis Bill.

— Dar n-ar trebui s-o irosim.

— Dă-i drumul atunci, trage-i-o.

— Bagă-i ceva în gură.

— Stai că rezolv eu, a zis Bill.

A scos o eșarfă din sertar și i-a îndesat-o în gură. Apoi a rupt fața de pernă în fâșii și i le-a legat în jurul gurii, ca să fixeze eșarfa înăuntru.

— Dă-i drumul, a zis Bill.

Fata n-a opus rezistență. Părea să fie în stare de șoc.

Când Harry s-a dat la o parte, Bill i-a luat locul. Harry a stat și s-a uitat. Asta era. Asta era felul în care mergeau lucrurile peste tot în lume. Când o armată cotopea un popor, îi lua femeile. Armata cuceritoare erau ei.

Bill s-a ridicat de pe ea.

— Să-mi bag pula, ce bine a fost!

— Ascultă, Bill, hai să n-o omorâm.

— O să vorbească. A fost de față.

— Dacă-i cruțăm viața, n-o să vorbească. O să ne fie recunoscătoare.

— O să vorbească. Știu cum e cu natura umană. O să vorbească mai târziu.

— Și de ce n-ar turna niște oameni care fac ce facem noi?

— Asta zic și eu, a spus Bill. De ce s-o lăsăm s-o facă?

— Hai s-o întrebăm. Hai să vorbim cu ea. Hai s-o întrebăm la ce se gândește.

— Știi la ce se gândește. O s-o omor.

— Te rog, Bill, nu. Hai să dăm dovadă de un pic de decență.

— Să dăm dovadă de decență? Acum? E prea târziu. Măcar dac-ai fi fost suficient de bărbat să-ți ții pula-n pantaloni...

— N-o omori, Bill, nu pot... suporta...

— Întoarce-te cu spatele.

— Bill, te rog...

— Am zis să te-ntorci în morții mă-tii cu spatele!

Harry s-a întors. Nu părea să se audă nici un zgomot. Minutele treceau.

— Bill, ai făcut-o?

— Am făcut-o. Întoarce-te și uită-te.

— Nu vreau. Hai să mergem. Hai să plecăm de-aici.

Au ieșit pe aceeași fereastră pe care intraseră. Noaptea era mai rece ca niciodată. Au luat-o pe lângă partea casei care se afla în întuneric și au trecut prin gardul viu.

— Bill?

— Da?

— Acum mă simt OK, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

— S-a întâmplat.

Au mers înapoi până în stația de autobuz. Cursele de noapte erau foarte rare, probabil că aveau de așteptat vreo oră. Au rămas în stația de autobuz, s-au căutat unul pe altul de sânge și, lucru ciudat, n-au găsit nici o urmă. Așa că și-au rulat două țigări și le-au aprins.

Apoi Bill a scuipat-o pe a lui.

— Băga-mi-aș pula! Ah, să-mi bag pula-n tot!

— Ce s-a întâmplat, Bill?

— Am uitat să-i luăm portofelul!

— Ah, futu-i, a zis Harry.

Asta l-a ucis pe Dylan Thomas

Asta l-a ucis pe Dylan Thomas.

Mă urc în avion cu prietena mea, sunetistul, cameramanul și producătorul. Aparatul de filmat înregistrează. Sunetistul a pus niște microfoane mici pe prietena mea și pe mine. Sunt în drum spre San Francisco, unde am o lectură de poezie. Sunt Henry Chinaski, poet. Sunt profund, sunt magnific. Pula. Ei bine, da, am o pulă magnifică.

Channel 15 are de gând să facă un documentar despre mine. M-am îmbrăcat cu o cămașă curată și nouă, iar gagică-mea e plină de energie, e mirobolantă, vibrează la cei treizeci de ani ai ei. Sculptează, scrie și face dragoste superb. Aparatul de filmat mi se vâra în față. Mă prefac că nu-i acolo. Pasagerii ne urmăresc, stewardesele radiază, pământul e furat de la indieni, Tom Mix e mort, iar eu am mâncat un mic dejun pe cînste.

Dar nu-mi pot lua gândul de la toți anii aceia petrecuți în camere singuraticе, unde singurii oameni care îmi băteau la ușa erau fie proprietăresele care cereau chiria restantă, fie FBI-ul. Locuiam alături de șobolani, șoareci și sticle de vin, iar sângele meu se târa pe pereți într-o lume pe care nu puteam și încă nu pot s-o înțeleg. Decât să trăiesc viețile lor, preferam să mor de foame. Am fugit înăuntrul propriei minți și m-am ascuns acolo. Am tras toate obloanele și m-am holbat la tavan. Când ieșeam, o făceam ca să merg într-un bar unde cerșeam băuturi, făceam combinații, luam bătaie pe alei de la bărbați bine hrăniți și fără griji, de la bărbați plicticoși și relaxați. Ei, am mai și învins în câteva bătăi, dar numai pentru că eram nebun. Am stat ani întregi fără femei, am trăit cu unt de arahide, pâine veche și cartofi fierți. Eram bufonul, neghiobul, idiotul. Voiam să scriu, dar mașina de scris era tot timpul la casa de amanet. Am renunțat și am băut...

Avionul s-a înălțat și aparatul de filmat a continuat să meargă. Prietena mea și cu mine stăteam de vorbă. Au venit băuturile. Aveam poezia și o femeie mișto. Viața începea să intre pe un curs normal. Dar capcanele... Chinaski, ai grijă la capcane. A trebuit să lupți vreme îndelungată ca să așezi cuvântul așa cum ți-ai dorit. Nu lăsa garda jos doar fiindcă ai

parte de un pic de adulație și un aparat de filmat. Amintește-ți ce spunea Jeffers: până și cei mai puternici oameni pot fi prinși în capcană, precum Dumnezeu când a călcat odată pe pământ.

Ei bine, tu nu ești Dumnezeu, Chinaski, relaxează-te și mai bea ceva. Poate că ar trebui să spui ceva profund pentru sunetist? Nu, lasă-l să transpire. Lasă-i pe toți să transpire. Doar consumă din filmul lor, nu? Verifică dimensiunile norilor. Zbori cu directori de la IBM, de la Texaco, de la...

Zbori cu dușmanul.

Pe scara rulantă care ducea către ieșirea din aeroport, mă întreabă un tip:

— Ce-i cu toate aparatele astea de filmat? Ce se întâmplă?

— Sunt poet, îi zic eu.

— Poet? întreabă el. Cum te cheamă?

— García Lorca, zic eu...

Bun, North Beach e altceva. Sunt tineri și poartă blugi și se-nvârtesc pe-acolo. Eu sunt bătrân. Unde-s prospăturile de acum douăzeci de ani? Unde-i Joltin' Joe¹? Toate alea. Bun, am fost în S.F. acum treizeci de ani și am evitat North Beach. Acum merg fix pe-acolo. Îmi văd fața pe afișe peste tot. Ai grijă, bătrâne, s-au pus să te sugă. Îți vor sângele.

Gagică-mea și cu mine mergem alături de Marionetti. Ei, iată-ne mergând la pas pe lângă Marionetti. E plăcut să fii cu Marionetti, are ochi foarte blânzi și fetele îl opresc pe stradă și vorbesc cu el. De-acum, îmi zic eu, aș putea să stau în San Francisco... dar sunt prea deștept ca s-o fac. Înapoi la L.A. cu mine, cu mitraliera aia montată la fereastra din față. L-or fi prins ei pe Dumnezeu, dar Chinaski primește sfaturi de la diavol.

Marionetti pleacă și uite o cafenea de beatnici. N-am fost niciodată într-o cafenea de beatnici. Iată-mă într-o cafenea de beatnici. Gagică mea și cu mine ne luăm ce-i mai bun – șaizeci de cenți ceașca. Mare chestie. Nu merită. Puștii o ard pe-acolo, sorb din cafele și așteaptă să se întâmple ceva. N-o să se-ntâmple.

Traversăm strada până la o cafenea italienească. Marionetti se întoarce cu tipul de la *S.F. Chronicle* care a scris într-o recenzie că sunt cel mai bun autor de proză scurtă de la Hemingway încoace. Îi spun că se înșală: habar n-am cine-i cel mai bun de la Hemingway încoace, dar nu-i H.C. Sunt prea neglijent. Nu depun suficient efort. Sunt obosit.

Apare și vinul. Prost vin. O doamnă aduce supă, salată, un castron cu ravioli. Încă o sticlă de vin prost. Suntem prea

sătui ca să mai mâncăm felul principal. Discutăm lejer. Nu ne străduim să fim scriitori. Poate că nici nu putem. Ieșim.

Urc dealul în urma lor. Mă plimb cu prietena mea frumoasă. Încep să borăsc. Vin roșu prost. Salată. Supă. Ravioli. Întotdeauna vomit înainte de o lectură publică. E semn bun. Înseamnă că-s pe marginea prăpastiei. Cuțitul îmi intră în pânțele în timp ce urc dealul.

Ne duc într-o cameră, ne lasă câteva sticle de bere. Arunc o privire peste poemele mele. Sunt îngrozit. Borăsc în chiuvetă, borăsc în toaletă, borăsc pe podea. Sunt pregătit.

Cel mai numeros public de la Evtușenko² încoace... Urc pe scenă. Căcat cu spume. Tare rău Chinaski asta. În spatele meu e un frigider plin cu bere. Mă întind și iau una. Mă așez și încep să citesc. Au plătit câte doi dolari fiecare. Faini oameni, ăștia. Unii sunt ostili încă de la început. 1/3 mă urăsc, 1/3 mă iubesc, iar cealaltă treime n-are idee ce dracu' se-ntâmplă. Am niște poezii care știu că vor spori ura. E bine să ai parte de ostilitate, îți ține mintea relaxată.

— O rog pe Laura Day să se ridice în picioare. Vrei să te ridici, dragostea mea?

Ea se ridică, flutură din mâini.

Încep să devin mai interesat de bere decât de poezie. Vorbesc între poeme, zic chestii seci și banale, bălării. Sunt H. Bogart. Sunt Hemingway. Sunt căcat cu spume.

— Citește poeziile, Chinaski! urlă ei.

Au dreptate, să știi. Încerc să mă concentrez la poezii. Dar în mare parte din timp sunt și la ușa frigiderului. Îmi ușurează treaba, iar ei au plătit deja. Mi-a zis cineva că John Cage a urcat o dată pe scenă, a mâncat un măr, a coborât și a luat o mie de dolari. M-am gândit că pot să beau și eu niște beri.

Ei bine, s-a terminat. M-au înconjurat. Autografe. Veniseră din Oregon, din L.A., din Washington. Erau și câteva gagici drăguțe. Asta l-a ucis pe Dylan Thomas.

Înapoi la etaj, beau bere și vorbesc cu Laura și cu Joe Krysiak. Ția bat disperăți la ușa de la parter. „Chinaski! Chinaski!” Joe coboară să-i potolească. Sunt o vedetă rock. Într-un târziu cobor și-i las pe câțiva să intre. Pe unii dintre ei îi știu. Poeți flămânzi. Editori ai unor reviste de nișă. Se înghesuie și unii pe care nu-i știu. Bine, bine, gata... închideți ușa!

Bem. Bem. Bem. Al Masantic pică în baie și-și face o rană în creștetul capului. Un poet foarte bun, Al asta.

Ei bine, toată lumea vorbește. E pur și simplu încă o beție mizeră cu bere. Apoi editorul unei reviste de nișă începe

să bată un poponar. Asta nu-mi place. Încerc să-i despart. Cineva sparge o fereastră. Îi împing în jos pe scări. Îi dau pe toți afară, mai puțin pe Laura. Petrecerea s-a terminat. Mă rog, nu tocmai. Laura și cu mine încă mai avem chef. Iubita mea și cu mine încă mai avem chef de petrecere. Ea are un temperament vulcanic, am și eu unul pe măsură. Ne certăm din niște nimicuri, ca de obicei. Îi zic să se care dracului de-aici. Ea pleacă.

Mă trezesc după câteva ore și o văd în mijlocul camerei. Sar din pat și o înjur. Ea se urcă pe mine.

— Te omor, nenorocitele!

Sunt beat. Ea stă deasupra mea pe podeaua din bucătărie. Fața îmi sângerează. Mă mușcă de braț și-mi face o gaură. Nu vreau să mor. Nu vreau să mor! Futu-i morții mă-sii de pasiune! Fug în bucătărie și-mi torn juma' de sticlă de iod pe braț. Ea îmi aruncă boxerii și cămășile din valiza ei. Își ia biletul de avion. Pleacă iar. Am terminat-o definitiv încă o dată. Mă întorc în pat și îi ascult tocurile cum coboară dealul.

Pe avion, la întoarcere, aparatul de filmat înregistrează. Tipii ăia de la Channel 15 o să afle niște chestii despre viață. Apoi obiectivul se focalizează pe gaura din brațul meu. Țin în mână un pahar mare de tărie.

— Domnilor, le spun, nu există nici o posibilitate de înțelegere cu femela. Absolut nici o posibilitate.

Cu toții dau din cap aprobator. Sunetistul dă din cap, cameramanul dă din cap, producătorul dă și el din cap. Câțiva pasageri dau din cap. Beau la greu până la capăt, savurându-mi suferința, cum se spune. Ce poate face un poet fără durere? Are nevoie de ea la fel de mult ca de mașina de scris.

Bineînțeles, mă prezint la barul din aeroport. M-aș fi prezentat oricum. Aparatul de filmat mă urmează în bar. Tipii din bar se uită în jur, ridică băuturile și vorbesc despre imposibilitatea înțelegerii cu femela.

Pe lectura publică am luat patru sute de dolari.

— Pentru ce-i aparatul ăla de filmat? întreabă tipul de lângă mine.

— Sunt poet, îi spun eu.

— Poet? întreabă el. Cum te cheamă?

— Dylan Thomas, zic eu.

Duc băutura la gură, o golesc dintr-o înghițitură, privesc fix înainte. O iau din loc.

1. Joseph Paul „Joe“ DiMaggio (1914-1999), poreclit „Joltin’ Joe“, jucător american de baseball din prima ligă, a jucat întreaga sa carieră (13 ani) la

echipa New York Yankees. E considerat un simbol al excelenței sportive americane și unul dintre cei mai faimoși bărbați ai epocii, în parte și datorită mariajului său cu Marilyn Monroe.

2. Evgheni Evtușenko (n. 1933), poet rus, reprezentant al „dezghețului“ după moartea lui Stalin, apărător al libertății individuale. În 1972 a fost primit în vizită de președintele american Richard Nixon.

Bărbat

George zăcea întins pe spate în rulota lui și se uita la un televizor portabil mic. Vasele de la cină erau nespălate, vasele de la micul dejun erau nespălate, el ar fi avut nevoie de un bărbierit, iar scrumul din țigara rulată pe care o fuma îi cădea pe maiou. O parte din scrum încă ardea. Câteodată jăromaticul rata maioul și-i cădea direct pe piele și-atunci el înjura și-l mătura la o parte.

Cineva bătu la ușa rulotei. Se ridică lent în picioare și deschise ușa. Era Constance. Avea o sticlă de whiskey de trei sferturi, nedeșfăcută, într-o pungă.

— George, l-am părăsit pe muistul ăla. Nu mai puteam să-l suport pe muistul ăla.

— Ia un loc.

George deschise sticla, scoase două pahare, le umplu pe amândouă: o treime cu whiskey, două treimi cu apă. Se așeză pe pat, lângă Constance. Ea scoase o țigară din poșetă și o aprinse. Era beată și îi tremurau mâinile.

— I-am luat și banii ăștia nenorociți. Am luat banii ăștia nenorociți și am întins-o cât el era încă la muncă. Nici nu poți să-ți închipui cât am suferit cu muistul ăla.

— Dă-mi și mie un fum, spuse George.

Ea îi întinse țigara și, în timp ce se apleca spre el, George o cuprinse cu brațul pe după talie, o trase spre el și o sărută.

— Muistule, spuse ea, mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de picioarele astea ale tale, Connie. Chiar mi-au lipsit picioarele astea mișto.

— Încă-ți mai plac?

— Mi se scoală numai când mă uit la ele.

— N-aș putea trăi niciodată cu un student, spuse Connie. Sunt prea moi, sunt niște papă-lapte. Și făcea tot timpul curat prin casă. George, ziceai că aveam servitoare. Pe toate le făcea. Ținea locul ăla lună. Puteai să mănânci tocăniță de vită direct de pe veceu. Tipul era *antiseptic*, exact așa era.

— Ia și bea. O să te simți mai bine.

— Și nu putea să facă dragoste.

— Vrei să zici că nu i se scula?

— O, ba i se scula! I se scula tot timpul. Dar nu știa cum să facă o femeie fericită, înțelegi? Nu știa ce să facă. Cu toți banii ăia, cu toată educația lui... nu era bun de nimic.

— Ce n-aș da să fi făcut și eu o facultate.

— N-ai nevoie de asta. Tu ai tot ce-ți trebuie, George.

— Sunt doar o slugă. Primesc numai slujbe de rahat.

— Am zis că ai tot ce-ți trebuie, George. Tu știi să faci o femeie fericită.

— Serios?

— Da. Și mai știi ceva? *Maică-sa* venea acolo în vizită! *Maică-sa!* De două sau trei ori pe săptămână. Stătea acolo și se uita la mine, prefăcându-se că mă place, dar în tot timpul ăsta mă trata ca pe o curvă. De parcă aș fi fost o curvă mare și rea care i-l fura pe fii-su! Pe scumpul ei Walter! Doamne! Ce mizerie!

— Ia și bea, Connie.

George își terminase băutura. O așteptă pe Connie să-și golească și ea paharul, apoi i-l luă și le umplu pe amândouă.

— Pretindea că mă iubește. Iar eu îi spuneam: „Uită-te la păsărica mea, Walter!“. Și el nu voia să se uite. Zicea: „Nu vreau să mă uit la chestia aia“. *Chestia aia!* Așa-i zicea! Ție nu ți-e frică de păsărica mea, nu-i așa, George?

— Până acum nu m-a mușcat.

— Dar tu ai mușcat-o, ai ciugulit-o, nu-i așa, George?

— Presupun că așa-i.

— Și ai lins-o, ai supt-o?

— Presupun că da.

— Știi foarte bine ce-ai făcut, George.

— Câți bani i-ai luat?

— Șase sute de dolari.

— Nu-mi plac oamenii care fură de la alți oameni, Connie.

— De-aia ești un nenorocit de spălător de vase. Tu ești cinstit. Dar el e așa o jigodie, George! El își permite, are bani. Iar eu îi merit... el cu *mă-sa* și cu *iubirea* lui, *iubirea lui de mamă*, cu chiuvetele și toaletele lui curate, cu sacii de gunoi și cu mașinile lui noi și cu apa lui de gură și cu aftershave-urile și erecțiile lui mici și stilul lui drăguț în care face dragoste. Toate doar pentru *el*, înțelegi, toate *doar* pentru *el*! Tu știi ce-și dorește o femeie, George...

— Mulțumesc pentru whiskey, Connie. Îmi mai dai o țigară?

George umplu din nou paharele.

— Mi-a fost dor de picioarele tale, Connie. Mi-a fost tare dor de ele. Îmi place felul în care porți pantofii ăia cu toc. Îneebunesc când te văd. Femeile astea moderne habar n-

au ce pierd. Tocurile îți fac gamba frumoasă, îți conturează coapsele, fundul, pun ritm în mersul femeii. Mă excită grozav!

— Vorbești ca un poet, George. Uneori chiar vorbești ca un poet. Ești un spălător de vase dat dracului.

— Știi ce mi-ar plăcea foarte tare să fac?

— Ce?

— Mi-ar plăcea să te biciuiesc cu cureaua peste picioare, peste fund, peste coapse. Aș vrea să te fac să freacăți și să scâncești și apoi, când tremuri bine și plângi, aș vrea să intru în tine cu toată dragostea mea pură.

— Eu nu vreau asta, George. N-ai mai vorbit niciodată așa cu mine. Întotdeauna te-ai purtat frumos.

— Trage-ți fusta mai sus.

— Poftim?

— Trage-ți fusta mai sus, vreau să-ți văd mai mult din picioare.

— Chiar îți plac așa de tare picioarele mele, George?

— Lasă lumina să le mângâie!

Constance își ridică fusta.

— Doamne Iisuse Hristoase, zise George.

— Îți plac picioarele mele?

— Le ador!

Apoi George se întinse peste pat și o palmui pe Constance tare peste față. Femeii îi zbură țigara din gură.

— De ce-ai făcut asta?

— Te-ai futut pe Walter! Ți-ai tras-o cu Walter!

— Și ce mama dracului?

— Așa că trage-ți fusta mai sus!

— Nu!

— Fă ce-ți spun!

George o pocni din nou, mai tare. Constance își ridică fusta.

— Doar până la chiloți! urlă George. Nu vreau decât să bănuiesc că urmează chiloții!

— Doamne, George, ce-i cu tine?

— Ți-ai tras-o cu Walter!

— George, jur că ai luat-o razna. Vreau să plec. Dă-mi drumul de-aici, George!

— Nu te miști nicăieri, că te omor!

— Chiar m-ai omori?

— Jur!

George se ridică și își turnă un pahar întreg de whiskey sec. Îl bău și se așeză iar lângă Constance. Își scoase țigara din gură și i-o lipi de încheietura mâinii. Ea țipă. O ținu acolo, apăsând-o ferm, apoi o îndepărtă.

— Sunt bărbat, *baby*, pricepi asta?
 — Știu că ești bărbat, George.
 — Fii atentă, uită-te la mușchii mei!
 George se ridică în picioare și își încordă ambele brațe.
 — Frumos, nu, *baby*? Uită-te la mușchii ăștia! Pipăie-i!
 Pune mâna pe ei!
 Constance îi pipăi unul din brațe. Apoi pe celălalt.
 — Da, ai un corp frumos, George.
 — Sunt bărbat. Sunt spălător de vase, dar sunt bărbat, un bărbat adevărat.
 — Știu asta, George.
 — Eu nu sunt ca pământul ăla pe care l-ai părăsit.
 — Știu asta.
 — Știu și să cânt. Ar trebui să auzi ce voce am.
 Constance rămase locului. George începu să cânte. Cântă *Old Man River*¹. Apoi cântă *Nimeni nu știe neazurile prin care am trecut*². Cântă *Blues-ul din St. Louis*. Cântă *Doamne, binecuvântează America*, oprindu-se de mai multe ori ca să râdă. Apoi se așeză lângă Constance. Spuse:
 — Connie, ai niște picioare minunate.
 Îi mai ceru o țigară. O fumă, bău încă două pahare, apoi își puse capul pe picioarele lui Connie, pe ciorapii ei lycra, în poala ei, și spuse:
 — Connie, cred că nu-s bun de nimic, cred c-am luat-o razna, îmi pare rău că te-am lovit, îmi pare rău că te-am ars cu țigara aia.
 Constance rămase locului. Își trecu degetele prin părul lui George, mângâindu-l, liniștindu-l. Nu după mult timp, el adormi. Ea mai așteaptă puțin. Apoi îi luă capul și i-l puse pe pernă, îi ridică picioarele și i le întinse pe pat. Se ridică, se îndreptă spre sticlă, își turnă în pahar o dușcă bună de whiskey, adăugă un strop de apă și dădu băutura pe gât. Se duse la ușa rulotei, o deschise, coborî, închise ușa. Străbătu curtea din spate, deschise poarta din gard și o porni pe alee sub luna de la unu noaptea. Pe cer nu se vedea nici un nor. Acolo sus era aceeași boltă senină, plină de stele. Ajunse la bulevard și merse spre est până ajunse la intrarea de la The Blue Mirror. Păși înăuntru, se uită în jur și îl găsi pe Walter, care stătea singur și beat la un capăt de bar. Se duse și se așeză alături de el.
 — Ți-a fost dor de mine, *baby*? întrebă ea.
 Walter ridică privirea. O recunoscuse. Nu-i răspunse. Se uită la barman și barmanul se îndreptă spre ei. Toți se știaau între ei.

1. Cântec din musicalul *Show Boat* (1927), ale cărui versuri vorbesc despre chinurile și greutățile negrilor din America, în contrast cu nepăsătoarea și nesfârșita curgere a fluviului Mississippi.
2. *Nobody Knows the Trouble I've Seen* e un cântec de jale care își are originile în perioada sclavagistă a Statelor Unite, dar care a rămas neînregistrat până în 1867. Cântecul are mai multe variante și a fost interpretat de numeroși artiști, printre care și Louis Armstrong.

Ceva despre un steag Viet Cong¹

Deșertul se cocea sub soarele de vară. Red a sărit din mărfar atunci când a început să încetinească, chiar înainte să intre în depou. S-a căcat după niște stânci înalte dinspre nord și s-a șters la cur cu niște frunze. Apoi a mers vreo cincizeci de metri, s-a așezat la umbră în spatele altei stânci și și-a rulat o țigară. La un moment dat a văzut niște hipioți care se îndreptau spre el. Doi tipi și o tipă. Săriseră și ei din tren în depou și acum se întorceau.

Unul dintre tipi ducea cu el un steag Viet Cong. Băieții păreau molâi și inofensivi. Tipa avea un cur mare și mișto – aproape că-i crăpau blugii pe el. Era blondă și avea o erupție nasoală de coșuri. Red a așteptat până când s-au apropiat de el.

— Heil Hitler! a zis el.

Hipioții au râs.

— Unde mergeți? a întrebat Red.

— Încercăm să ajungem în Denver. Cred c-o să reușim.

— Ei bine, a zis Red, va trebui să mai așteptați puțin. O să am nevoie un pic de prietena voastră.

— Ce vrei să spui?

— M-ați auzit foarte bine.

Red o apucă pe fată. Cu o mână o prinse de păr și cu cealaltă de fund, apoi o sărută. Tipul mai înalt îi puse mâna pe umăr lui Red.

— Hei, stai puțin...

Red s-a întors și l-a pus la pământ cu o stângă scurtă. Un pumn în stomac. Tipul a rămas pe jos, respirând greu. Red s-a uitat la tipul care ținea steagul Viet Cong.

— Dacă nu vrei să ți-o iei, nu te băga. Hai, mișcă, i-a zis apoi fetei, treci după stâncile alea.

— Nu, în nici un caz, a spus fata. Nu vreau.

Red și-a scos șişul și a apăsă pe buton. Lama îi apăsa nasul fetei cu latul.

— Cum crezi c-o să arăți fără nas?

Fata n-a răspuns.

— O să ți-l tai.

Apoi a tras un rânjet.

— Ascultă, a zis tipul cu steagul, n-o să scapi așa ușor cu chestia asta.

— Hai încoa', fetiță, a spus Red împingând-o către stânci.

Red și fata au dispărut după stânci. Tipul care ținea steagul și-a ajutat prietenul să se ridice. Apoi au rămas locului. Au stat pur și simplu acolo câteva minute.

— I-o trage lui Sally. Ce putem să facem? I-o trage lui Sally chiar în clipa asta.

— Păi, ce putem să facem? E nebun.

— Ar trebui să facem ceva.

— Sally crede acum că suntem niște căcăcioși.

— Păi, chiar suntem. Suntem doi. Puteam să-l oprim.

— Dar el are cuțit.

— Nu contează. Puteam să-l punem la pământ.

— Pizda mă-sii! Mă simt ca dracu'.

— Dar Sally cum crezi că se simte? O fute chiar în clipa asta.

Au stat și au continuat să aștepte. Pe tipul înalt, cel care încasase pumnul, îl chema Leo. Celălalt era Dale. Soarele frigea în timp ce ei așteptau.

— Mai avem două țigări, a spus Dale. Vrei să le fumăm?

— Cum dracu' să fumăm când după stânci se întâmplă chestia aia?

— Ai dreptate. Doamne, de ce-o dura atâta?

— Doamne, nu știu. Crezi c-a omorât-o?

— Încep să-mi fac griji.

— Poate ar fi bine să arunc o privire.

— OK, dar ai grijă.

Leo s-a îndreptat spre stânci. Acolo era un mic deal cu niște tufișuri. S-a furișat pe deal, prin spatele tufișurilor, și a privit în jos. Red i-o trăgea lui Sally. Leo se uita. Părea că n-o să se mai termine. Red o lucra și o tot lucra. Leo s-a târât înapoi în vale, s-a ridicat și s-a așezat lângă Dale.

— Cred că e în regulă, a spus el.

Au așteptat amândoi.

Într-un târziu, Red și Sally au apărut de după stânci. Au venit spre ei.

— Mulțumesc, frații mei, a zis Red. A fost o bucățică pe cînste.

— Să putrezești în iad! a spus Leo.

Red a râs.

— Pace! Pace!...

Și le-a făcut semnul păcii cu degetele.

— Păi, cred că o să-mi văd și eu de drum...

Red și-a rulat rapid o țigară, zâmbind în timp ce o lungea. Apoi a aprins-o, a tras un fum și s-a îndreptat spre nord, ținându-se la umbră.

— Hai să facem autostopul tot restul drumului, a zis Dale. Cu mărfarele nu merge treaba.

— Autostrada e spre vest, a spus Leo. Hai să mergem.

Au luat-o încet spre vest.

— Iisuse Hristoase, a spus Sally, abia mai pot să merg!
E un animal!

Leo și Dale n-au scos nici o vorbă.

— Sper să nu rămân însărcinată, a spus Sally.

— Sally, a zis Leo, îmi pare rău...

— Hai, tacă-ți fleanca!

Au mers mai departe. Se făcea seară și arșița deșertului începea să se risipească.

— Urăsc bărbații! a spus Sally.

Un iepure de câmp a sărit dintr-un tufiș și i-a făcut pe Leo și pe Dale să tresară când a trecut în goană pe-acolo.

— Un iepure, a zis Leo. Un iepure.

— V-a cam speriat iepurele ăla, băieți, nu-i așa?

— Păi, după toate câte s-au întâmplat, suntem cam agitați.

— Voi sunteți agitați? Și cu mine cum rămâne? Auziți, hai să stăm jos un minut. Am obosit.

Au găsit un petec de umbră și Sally s-a așezat între ei.

— Știți ce, totuși..., a început ea.

— Ce?

— N-a fost chiar așa de rău. Strict din punct de vedere sexual, vreau să zic. Mi-a tras-o bine de tot. Strict din punct de vedere sexual a fost destul de tare.

— Poftim? a zis Dale.

— Vreau să zic, din punct de vedere moral îl urăsc. Nenorocitul ăla ar trebui să fie împușcat. E un câine. Un porc. Dar dacă e s-o luăm strict sexual, a fost o chestie tare...

Au rămas așa o vreme, fără să mai zică nimic. Apoi au scos cele două țigări și le-au fumat, pasându-le de la unul la altul.

— Ce mișto ar fi s-avem niște droguri, a zis Leo.

— Doamne, eram sigură c-o să zici asta! a spus Sally.
Voi aproape că nu existați, băieți.

— Poate c-ar fi fost mai bine să te violăm noi? a întrebat Leo.

— Nu fi cretin.

— Crezi că eu nu pot să te violez?

— Mai bine mă duceam cu el. Voi sunteți zero, băieți.

— A, deci acum îți place de el? a întrebat Dale.

— Las-o baltă! a spus Sally. Hai pe autostradă să prindem o mașină.

— Pot să ți-o trag bine de tot, a zis Leo. Pot să te fac să plângi.

— Îmi dați voie să mă uit? a întrebat Dale râzând.

— N-ai avea la ce să te uiți, a spus Sally. Hai s-o luăm din loc.

S-au ridicat și au pornit către autostradă. Aveau de mers vreo zece minute. Când au ajuns acolo, Sally s-a pus pe marginea autostrăzii, cu degetul mare ridicat. Leo și Dale au rămas mai în spate, unde nu puteau fi văzuți. Uitaseră steagul Viet Cong. Îl lăsaseră acolo, lângă depoul feroviar. Zăcea undeva în praf, pe lângă șine. Războiul nu se terminase încă. Șapte furnici roșii, de-alea mari, se târau încet pe steag.

¹. Nume dat de occidentali Frontului Național pentru Eliberare (formațiune comunistă) în Războiul din Vietnam (1955-1975).

Clasă

Nu știu sigur pe unde era locul ăla. Pe undeva prin nord-estul Californiei. Hemingway tocmai terminase un roman, se întorsese din Europa sau de nu știu unde și era în ring, boxa cu cineva. În jur era plin de ziariști, critici, scriitori – genul ăsta de oameni – și câteva domnișoare, care stăteau pe rândurile de lângă ring. Eu m-am așezat pe ultimul rând. Cei mai mulți spectatori nu se uitau la Hem. Vorbeau între ei și râdeau.

Soarele era sus pe cer. Era pe la începutul după-amiezii. Mă uitam la Ernie. Își domina adversarul, se juca cu el. Lovea cu ambele brațe, îi trăgea directe cum avea el chef. Apoi l-a pus la pământ. Oamenii au început să se uite. Adversarul lui Hem s-a ridicat la 8. Hem s-a apropiat de el, apoi s-a oprit. Ernie și-a scos proteza, a râs și i-a făcut adversarului un gest de concediere. Era o victimă prea ușoară. Apoi s-a dus în colțul lui. Și-a dat capul pe spate și cineva i-a turnat niște apă în gură.

M-am ridicat din scaun și am pășit încet pe culoarul dintre rânduri. Am ajuns la ring și l-am bătut pe Hemingway pe spate.

— Domnule Hemingway?

— Da, ce e?

— Mi-ar face plăcere să urc în ring cu dumneavoastră.

— Ai vreun pic de experiență în box?

— Nu.

— Du-te și fă rost.

— Am venit aici ca să vă sparg fața.

Ernie a râs. I-a zis tipului din colț:

— Vără-l pe puștiul ăsta într-un șort și dă-i o pereche de mănuși.

Tipul a sărit din ring și l-am urmat pe culoar până la vestiar.

— Ești cu capul, puștiule? m-a întrebat el.

— Nu știu. Nu cred.

— Uite. Încearcă șortul asta.

— OK.

— Of, stai... Ți-e prea mare.

— Dă-l în mă-sa. E foarte bun.

— OK, stai să-ți bandajez mâinile.

— Fără bandaje.

— Fără bandaje?

— Fără bandaje.

— Dar proteză?

— Fără proteză.

— O să boxezi în pantofii ăia?

— O să boxez în pantofii ăștia.

Mi-am aprins un trabuc și am ieșit în urma lui. Am mers pe culoarul dintre rânduri trăgând din trabuc. Hemingway s-a suit la loc în ring și i-au pus mănușile. În colțul meu nu era nimeni. Într-un sfârșit a venit cineva și mi-a pus niște mănuși. Am fost chemați în mijlocul ringului pentru instrucțiuni.

— Deci când intrați în clinci, a spus arbitrul, o să...

— N-o să intrăm în clinci, i-am zis eu arbitrului.

Au urmat alte instrucțiuni.

— OK, mergeți înapoi în colțurile voastre. Când se aude gongul, vă apropiați și boxați. Fie ca cel mai bun să învingă. Iar tu, mi-a zis el mie, bine ai face să scoți trabucul ăla din gură.

Când a răsunat gongul, am pătruns în ring, tot cu trabucul între buze. Am tras zdravăn din el și i-am suflat fumul în față lui Ernest Hemingway. Mulțimea a râs.

Hem s-a apropiat, a încercat o directă și un croșeu, dar le-a ratat pe amândouă. Mă mișcam repede pe picioare. Am topăit un pic în ritm de gigă, m-am dat mai aproape, zbang, zbang, zbang, zbang, cinci vaccinuri rapide în nasul lui Papa. I-am aruncat o privire unei fete din primul rând, frumușică foc, și fix atunci Hem m-a prins cu o dreaptă care mi-a storcit trabucul ăla în bot. Am simțit cum îmi ard buzele și obrazul și am îndepărtat cu un gest scrumul încă aprins. Am scuipat chiștocul și i-am înfipt una lui Ernie în stomac. Mi-a răspuns cu un upercut de dreapta și mi-a ars una în ureche cu stânga. S-a eschivat la croșeul meu de dreapta și m-a aruncat cu un voleu în corzi. Chiar când s-a auzit gongul, m-a pus la podea cu o dreaptă zdravănă în bărbie. M-am ridicat și m-am dus înapoi în colțul meu.

Un tip cu o găleată a venit la mine.

— Domnul Hemingway vrea să știe dacă mai doriți încă o rundă? m-a întrebat tipul.

— Spune-i domnului Hemingway că a avut noroc. Mi-a intrat fumul în ochi. Încă o rundă o să-mi ajungă tocmai bine ca să-mi termin treaba.

Tipul cu găleata s-a dus și l-am văzut pe Hemingway cum se prăpădește de râs.

Gongul a sunat din nou și am ieșit imediat din colț. Am început să-i car pumni, nu foarte tare, dar cu combinații bune. Când a văzut că-și ratează loviturile, Ernie a bătut în retragere. Atunci mi s-a părut că văd pentru prima oară îndoială în ochii lui.

Cine-i puștiul ăsta? se gândea el. Mi-am scurtat loviturile, l-am lovit mai puternic. Îl nimeream cu fiecare pumn. La cap și la corp. O diversitate mixtă. Boxam ca Sugar Ray și loveam ca Dempsey.

Îl prinsesem pe Hemingway în corzi. Nu putea să cadă. De fiecare dată când începea să pice cu capul înainte, îl îndreptam cu încă un pumn. Făceam omor. *Moarte după-amiaza.*

M-am tras în spate și domnul Ernest Hemingway a căzut cu capul înainte, fără cunoștință.

Mi-am desfăcut mănușile cu dinții, mi le-am scos din mâini și am sărit afară din ring. M-am dus în vestiarul meu, adică vestiarul lui Hemingway, și am făcut un duș. Am băut o sticlă de bere, mi-am aprins un trabuc și m-am așezat pe marginea mesei de masaj. Unii l-au cărau pe Ernie înăuntru și l-au pus pe o altă masă. El era încă inconștient. Am stat acolo așa, gol, și i-am privit cum își fac griji pentru Ernie. Erau și niște femei prin vestiar, dar nu le-am băgat în seamă. Apoi a venit un tip la mine.

— Cine ești? m-a întrebat el. Cum te cheamă?

— Henry Chinaski.

— N-am auzit de tine, a zis el.

— O s-auzi, i-am răspuns eu.

Toată lumea s-a strâns pe lângă mine. Pe Ernie îl lăsasera singur. Sărmanul Ernie. Toată lumea roia în jurul meu. Inclusiv femeile. Eram cam slăbănog, cu excepția unui singur loc. O damă din lumea bună mă cerceta cu atenție de sus până jos. Părea o tipă din înalta societate, bogată, educată și așa mai departe: corp frumos, drăguță la față, haine mișto, toate alea.

— Cu ce te ocupi? m-a întrebat cineva.

— Fut și beau.

— Nu, nu, vreau să zic ce ocupație ai?

— Spălător de vase.

— Spălător de vase?

— Mda.

— Și ai vreun hobby?

— Păi, nu știu dacă poți numi asta hobby. Scriu.

— Scrii?

— Mda.

— Ce?

— Povestiri. Unele chiar bune.

— Le-a publicat cineva până acum?

— Nu.

— De ce?

— Nu le-am trimis nicăieri.

— Și pe unde sunt povestirile astea ale tale?

— Uite-acolo, am arătat către o valiză de carton ruptă.

— Ascultă aici, eu sunt critic la *The New York Times*.
Te-ar deranja dacă aș lua povestirile tale la mine acasă să le trag o lectură? Ți le-aduc înapoi.

— Din partea mea e OK, coaie, doar că nu știu pe unde-o să fiu.

Dama din înalta societate a făcut un pas în față:

— O să fie cu mine.

Apoi a zis:

— Haide, Henry, pune-ți boarfele pe tine. Drumul e lung și-avem lucruri de... discutat.

Tocmai îmi puneam hainele pe mine... când Ernie și-a recăpătat cunoștința.

— Ce dracu' s-a întâmplat? a zis el.

— Ați dat de un bărbat adevărat, domnu' Hemingway, i-a răspuns cineva.

Am terminat cu îmbrăcatul și m-am dus la masa lui.

— Ești un om bun, Papa. Nimeni nu le câștigă pe toate.

I-am strâns mâna.

— Vezi să nu-ți zbori creierii.

Am plecat cu dama din înalta societate și ne-am urcat într-o decapotabilă galbenă, lungă cât juma' de stradă. Conducea cu accelerația la podea și lua curbele derapând și scârțâind din roți fără să i se clinească nici un mușchi pe chip. Uite, asta înseamnă clasă. Dacă făcea dragoste la fel cum șofa, avea să fie o noapte a naibii de interesantă.

Vila ei era una izolată, sus pe dealuri. Ne-a deschis un majordom.

— George, i-a spus ea, ia-ți liber noaptea asta. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, ia-ți liber toată săptămâna.

Am intrat în vilă și am dat peste un tip imens, care stătea într-un fotoliu cu un pahar de băutură în mână.

— Tommy, a zis dama, dispari.

Am urmat-o mai departe prin casă.

— Cine era tipul ăla mare? am întrebat-o.

— Thomas Wolfe¹, mi-a zis ea. O plictiseală.

S-a oprit în bucătărie ca să ia o sticlă de whiskey și două pahare. Apoi mi-a zis:

— Hai încoace.

Am urmat-o în dormitor.

A doua zi dimineața ne-a trezit telefonul. Era pentru mine. Mi-a înmânat receptorul în pat și m-am ridicat de lângă ea.

— Domnul Chinaski?

— Da?

— V-am citit povestirile. Am fost atât de fascinat de ele, că n-am putut să închid un ochi toată noaptea. Sunteți cu siguranță cel mai mare geniu al acestui deceniu!

— Doar al acestui deceniu?

— Ei bine, poate chiar al întregului secol.

— Asta sună ceva mai bine.

— Redactorii-șefi de la *Harper's* și *Atlantic* sunt chiar în clipa asta aici, lângă mine. Poate n-o să vă vină să credeți, dar amândoi au acceptat câte cinci povestiri pe care să le publice în viitorul apropiat.

— Îmi vine să cred, am spus eu.

Criticul a închis. M-am întins la loc. Dama din înalta societate și cu mine am mai făcut dragoste o dată.

¹. Thomas Wolfe (1900-1938), scriitor american influent, considerat unul dintre maeștrii ficțiunii autobiografice (*Privește, înger, către casă*).

Confesiunile unui om suficient de nebun ca să trăiască alături de bestii

1.

Îmi amintesc că mă masturbam în șifonier după ce-mi pusesem pantofii cu toc ai mamei și mă uitam la picioarele mele în oglindă, trăgându-mi încetișor o bucată de stofă tot mai sus pe picioare, mai sus și mai sus, de parcă aș fi tras cu ochiul la picioarele unei femei, și că m-au întrerupt doi prieteni care au intrat în casă: „Știu că e pe-aici pe undeva“. Eu mă îmbrăcam cu tot soiul de haine și apoi unul dintre ei a deschis ușa de la șifonier și m-a găsit acolo.

— Futu-ți morții mă-tii! am strigat și i-am gonit pe amândoi din casă. I-am auzit discutând în timp ce se îndepărtau:

— Ce-a pățit ăsta? Care dracu' e problema lui?

2.

K. era o fostă dansatoare de cabaret și obișnuia să-mi arate tăieturi din ziare și fotografii. Fusese cât pe ce să câștige un concurs Miss America. Am întâlnit-o în barul de pe strada Alvarado, care e doar la doi pași de periferia mizeră. Pusese pe ea kilograme și ani, dar încă mai puteai distinge că avea prestanță, că avea clasă, dar numai un pic – ceva mai mult de-un pic. Amândoi le aveam. Nici unul dintre noi nu muncea și n-o să pricep niciodată cum reușeam să ne descurcăm. Țigări, vin și o proprietăreasă care ne credea poveștile cu banii care trebuiau să ne vină, însă nu chiar acum. Dar în principal trebuia să avem vin.

Dormeam în cea mai mare parte a zilei, dar când începea să se întunece, trebuia să ne trezim, simțeam că trebuie să ne trezim:

K: La dracu', n-ar fi rău să bem ceva.

Eu eram încă în pat, fumam ultima țigară.

Eu: Păi, ce căcat, du-te pân' la Tony și adu-ne vreo două sticle de Porto.

K: La trei sferturi?

Eu: Normal că la trei sferturi. Și să nu cumva să iei Gallo. Și nici din ălălalt, că de la chestia aia m-a durut capul două săptămâni. Și ia și două pachete de țigări. De care-or fi.

K: Dar aici nu-s decât cincizeci de cenți!

Eu: Știu asta! Vrăjește-l pentru restul. Ce ai, ești proastă?

K: El zice că nu-mi mai dă...

Eu: El zice, el zice... cine-i tipul ăsta, *Dumnezeu*? Fă-l din vorbe. Zâmbește-i. Arată-i bidoanele! Fă-l să i se scoale cocoșelul. Du-l în camera din spate dacă e nevoie, numai fă-te-ncoa' cu VINUL ĂLA!

K: Bine, bine.

Eu: Și să nu te-ntorci fără el.

K: zicea că mă iubește. Obişnuia să-mi lege fundițe în jurul pulii și dup-aia îi făcea o pălărioară din hârtie pentru cap.

Dacă se întorcea fără vin sau doar cu o singură sticlă, atunci mă duceam până acolo ca un psihopat și mârâiam și înjuram și-l amenințam pe bătrân până când îmi dădea ce voiam și mai mult decât atât. Uneori mă întorceam cu sardine, pâine și chipsuri. Era o perioadă deosebit de bună, și când Tony și-a vândut afacerea, am început să-l hărțuim pe noul proprietar, care era mai greu de fraierit, dar tot îl făceam. Scotea din noi ce-aveam mai bun.

3.

Era ceva ca un burghiu de lemn, ar fi putut chiar să fie un burghiu de lemn, puteam mirosi uleiul care ardea, și îmi înfingeau chestia aia în cap, în carne, ea fora acolo și scotea la suprafață sânge și puroi, iar eu stăteam așa, cu maimuța sufletului meu prinsă într-o ață și pendulând deasupra buzei unei prăpastii. Eram acoperit de coșuri de mărimea unor mere pădurețe. Era ridicol și de necrezut. Cel mai grav caz pe care l-am văzut în toată cariera mea, zicea unul dintre doctori –, și era bătrân. Se adunaseră în jurul meu ca și când aș fi fost un d-ăla de la circ. Eram monstruos. Și acum sunt monstruos. Mergeam cu tramvaiul până la salonul săracilor și-napoi. Copiii din tramvai se holbau și-și întrebau mamele: „Ce-are domnul ăla? Mami, ce-are domnul ăla la față?”. Iar mamele

faceau \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$!!! Șașăitul ăla era cea mai nasoală condamnare, după care alea îi lăsau pe micii bastarzi și bastarde să se holbeze în continuare pe după spătarele scaunelor lor, iar eu mă uitam pe fereastră și priveam cum trec clădirile și mă înecam, amețeam, mă înecam și n-aveam ce să fac. Din lipsă de alt diagnostic, doctorii au numit-o *acne vulgaris*. Stăteam cu orele pe o bancă de lemn și așteptam burghiul meu de lemn. Ce poveste tristă, nu-i așa? Îmi amintesc clădirile vechi de cărămidă, asistentele ușurate și odihnite, doctorii care râdeau fiindcă le ieșiseră pasiențele. Acolo am învățat aberațiile spitalelor – doctorii erau regi, pacienții erau niște rahați, iar spitalele erau acolo pentru ca doctorii să se dea mari cu superioritatea lor alb-scribită, să se dea mari cu noi toți, cu asistentele, Dom' doctor, dom' doctor, dom' doctor, ciupește-mă de fund în lift, uită duhoarea de cancer, uită duhoarea de viață. Noi nu suntem ca săracii ăștia proști, noi n-o să murim niciodată, noi ne bem suculețul de morcovi și atunci când ne simțim rău, putem să luăm o pastilă, să ne vârm un ac, toate drogurile de care avem nevoie. Ieftin, ieftin, ieftin, o să ne cânte viața, nouă, Baștanilor care suntem. Intram și mă așezam și ei băgau burghiul în mine. ZÂRRRR, ZÂRRRR, ZÂRRRR, ZÂR, între timp soarele creștea dalii și portocale și strălucea prin rochiile asistentelor, băgându-i la balamuc pe bieții ciudați. Zârrrrrrr, zârrr, zârr.

— Până acum n-am văzut pe *nimeni* să stea așa sub ac!

— Uită-te la el, tare ca oțelul!

Și înc-o adunare de futangii de asistente, o adunare de oameni care dețineau case mari și aveau timp să râdă și să citească și să meargă la teatru și să cumpere tablouri și să uite cum să gândească, să uite cum să simtă orice. Scrobeală albă și înfrângerea mea. Adunarea.

— Cum te simți?

— Minunat.

— Nu simți nici o durere de la ac?

— Sugi pula.

— Poftim?

— Am zis: sugi pula.

— E doar un puști. E nervos. Trebuie să-l înțelegeți.

Câți ani ai?

— Paispe.

— Nu făceam altceva decât să te laud pentru curaj, pentru felul în care suportă acul. Ești un dur.

— Sugi pula.

— Nu-ți permit să vorbești cu mine în felul ăsta.

— Sugi pula. Sugi pula. Sugi pula.

— Ar trebui să te stăpânești mai bine. Ce-ar fi fost dacă erai orb?

— Atunci n-aș fi fost nevoit să mă uit la fața ta de bou.

— Puștiul e dus cu capul.

— Normal că e, dă-i pace.

Ăla era un spital dat dracului și nu m-am gândit niciodată că peste douăzeci de ani o să mă întorc acolo, tot în salonul pentru săraci. Spitalele, pușcăriile și curvele: astea sunt universitățile vieții. Am deja câteva diplome. Puteți să-mi spuneți profesor doctor.

4.

Mă mutasem cu alta. Stăteam la primul etaj, într-o casă cu grădină, și lucram. Asta aproape că m-a ucis, fiindcă beam toată noaptea și lucram toată ziua. Tot aruncam câte o sticlă prin aceeași fereastră. Îmi făcusem obiceiul să duc fereastră aia până la un geamgiu de la colț, ca s-o repare, să-i pună sticla la loc. Făceam asta o dată pe săptămână. Omul mă privea foarte ciudat, dar îmi lua întotdeauna banii, care i se păreau absolut în regulă. În ultimii cinspe ani băusem serios și constant, iar într-o dimineață m-am trezit și iată, în sfârșit: sângele îmi țâșnea pe gură și pe cur. Căcați negri. Sânge, sânge, cascade de sânge. Sângele duhnește mai rău ca rahatul. Ea a sunat la doctor și a venit ambulanța să mă ia. Asistenții de pe ambulanță au zis că-s prea greu ca să mă care pe scări și m-au invitat să cobor singur. „Bine, băieți“, am zis. „Mă bucur că pot să vă fiu de folos, n-aș vrea să vă spetiți prea tare.“ Afară m-am pus pe targă. Au deschis-o pentru mine și m-am suit pe ea ca o floare ofilită. Și ce mai floare. Vecinii atârnavă la ferestre și stăteau pe trepte în timp ce eu mă îndepărtam. Mă vedeau beat mai tot timpul. „Uite, Mabel“, zicea unul dintre ei, „uite-l pe omul ăla oribil!“ „Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui!“ a venit răspunsul. Draga de Mabel. Am borât o gură întreagă de roșu peste marginea târgii și cineva a exclamat OOOOOhhhhhhhooh.

Cu toate că munceam, n-aveam nici un ban, așa că m-au dus tot la salonul săracilor. Ambulanța era plină ochi. În ambulanță aveau paturi suprapuse și toată lumea era peste tot. „Se joacă cu casa închisă“, a zis șoferul. „Hai să-i dăm drumul.“ A fost o călătorie nasoală. Ne-am legănat, ne-am zdruncinat. Am făcut tot ce-am putut ca să-mi țin sângele în mine, fiindcă nu voiam să împrăzesc pe nimeni cu duhoarea mea.

„Vai“, am auzit o voce de negresă, „nu pot să cred că mi se întâmplă asta, nu pot să cred, o, Doamne, ajută-mă!“

Dumnezeu devine destul de popular în astfel de locuri.

M-au pus într-o pivniță întunecoasă, cineva mi-a dat ceva într-un pahar cu apă și asta a fost tot. Din când în când mai vomitam niște sânge în plosca de lângă pat. Eram vreo patru sau cinci acolo jos. Unul dintre noi era beat – și dement –, dar părea vânjos. Se dăduse jos de pe priciul lui și se învârtea pe-acolo, împiedicându-se, căzând peste ceilalți oameni, trântind lucruri, „Țe țe veau, io veau sevis, io sevis serviț tresa, io veau sevis“. Am apucat carafa de apă ca să-l lovesc cu ea, dar nu s-a apropiat deloc de mine. Într-un final a căzut într-un colț și a leșinat. Am rămas în pivnița aia toată noaptea și până a doua zi la prânz. Apoi m-au mutat sus. Salonul era supraaglomerat. M-au pus într-un colț întunecos.

— Ooo, o să moară în colțul ăla întunecos, a zis una dintre asistente.

— Da, i-a răspuns cealaltă.

Într-o noapte m-am dat jos din pat și n-am reușit să ajung la budă. Am borât sânge în mijlocul dușumelei. Am căzut la podea, dar eram prea slăbit ca să mă ridic. Am strigat după o asistentă, dar ușile ce dădeau în salon erau îmbrăcate în tablă și groase de zece-cinșpe centimetri, așa că n-aveau cum să mă audă. O dată la două ore venea câte o asistentă ca să verifice dacă a mai murit cineva. Scoteau mulți morți în timpul nopții. Nu puteam să dorm, așa că mă uitam la ei. Îl împingeau pe câte unul din pat, îl târau pe targă și îi trăgeau cearșaful peste cap. Tărgile alea pe roți erau bine unse. Am strigat „Soră!“, fără să știu exact de ce. „Tacă-ți fleanca!“, mi-a zis un babalâc, „vrem să dormim“. Am leșinat.

Când mi-am revenit, toate luminile erau aprinse. Două asistente încercau să mă ridice.

— V-am zis să nu vă dați jos din pat, a zis una din ele.

Nu puteam să vorbesc. În cap îmi băteau niște tobe. Mă simțeam gol pe dinăuntru. Mi se părea că pot să aud tot, dar nu pot să văd decât pâlpâiri de lumină, așa mi se părea. Dar fără nici un fel de panică, de frică, doar cu o senzație de așteptare, așteptare pentru orice o fi – și indiferență.

— Ești prea mare, a zis una din ele. Pune-te în scaunul ăsta.

M-au pus în scaun și m-au împins cu el pe podea. Eu nu simțeam c-aș avea mai mult de trei kile.

Apoi s-au strâns în jurul meu: oameni. Îmi amintesc un doctor într-o robă verde, o salopetă chirurgicală. Părea furios. Vorbea cu asistenta-șefă.

— De ce nu i s-a făcut omului ăsta nici o transfuzie?
I-a scăzut la . . . centimetri cubi.

— Hârtiile lui au fost trimise jos când eram eu pe sus și dup-aia le-au pus la dosar fără să le văd. Și, pe lângă asta, dom' doctor, n-are nici carnet de donator, n-a donat niciodată sânge.

— Vreau niște sânge aici sus și îl vreau ACUM!

„Cine dracu' e tipul ăsta?“, m-am gândit E foarte ciudat. Foarte straniu pentru un doctor.

Au început transfuzia: patru litri jumate de sânge și trei optzeci de glucoză.

O asistentă a încercat să-mi dea să mănânc la prima mea masă friptură de vită cu cartofi, mazăre și morcovi. Mi-a pus tava sub nas.

— La dracu', i-am zis, nu pot să mănânc așa ceva. O să mă omoare!

— Mănâncă, a zis ea. E pe lista ta, e dieta prescrisă.

— Adu-mi niște lapte, am zis eu.

— Mănâncă acolo, mi-a răspuns ea și a plecat.

Am lăsat mâncarea acolo.

După cinci minute a intrat în fugă în salon.

— Nu care cumva să MĂNÂNCI AIA! a urlat. N-ai voie să MĂNÂNCI AIA! S-a făcut o greșală pe listă!

A luat tava și s-a întors cu un pahar cu lapte.

Imediat ce prima pungă de sânge s-a golit în mine, m-au pus pe o targă și m-au dus la radiografie. Doctorul mi-a zis să mă ridic. Am încercat, dar de fiecare dată cădeam la loc pe spate.

— FIR-AR SĂ FIE! a urlat el. AM MAI STRICAT ÎNCĂ UN FILM DIN CAUZA TA! ACUM STAI DRACU' DREPT ȘI SĂ NU MAI CAZI!

Am încercat, dar nu puteam să mă țin drept. Am căzut iar pe spate.

— Căcat, i-a zis el asistentei. Ia-l de-aici.

În duminica de Paști, la cinci dimineața, orchestra Armatei Salvării a cântat fix sub fereastra noastră. Au cântat o muzică religioasă oribilă, au cântat tare și prost, și m-au înnămolit, m-au înjunghiat, aproape că m-au ucis. În dimineața aia m-am simțit mai aproape de moarte ca oricând. Eram la un centimetru de ea, la un fir de păr. Într-un final au plecat în altă parte a curții și am început să mă cațăr iar spre lumea celor vii. Cred că în dimineața aia au omorât vreo juma' de duzină de captivi cu muzica lor.

Apoi a apărut taică-meu cu târfa mea. Era beată și am știut că el îi dăduse bani de băutură și mi-o adusese beată în mod intenționat ca să mă amărască. Bătrânul și cu mine eram

dușmani de cursă lungă: el respingea toate lucrurile în care credeam și invers. Gagica s-a bălăngănit greoi peste patul meu, roșie la față și beată.

— De ce ai adus-o în halul ăsta? am întrebat. De ce n-ai așteptat până-n altă zi?

— Ți-am zis că nu-i bună de nimic! Ți-am zis tot timpul că nu-i bună de nimic!

— Ai îmbătat-o și ai adus-o aici. De ce-mi răsucești mereu cuțitul în rană?

— Ți-am zis că nu-i bună de nimic, ți-am zis-o! Ți-am zis-o!

— Futu-ți morții mă-tii, un cuvânt dacă mai aud de la tine, îmi scot acul ăsta din venă, mă scol și te calc în picioare!

A luat-o de un braț și duși au fost.

Bănuiesc că îi sunaseră să le spună c-o să mor. Continuam să sângerez pe dinăuntru. În noaptea aia a venit preotul.

— Părinte, i-am zis, fără supărare, dar, te rog, aș vrea să mor fără nici un ritual, fără nici un fel de discurs.

Atunci m-a surprins fiindcă s-a clătinat și s-a cutremurat neîncrezător, de parcă l-aș fi lovit. Zic că m-a surprins fiindcă aveam impresia că gagiii ăștia sunt ceva mai siguri pe ei. În fine, uneori se mai șterg și ei la cur.

— Părinte, vorbește cu mine, i-a zis un bătrânel. Poți să vorbești cu mine.

Preotul s-a dus la bătrânel și toată lumea a fost fericită.

La treișpe zile după noaptea în care m-am internat, conduceam un camion și ridicam colete de douăzeci și ceva de kile. O săptămână mai târziu am băut primul pahar – cel despre care ziceau c-o să mă ucidă.

Probabil că într-o zi o să mor în nenorocitul ăla de salon pentru săraci. Pare-se că nu am cum să scap de el.

5.

Norocul mă părăsise iar și de data asta eram foarte nervos, fiindcă băusem prea mult vin, cu ochii rătăciți, slăbit și prea deprimat ca să-mi găsesc o slujbă temporară de curier sau de magazioner, cum făceam de obicei când voiam să-mi revin, așa că m-am dus la abator și am intrat în birou.

— Nu te-am mai văzut pe-aici și al'dată? a întrebat omul de acolo.

— Nu, am mințit eu.

Mai fusesem pe-acolo cu vreo doi sau trei ani în urmă. Trecusem prin toată hârțogăraia, cu vizitele medicale și ce mai era, mă duseseră în jos pe scări patru etaje, se făcea din ce în ce mai frig, podelele erau acoperite cu o peliculă de sânge, podele verzi, pereți verzi. Insul îmi explicase în ce constă slujba mea: trebuia să apăs pe un buton și din gaura aia din perete se auzea un sunet ce semăna cu ciocnirea fundașilor la fotbal american sau cu niște elefanți care se prăbușesc, apoi iată că apărea – ceva mort, ceva mare, sângerând –, iar omul mi-a arătat, o iei, o arunci în tir, apeși pe buton și mai vine una. Apoi a plecat. Când a plecat, eu mi-am dat jos halatul, casca de tablă și cizmele (cu trei numere mai mici), am urcat scările și dus am fost. Acum mă întorsesem.

— Pari cam în vârstă pentru slujba asta.

— Vreau să fac mușchi. Am nevoie de o muncă grea, o muncă bună și grea, am mințit eu iar.

— Crezi că te descurci?

— Am sânge-n instalație. Pe vremuri făceam box, am boxat cu cei mai buni din branșă.

— Chiar așa?

— Da.

— Hmm, se vede pe fața ta. S-ar zice că te-ai bătut cu unii ai dracu' de răi.

— Lasă fața. Aveam mâini agere. Încă le mai am. A trebuit să mi-o mai și iau în meclă, ca să pară totul cum trebuie.

— Eu mă uit la box. Dar numele tău nu-mi spune nimic.

— Boxam sub alt nume, Kid Stardust¹.

— Kid Stardust? Nu-mi amintesc de nici un Kid Stardust.

— Am boxat în America de Sud, în Africa, în Europa, în insule, am boxat în provincie. De-aia am toate găurile alea în CV: nu-mi place să trec acolo „boxer“ fiindcă oamenii cred că fac mișto sau că mint. Las rubricile necompletate și dracu' să le ia.

— Bine, vino mâine-dimineață la nouă jumate pentru vizita medicală și te punem la treabă. Zici că vrei muncă grea?

— Păi, dacă aveți și altceva...

— Nu, acum n-avem. Știi, arăți de aproape cincizeci de ani. Mă întreb dacă nu fac o prostie. Nu ne place să ne pierdem vremea cu de-ăștia ca voi.

— Eu nu sunt de-ăștia ca voi... Eu sunt Kid Stardust.

— Bine, puștiule, a râs el, o să te punem la MUNCĂ!

Nu mi-a plăcut felul în care a zis-o.

Peste două zile am intrat pe poartă într-o baracă de lemn unde i-am arătat unui bătrân fișa cu numele meu pe ea, Henry Chinaski, și el m-a trimis pe platforma de încărcare – trebuia să-l caut pe Thurman. M-am dus până acolo. Un șir de bărbați stăteau pe o bancă de lemn și se uitau la mine de parcă aș fi fost poponar sau retardat.

M-am uitat la ei cu ceea ce îmi imaginam eu că ar trebui să fie un dispreț degajat și mi-am dat drumul la gură în cel mai bun stil de cartier pe care-l știam:

— Unde-i Thurman? Cică tre' să dau de tipu' ăsta.

Cineva mi l-a arătat cu degetul.

— Thurman?

— Mda?

— Cică lucrez pentru tine.

— Da?

— Da.

Mi-a aruncat o privire.

— Unde ți-s cizmele?

— Cizme? N-am, am zis eu.

S-a aplecat sub bancă și mi-a dat o pereche de cizme, vechi și întărite. Le-am pus în picioare. Aceeași poveste: trei numere mai mici. Degetele mari mi erau strivite și îndoite.

Apoi mi-a întins un halat plin de sânge și o cască de tablă. Le-am pus pe mine. Am așteptat acolo cât și-a aprins o țigară sau, cum ar spune englezii, o țigaretă. A aruncat chibritul într-un stil calm și masculin.

— Hai încoa'.

Toți erau de culoare și când am trecut pe lângă ei, s-au uitat la mine de parcă ar fi fost Negri Musulmani². Aveam peste un metru optzeș'trei, dar ei erau cu toții mai înalți sau, dacă nu mai înalți, atunci de două sau de trei ori mai lați.

— Hank! a tunat Thurman.

Hank, m-am gândit eu. Hank, la fel ca mine. Ce drăguț.

Deja transpiram sub casca aia de tablă.

— Pune-l la TREABĂ!

Iisuse hristoase o iisuse hristoase. Ce naiba s-a întâmplat cu nopțile dulci și lejere? De ce nu pățește așa ceva și Walter Winchell, care crede în Calea Americană³? N-am fost eu unul dintre cei mai străluciți studenți la Antropologie? Ce s-a întâmplat?

Hank m-a luat deoparte și m-a pus în fața unui tir gol și lung cât juma' de stradă, care stătea pe doc.

— Așteaptă aici.

Apoi câțiva dintre Negrii Musulmani au venit în fugă cu roabele vopsite într-un alb râios și zgrunțuros, ca laptele de var amestecat cu găinaț. Și fiecare roabă era încărcată cu mormane de carne, care pluteau într-un sânge subțire, apos. Nu, nu pluteau în sânge, stăteau în el ca plumbul, ca ghiulelele, ca moartea.

Unul dintre băieți a sărit în tirul din spatele meu, celălalt a început să arunce cu hălci de carne în mine, eu le prindeam și le aruncam tipului din spatele meu, care se întorcea și arunca halca în fundul tirului. Hălciile veneau repede-REPEDE, erau grele și deveneau tot mai grele. Imediat ce aruncam o halcă și mă întorceam, alta era deja în zbor spre mine. Știam că încercă să mă termine. În scurt timp începusem să transpir și transpiram de parcă dăduse cineva drumul la robinete, spatele mă durea, încheieturile mă dureau, brațele mă dureau, totul mă durea și ajunseseam la ultimul gram imposibil de energie neputincioasă. Abia mai puteam să văd, abia mai puteam să mă mobilizez să prind încă o halcă și s-o arunc, înc-o halcă și s-o arunc. Sângele se scurgea pe mine și tot primeam în brațe zgomotul surd, greu și moale al morții, halca aia care aducea un pic cu fundul unei femei, și eu sunt prea slăbit ca să deschid gura și să zic: „Hei, ce CĂCAT se întâmplă cu voi, băieți?“. Hălciile tot vin și eu continui să mă rotesc, pironit ca un om pe cruce sub o cască de tinichea, și ei tot aduc roabe pline de hălci hălci hălci și în sfârșit toate sunt goale, iar eu stau acolo, legănându-mă și respirând lumina galben-electrică. Era noapte în iad. Ei bine, întotdeauna mi-a plăcut munca de noapte.

— Haide!

M-au dus în altă cameră. Suspendată în aer, printr-o gaură largă de deasupra din peretele îndepărtat, o jumătate de vită – sau poate să fi fost o vacă întreagă, da, dacă stai să te gândești, erau vaci întregi, cu toate cele patru picioare, una dintre ele a ieșit prin gaură, agățată într-un cârlig, abia ucisă, iar carcasa s-a oprit chiar deasupra mea, atârna chiar acolo, deasupra mea, într-un cârlig.

„Tocmai au omorât-o“, m-am gândit. „Au omorât chestia asta nenorocită. Cum pot să deosebească un om de o carcasă? De unde știu ei că nu sunt o carcasă?“

— BUN, ACUM ÎNTOARCE-O!

— S-o întorc?

— Exact... DANSEAZĂ CU EA!

— Ce?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! *George*, vino-ncoa’!

George s-a băgat sub vaca moartă. A prins-o. UNU. A alergat în față. DOI. A alergat în spate. TREI. A alergat mult mai în față. Vaca stătea aproape paralel cu pământul. Cineva a apăsat pe un buton și i-a dat drumul. I-a dat drumul pentru piețele globale ale cărnii. I-a dat drumul pentru țatele bârfitoare, irascibile și bine odihnite ale lumii, ce stau în capot la două după-amiaza, trag din țigara pătată cu ruj și nu simt aproape nimic.

M-au pus sub următoarea carcasă.

UNU.

DOI.

TREI.

Am prins-o. Oasele ei moarte lipite de oasele mele vii, carnea ei moartă pe carnea mea vie, osul și greutatea ei tăiau în mine, m-am gândit la o pizdă sexy care stă în fața mea pe o canapea, cu picioarele puse unul peste altul sus de tot, iar eu, cu un pahar de băutură în mână, vorbesc lent și răspicat până ce ajung să pătrund în mintea goală a corpului ei, și atunci Hank a urlat:

— ATÂRN-O ÎN TIR!

Am alergat spre tir. Rușinea în fața înfrângerii, pe care am învățat-o în copilărie în curțile școlilor americane, mă îndemna să nu scap vaca jos, fiindcă asta ar fi dovedit că sunt un laș, că nu sunt bărbat, așa că n-aș fi meritat mare lucru, doar zeflemele și rânjete, în America trebuia să fii învingător, nu aveai nici o cale de scăpare, trebuia să înveți să lupți pentru nimic, să nu pui întrebări, și-apoi, dacă scăpam vaca, poate că ar fi trebuit s-o ridic iar, și știam că n-aș fi reușit niciodată s-o mai ridic. Pe lângă asta, s-ar fi și murdărit. Nu voiam să se murdărească – sau mai degrabă ei nu voiau să se murdărească.

Am alergat până înăuntrul tirului.

— ATÂRN-O!

Cârligul atârnat de plafon era la fel de tocit ca degetul mare al unui om, fără unghie. Lăsai fundul vacii să alunece în spate și țintea vârful, împingeai partea din față spre cârlig iar și iar, dar cârligul nu voia să o prindă. *Morții mă-sii!!* Era toată numai cartilagiu și grăsime, greu, greu de tot.

— HAIDE! HAIDE ODATA!

Am mai încercat o dată, cu ultima rezervă de energie, și cârligul a trecut prin carne, era o priveliște extraordinară, un miracol, cârligul acela trecând în sfârșit prin carne, carcasa aceea atârând acolo de una singură, complet desprinsă de umărul meu, atârând pentru capote și bârfele din măcelării.

— MIȘCĂ-TE!

Un negru de o sută treizeci de kile, obraznic, tăios, relaxat, criminal, a intrat, și-a agățat carcasa cu un zgomot sec și a coborât privirea spre mine.

— Aicea băieții stă la coadă!

— OK, șefu’.

Am ieșit înaintea lui. Mă aștepta o altă carcasă de vacă. De fiecare dată când încărcam una, eram convins că e ultima pe care mai pot s-o car, dar îmi tot ziceam

încă una

mai una

după care

renunț.

Îmi bag

pula.

Ei abia așteptau să renunț, puteam s-o văd în ochii lor, în rânjetele lor atunci când credeau că nu-i privesc. Nu voiam să le dau satisfacție. M-am dus după încă o carcasă. Eram un jucător. O ultimă fandare a celui mai tare jucător spălăcit. M-am dus după carne.

Am ținut-o așa încă două ore, după care cineva a strigat:

— PAUZĂ!

Reușisem. O pauză de zece minute, un pic de cafea și n-au să mă mai poată face niciodată să renunț. Am ieșit în urma lor luând-o către o furgonetă unde se servea prânzul. Puteam să văd aburul cafelei care se ridica în noapte. Puteam să văd gogoșile și țigările și prăjiturilele și sendvișurile de sub luminile de neon.

— HEI, TU ĂLA!

Era Hank. Hank, la fel ca mine.

— Da, Hank?

— Înainte să-ți iei pauza, urcă-te în tirul ăla și scoate-l de-aici. Du-l în garajul 18.

Era camionul pe care tocmai îl încărcasem, cel lung cât juma’ de stradă. Garajul 18 era în partea cealaltă a curții.

Am reușit să deschid portiera și să urc în cabină. Tirul avea un scaun moale de piele și mă simțeam așa de bine în el, încât știam că dacă nu mă împotrivesc, o să adorm curând. Nu eram șofer de tir. M-am uitat în jos și am văzut vreo juma’ de duzină de schimbătoare de viteze, frâne, pedale și așa mai departe. Am dat la cheie și am reușit să pornesc motorul. M-am jucat cu pedalele și cu schimbătoarele până când tirul s-a urnit din loc și apoi l-am condus prin curte până la garajul 18, gândindu-mă în tot timpul ăsta: până apuc eu să mă întorc, furgoneta cu prânzul n-o să mai fie acolo. Pentru mine asta era o tragedie, o adevărată tragedie. Am parcat tirul, am oprit motorul și am rămas acolo un minut ca să mai

simt moliciunea liniștitoare a scaunului ăluia de piele. Apoi am deschis portiera și am coborât. Am ratat o treaptă sau ce-o fi trebuit să fie acolo și am căzut la pământ ca împușcat în halatul meu însângerat și cu rahatul ăla de cască de tablă. Nu m-a durut, n-am simțit nimic. M-am ridicat tocmai la timp ca să văd furgoneta cu prânzul ieșind pe poartă și dându-i blană pe șosea. I-am văzut pe gagii întorcându-se la platforme, râzând și aprinzându-și țigările.

Mi-am scos cizmele, mi-am scos halatul, mi-am scos casca de tablă și am luat-o pe jos către baraca de la intrarea în incintă. Am aruncat halatul, casca și cizmele peste tejghea. Bătrânul s-a uitat la mine:

— Ce? Renunți la o slujbă atât de BUNĂ?

— Zi-le să-mi trimită prin poștă cecul pentru două ore de muncă sau zi-le să și-l bage-n cur. Nu-mi pasă!

Am ieșit. Am traversat strada până la un bar mexican și am băut o bere, după care m-am suit într-un autobuz care m-a dus acasă. Curtea școlii americane mă învinsese din nou.

6.

Noaptea următoare stăteam într-un bar, între o femeie cu o cârpă pe cap și o femeie fără cârpă pe cap, într-un bar ca oricare altul – plicticos, imperfect, disperat, crud, de căcat, sărăcăcios, unde toaleta minusculă a bărbaților putea de-ți venea să borăști, nici nu te puteai căca acolo, puteai doar să te piși vomitând, întorcând capul, căutând lumina, rugându-te să te mai țină stomacul măcar o noapte.

Eram acolo de vreo trei ore, beam și-i cumpăram băuturi tipei fără cârpă pe cap. N-arăta rău: pantofi scumpi, picioare și talie mișto – doar că pe punctul de a se dezintegra, dar ăla e momentul când arată cel mai sexy – pentru mine.

I-am mai cumpărat încă o băutură, încă două băuturi.

— Gata, i-am zis. Am ajuns pe zero.

— Glumești.

— Nu.

— Ai unde să stai?

— Peste două zile tre' să plătesc chiria.

— Lucrezi?

— Nu.

— Dar cu ce te ocupi?

— Cu nimic.

— Vreau să zic, cum te-ai descurcat până acum?

— Am fost o vreme agentul unui jocheu. Era băiat bun, dar l-au prins de două ori cărând după el o baterie prin poarta de start. I-au dat interdicție. Am făcut un pic de box, ceva pariuri, am încercat chiar să cresc găini... Stăteam trează noaptea ca să le păzesc de câinii sălbatici de pe dealuri, era greu, și după-aia am lăsat într-o zi o țigară aprinsă în coteț și mi-au ars jumate dintre ele, plus cei mai buni cocoși. Am încercat să spăl nisip aurifer în nordul Californiei, am trâmbițat reclame pe plajă, am lucrat în piață, am încercat să fac combinații la bursă. Nimic n-a mers, sunt un ratat complet.

— Termină-ți paharul și hai cu mine, mi-a zis ea.

Acel „hai cu mine“ suna bine. Mi-am terminat băutura și am ieșit după ea din bar. Am pornit-o pe stradă și ne-am oprit în fața unui magazin de spirtoase.

— Acum ține-ți gura și lasă-mă pe mine să vorbesc, mi-a zis ea.

Am intrat. A luat niște salam, ouă, pâine, șuncă, bere, muștar iute, murături, două sticle de whiskey bun, niște Alka Seltzer și ceva combinație. Țigări și trabucuri.

— Trece-le în contul lui Willie Hansen, i-a zis ea vânzătorului.

Am ieșit din magazin cu toate cumpărăturile alea și ea a chemat un taxi de la telefonul public din colț. Taxiul a apărut și noi ne-am urcat în spate.

— Cine-i Willie Hansen? am întrebat.

— Nu contează, a răspuns ea.

Când am urcat la mine, m-a ajutat să pun în frigider chestiile perisabile. Apoi s-a așezat pe canapea, și-a încrucișat picioarele alea mișto și a stat acolo așa, dând dintr-o gleznă, rotind-o și uitându-se în jos la pantof, la pantoful ăla ascuțit și frumos. Am jupuit sigiliul de pe dopul unei sticle de whiskey, am rămas în picioare și am amestecat două băuturi tari. Eram iar rege.

Noaptea aceea, în pat, m-am oprit pe la mijlocul trebii și m-am uitat în jos, la ea.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Ce dracu' contează?

Am râs și mi-am continuat treaba.

Mie mi se terminase chiria și mi-am pus în valiza de carton toate lucrurile, care nici nu erau prea multe, iar peste treizeci de minute am luat-o înapoi pe lângă un magazin de blănuri angro, am trecut de un zid spart și am dat de o casă veche cu etaj.

Pepper (așa o chema, până la urmă mi-a zis) a sunat la ușă și mi-a spus:

— Tu stai mai în spate, lasă-l să mă vadă doar pe mine, și când o să bâzâie ușa, eu o împing și tu vii după mine.

Willie Hansen se uita întotdeauna de sus spre mijlocul scării, unde avea o oglindă care-i arăta cine e la ușă, după care se hotăra dacă era sau nu acasă.

A decis că e acasă. Ușa a bâzâit și am urmat-o pe Pepper înăuntru lăsându-mi valiza la piciorul scărilor.

— *Baby!* a întâmpinat-o el din capul scărilor. Ce mă bucur să te văd!

Era destul de bătrân și n-avea decât un braț. Și-a pus brațul ăla în jurul ei și a sărutat-o.

Apoi m-a zărit pe mine.

— Cine-i tipul ăsta?

— O, Willie, vreau să ți-l prezint pe un prieten de-al meu. El e Puștiul.

— Salut! am zis.

Willie nu mi-a răspuns.

— Puștiul? N-arată a puști.

— Puștiul Lanny, a boxat într-o vreme sub numele ăsta, Kid Lanny.

— Kid Lancelot, am zis eu.

Am urcat în bucătărie. Willie a scos o sticlă și ne-a turnat ceva de băut. Ne-am așezat la masă.

— Cum îți plac perdelele? m-a întrebat el. Fetele au făcut perdelele astea pentru mine. Fetele sunt foarte talentate.

— Îmi plac perdelele, i-am zis.

— Îmi înțepenește brațul, abia mai pot să-mi mișc degetele, cred c-o să mor, doctorii nu reușesc să-și dea seama ce-i cu mine. Fetele cred că glumesc, râd de mine.

— Eu te cred, i-am zis.

Am mai băut câteva pahare.

— Îmi place de tine, a spus Willie. Arăți ca un om trecut prin viață, pari să ai clasă. Cei mai mulți oameni n-au clasă. Tu ai clasă.

— Habar n-am despre clasă, dar am trecut prin viață.

Am mai băut câte ceva, apoi ne-am dus în camera din față. Willie și-a pus o șapcă de marinar, s-a așezat la o orgă și a început să cânte la ea cu o singură mână. Era o orgă foarte zgomotoasă.

Peste tot pe podea erau monede de un sfert de dolar, de zece cenți, de cinci cenți și de-un cent. N-am pus întrebări. Am stat acolo, am băut și am ascultat orga. Am aplaudat discret când Willie a terminat.

— Noaptea trecută au fost aici toate fetele, mi-a zis el, și apoi cineva a strigat „RAZIE!“, și-ar fi trebuit să le vezi fugind care-ncotro, unele goale pușcă, altele doar în chiloți și

sutien, au fugit toate și s-au ascuns în garaj. A fost al naibii de amuzant! Eu am rămas aici și ele s-au întors încet, una câte una, din garaj. Zău că a fost *amuzant*!

— Cine a strigat „RAZIE“? am întrebat.

— Eu, a zis el.

Apoi s-a dus la el în dormitor, s-a dezbrăcat și s-a băgat în pat. Pepper a intrat, l-a sărutat și a stat de vorbă cu el, timp în care eu m-am învățat pe-acolo și am adunat monedele de pe jos.

Când a ieșit, Pepper a arătat cu capul spre piciorul scării. Eu am coborât după valiză și am dus-o sus.

7.

De fiecare dată când își pune șapca aia de marinar, de căpitan, dacă era dimineață, știam că o să mergem pe iaht. Stătea în fața oglinzii, și-o aranja în unghiul potrivit și una din fete venea fuga la noi să ne zică:

— Mergem pe iaht... Willy își pune șapca!

Ca atunci, prima dată. A ieșit cu șapca pusă și l-am urmat în garaj fără să scoatem o vorbă.

Avea o mașină veche, atât de veche, că avea în spate banchetă rabatabilă.

Cele două sau trei fete s-au suit în față, cu Willie, stând una în poalele celeilalte, cum puteau și ele, până la urmă reușeau, Pepper și cu mine urcam în spate, pe bancheta rabatabilă, și ea zicea:

— Iese la plimbare doar când nu e mahmur și când nu bea. Nenorocitul nu-i lasă nici pe alții să bea, așa că ai grijă!

— La dracu', tare-aș vrea să beau ceva!

— Toți vrem să bem ceva, a zis ea.

A scos o sticlă din geantă și i-a deșurubat dopul. Mi-a pasat-o.

— Acum așteaptă până ne verifică în oglinda retrovizoare. Apoi, în secunda în care își îndreaptă iar privirea la drum, ia o gură sănătoasă.

Am încercat. A mers. Dup-aia a fost rândul lui Pepper. Până când am ajuns la San Pedro, sticla era goală. Pepper a scos niște gumă, iar eu mi-am aprins o țigară și ne-am dat jos din mașină.

Iahtul n-arăta rău deloc. Avea două motoare și Willie a venit să-mi arate cum să pornesc motorul auxiliar în caz că se întâmplă ceva nasol. Am stat acolo fără să-l ascult, doar

dădeam din cap. Îmi explica nu știu ce rahat despre cum să trag de-o sfoară ca să pornească chestia aia.

Mi-a arătat cum să ridic ancora, cum să dezleg parâmele de pe chei, dar eu nu mă gândeam decât la încă ceva de băut, și-apoi am pornit, iar el s-a dus în cabină cu șapca lui de căpitan ca să manevreze chestia aia, iar fetele s-au strâns toate în jurul lui.

— O, Willie, lasă-mă și pe mine la cârmă!

— Willie, lasă-mă pe mine!

Eu nu voiam la cârmă. Își numise barca după el însuși: THE WILLHAN. Groaznic nume. Ar fi trebui s-o numească PIZDA PLUTITOARE.

Am coborât după Pepper în cabină și am mai găsit băutură – multă băutură. Am rămas acolo și am băut. Am auzit cum Willie oprește motorul și coboară scările.

— Ne întoarcem, a zis el.

— De ce?

— Connie are iar una din toanele ei. Mi-e teamă c-o să sară peste bord. Nu vrea să vorbească cu mine. Stă acolo și se uită în gol. Nu știe să înoate. Mi-e teamă c-o să sară.

(Connie era tipa cu o cârpă pe cap.)

— Las-o să sară. O să mă duc eu s-o scot. O s-o pocnesc cât să-și piardă cunoștința, că încă mai am forță în pumn, și după-aia o aduc înapoi. Nu-ți face griji pentru ea.

— Nu, ne întoarcem. Pe lângă asta, voi ați *băut*!

S-a dus sus. Ne-am mai turnat ceva de băut și eu mi-am aprins un trabuc.

8.

Când am acostat, Willie a coborât și a zis c-o să se întoarcă imediat. Nu s-a întors imediat. Nu s-a întors trei zile și trei nopți. Le-a lăsat acolo pe toate fetele. S-a urcat în mașină și a plecat.

— E furios, a zis una dintre fete.

— Da, a zis alta.

Aveam totuși suficientă mâncare și băutură acolo, așa că am rămas să-l așteptăm pe Willie. Erau patru fete, incluzându-o și pe Pepper. Era frig acolo jos, oricât de mult ai fi băut, oricâte pături ai fi pus pe tine. Exista un singur mod de a te încălzi. Fetele au început să glumească pe tema asta...

— Eu URMEZ! striga una dintre ele.

— Ba cre' că io tre' să fiu următoarea, zicea alta.

— Crezi că TU tre' să fii următoarea, spuneam eu. Și cu MINE cum rămâne?

Ele râdeau. Până la urmă nu am mai fost în stare să fac nimic.

Mi-am dat seama că am la mine zarurile verzi și ne-am așezat pe podea ca să tragem un barbut. Toată lumea era beată și numai fetele aveau bani, eu n-aveam nici o lețcaie, dar în curând am început să am și eu ceva bani. Ele nu prea înțelegeau jocul, așa că le explicam pe măsură ce jucam și mai modificam regulile pe parcurs, în funcție de circumstanțe.

Așa ne-a găsit Willie când s-a întors: jucând barbut și mucii de beți.

— NU PERMIT JOCURI DE NOROC PE ACEST VAS! a urlat el din capul scărilor.

Connie a urcat scăările, l-a cuprins în brațe și i-a băgat limba ei lungă în gură, apoi l-a apucat de mădular. El a coborât scăările zâmbind, și-a umplut un pahar, a turnat băuturi pentru toată lumea și am rămas acolo, vorbind și râzând, iar el ne-a povestit despre o operă pentru orgă pe care o compune, *Împăratul din San Francisco*. I-am promis că îi voi scrie versurile pentru muzica lui și dup-aia ne-am întors cu mașina în oraș și toată lumea bea și se simțea bine. Acea primă călătorie a fost aproape un șablon pentru toate celelalte călătorii. Într-o noapte Willie a murit și am ajuns din nou cu toții în stradă: fetele și cu mine. O soră de prin est a moștenit totul, până la ultimul bănuț, și m-am dus să lucrez într-o fabrică de biscuiți pentru câini.

9.

Locuiam pe undeva pe strada Kingsley și făceam expediții pentru o firmă care vindea lustre și alte instalații de iluminat.

Erau vremuri destul de liniștite. Beam multă bere în fiecare noapte și de multe ori uitam să mai mănânc. Îmi cumpărasem o mașină de scrisă, un Underwood vechi la mâna a doua, cu clape care se blocau. Nu mai scrisesem nimic de zece ani. M-am îmbătat cu bere și am început să scriu poezii. Curând aveam un morman de hârtii și nu știam ce să fac cu ele. Le-am pus pe toate într-un plic și le-am trimis prin poștă unei reviste noi dintr-un orașel de prin Texas. Mă gândeam că nimeni n-o să accepte chestiile alea,

dar măcar o să enerveze pe cineva, așa că n-ar fi fost irosite cu totul.

Am primit o scrisoare drept răspuns, am primit două scrisori – scrisori lungi. Spuneau că sunt un geniu, spuneau că sunt uimitor, spuneau că sunt Dumnezeu. Am citit scrisorile, le-am citit și le-am recitit și m-am îmbătat și le-am scris și eu o epistolă lungă. Le-am trimis și mai multe poeme. În fiecare noapte scriam poezii și scrisori, eram plin de rahaturi.

Editoarea, care era și ea un soi de scriitoare, a început să-mi trimită poze cu ea și n-arăta rău, n-arăta rău deloc. Scrisorile au început să devină personale. Zicea că nimeni nu vrea s-o ia de nevastă. Adjunctul ei, un tip tânăr, spunea că se însoară cu ea dacă-i dă jumătate din moștenire, dar ea zicea că n-are nici un ban, oamenii doar credeau că are bani. Adjunctul a ajuns mai târziu într-un salon psihiatric. „Nimeni nu mă vrea de nevastă“, continua ea să-mi scrie, „poeziile tale vor fi publicate în următorul nostru număr, un număr dedicat integral lui Chinaski, și nimeni n-o să se-nsoare cu mine, nimeni, vezi tu, am o diformitate la gât, așa m-am născut. N-o să mă mărit niciodată“.

Într-o noapte eram foarte beat. „Știi ce“, i-am scris, „uită de toate astea. O să mă însor eu cu tine. Uită de gât. Nici eu nu sunt așa de sexy. Tu cu gâtul tău și eu cu fața mea sfâșiată de ghearele leilor... ne văd mergând pe stradă împreună!“

Am pus chestia aia la poștă și am uitat imediat de ea. Am mai băut o bere și m-am culcat.

Poșta mi-a adus apoi un răspuns: „Vai, sunt atât de fericită! Toată lumea se uită la mine și zice: «Niki, ce s-a întâmplat cu tine? Ești RADIANTĂ, strălucești!!! Ce-i cu tine?»». Și eu nu le spun! O, Henry, SUNT ATÂT DE FERICITĂ!“.

Pusese în plic și niște poze – niște poze deosebit de urâte, drept să zic. M-am speriat. Am ieșit și am cumpărat o sticlă de whiskey. M-am uitat la poze, am băut whiskey-ul. M-am așezat pe jos, pe covor:

— O, Doamne sau Iisuse, ce-am făcut? Ce am făcut? Ei bine, uite ce-i, Băieți, îmi voi dedica tot restul vieții misiunii de a o face fericită pe această femeie sărmană! Va fi un iad, dar mă voi ține tare... și există vreun mod mai bun de a-ți petrece viața decât să faci pe *altcineva* fericit?

M-am ridicat de pe covor, puțin nesigur în ce privește ultima parte...

O săptămână mai târziu stăteam în autogară, eram beat și așteptam să vină un autobuz din Texas.

Au anunțat autobuzul la megafon, iar eu m-am pregătit să mor. Mă uitam la tipele care intrau pe ușă, încercând să le suprapun fotografiilor. Și apoi am văzut o tânără blondă, una de douăș' trei de ani, cu picioare mișto, un mers plin de viață și o față inocentă, deși oarecum arogantă, obraznică, ai putea spune... iar gâtul nu era rău deloc. Pe atunci aveam treiș' cinci de ani.

M-am dus la ea.

— Tu ești Niki?

— Da.

— Eu sunt Chinaski. Dă-mi valiza.

Am ieșit în parcare.

— Am așteptat trei ore, îs nervos, agitat, m-a luat dracu' așteptând. Tot ce-am apucat să fac a fost să beau niște pahare la bar.

Ea a pus palma pe capota mașinii.

— Motorul ăsta e încă fierbinte. Mincinosule, abia ai ajuns aici!

Am râs.

— Ai dreptate.

Ne-am suit în mașina mea veche și ne-am tras-o înăuntru. Nu după mult timp ne-am căsătorit în Vegas și toți banii pe care-i mai aveam i-am dat pe asta și pe biletele de autocar până înapoi în Texas.

Când am urcat în autocar cu ea, mai aveam în buzunar treizeci și cinci de cenți.

— Nu știu dacă lui Tati o să-i placă ce-am făcut, a zis ea.

— O, Iisuse, o, Doamne, m-am rugat eu, dă-mi putere, dă-mi curaj!

Ne-am lins, fâțâit și zvârcolit tot drumul până în orășelul ăla texan. Am ajuns pe la două jumate noaptea și când ne-am dat jos din autocar, mi s-a părut că îl aud pe șofer cum zice:

— Cine-i boschetarul ăla care-i cu tine, Niki?

Am rămas pe stradă.

— Ce ți-a zis șoferul ăla? am întrebat, frecând ăia treizeci și cinci de cenți în buzunar. Ce ți-a șoptit acolo?

— Nu mi-a zis nimic. Vino cu mine.

A urcat treptele unei clădiri din centru.

— Hei, unde naiba te duci?

A băgat o cheie în ușă și ușa s-a deschis. M-am uitat deasupra ușii, unde, cioplit în piatră, trona următorul cuvânt: PRIMĂRIE.

Am intrat.

— Vreau să văd dacă n-am primit vreo scrisoare.

S-a dus în biroul ei și s-a uitat într-un sertar.

— Fir-ar să fie, nici o scrisoare! Pun pariu că *târfa* aia mi-a furat scrisorile!

— Care *târfa*? Care *târfa*, *baby*?

— Am o dușmancă. Uite, vino după mine.

Am pornit-o pe hol și ea s-a oprit în fața unei uși. Mi-a dat o agrafă de păr.

— Uite, ia vezi dacă poți să deschizi ușa asta.

Am luat agrafa și am încercat. Vedeam deja titlurile din ziare:

SCRIITOR DE RENUME ȘI PROSTITUATĂ
POCĂITĂ PRINȘI INTRÂND PRIN EFRACȚIE ÎN
CABINETUL PRIMARULUI!

N-am putut să descui yala.

Ne-am dus până la ea acasă, ne-am trântit în pat și am continuat ce începusem în autocar.

Eram acolo de câteva zile când a sunat cineva la ușă pe la nouă dimineața. Noi eram în pat.

— Ce pizda mă-sii? am întrebat eu.

— Du-te și răspunde, a zis ea.

Am pus ceva pe mine și m-am dus la ușă. La intrare era un pitic care din când în când tremura din tot corpul, avea un soi de maladie. Purta pe cap o șăpcălie mică de șofer.

— Domnul Chinaski?

— Da?

— Domnul Dyer mi-a spus să vă arăt pământurile.

— Stai un pic.

M-am întors în dormitor.

— *Baby*, e un pitic la ușă care zice că un anume domn Dyer vrea să-mi arate pământurile. E un pitic care tremură din tot corpul.

— Păi, du-te cu el. E taică-miu.

— Cine, piticul?

— Nu, domnul Dyer.

Mi-am pus ciorapii, m-am încălțat și am ieșit pe verandă.

— OK, prietene, am zis, hai să mergem.

Am străbătut întreg orașul și apoi am ieșit din oraș. „Domnul Dyer deține asta“, îmi arăta piticul și eu mă uitam, „și domnul Dyer deține aia“ și eu iar mă uitam.

N-am zis nimic.

— Toate fermele alea, a spus el. Domnul Dyer deține toate fermele alea și îi lasă pe oameni să lucreze pământul, apoi împart profitul jumi-juma.

Piticul m-a dus cu mașina până într-o pădure. A început să-mi arate.

— Vedeți lacul?

— Mda.

— Acolo sunt șapte lacuri pline de pește. Vedeți cum se plimbă curcanii ăia?

— Da.

— Ȑia-s curcani sălbatici. Domnul Dyer închiriază tot terenul unui club de pescari și vânători care îl administrează. Desigur, domnul Dyer poate veni aici oricând, cu oricare dintre prietenii săi. Dumneavoastră pescuiți sau trageți cu pușca?

— Am tras mult cu pușca la viața mea, i-am răspuns.

Am mers mai departe.

— Domnul Dyer a făcut școala acolo.

— A, da?

— Da, chiar în clădirea aia de cărămidă. Acum a cumpărat-o și a restaurat-o ca pe un soi de monument.

— Fantastic.

M-a adus înapoi cu mașina.

— Mulțumesc, i-am zis eu.

— Vreți să mă întorc și mâine dimineață? Mai sunt multe de văzut.

— Nu, mulțumesc, e-n regulă.

Am intrat înapoi în casă. Eram din nou rege...

Și e mai bine să închei fix aici în loc să vă spun cum am pierdut-o, deși e ceva legat de un turc care purta un ac de cravată purpuriu și avea maniere și educație. N-am avut nici o șansă. Numai că turcul s-a perimat și el și ultima oară când am auzit de ea, era în Alaska, măritată cu un eschimos. Mi-a trimis o poză cu bebelușul ei și mi-a zis că încă mai scie și că e cu adevărat fericită. I-am spus: „Ține-te bine, *baby*, lumea e dementă“.

Și cu asta, cum se spune, basta.

[1.](#) Puștiu' Praf de Stele.

[2.](#) Black Muslims, mișcare religioasă afro-americană din SUA.

[3.](#) The American Way, concepție conform căreia orice american care muncește mult și cinstit poate ajunge în vârful ierarhiei sociale.

Cum iubesc morții

1.

Era un hotel plasat aproape de vârful unui deal, un deal exact atât de abrupt cât să te-ajute să alergi până la poale, la magazinul de spirtoase, și exact atât de lin cât să merite efortul. Hotelul fusese vopsit cândva într-un verde electric care scliffea ca pe coada unui păun, dar acum, după ploaie, după ploile obișnuite din Los Angeles, care curăță și spălăcesc tot, verdele ăla aprins se mai ținea de-un fir de ață – la fel ca oamenii care locuiau înăuntru.

Cum m-am mutat acolo sau de ce plecasem din ultimul loc în care am stat, abia dacă îmi mai amintesc. Probabil fusese ceva legat de faptul că beam și că nu prea munceam, poate și de certurile zgomotoase de pe la mijlocul dimineții cu diverse doamne ce băteau străzile. Și când zic mijlocul dimineții, nu mă refer la zece jumate dimineața, ci la trei jumate noaptea. De obicei, dacă nu era chemată poliția, totul se sfârșea cu un bilețel sub ușă, întotdeauna scris cu creionul pe o hârtie ruptă dintr-un caiet dictando: „*Stimate domn, va trebui să vă rugăm să vă mutați cât mai repede posibil*“. O dată s-a întâmplat în toiul după-amiezii. Cearta se încheiase. Măturaserăm cioburile, puseserăm toate sticlele în pungi de hârtie, goliserăm scrumierele, dormiserăm, ne treziserăm, iar eu tocmai mă munceam deasupra ei, când am auzit o cheie în ușă. Am fost atât de surprins, încât am continuat să dau din buci acolo. Și numai că-l văd în cadrul ușii pe micul administrator, un ins de vreo patruș' cinci de ani, complet lipsit de păr, poate doar cu un smoc în jurul urechilor sau al coaielor, și ăla s-a uitat la tipa care stătea sub mine, s-a dus la ea și i-a zis, atingând-o cu un deget: „Tu... tu, AFARĂ DE-AICI!“ M-am oprit din mișcare și m-am întins în pat, uitându-mă la el dintr-o parte. Apoi el și-a ațintit degetul spre mine: „Și TU, AFARĂ și cu tine!“ S-a întors, a ieșit pe ușă, a închis-o încet și a luat-o la picior pe hol. Eu mi-am pornit din nou mașinăria și i-am mai tras un număr de la revedere.

În orice caz, iată-mă în hotelul verde, în hotelul verde-spălăcit, eram acolo cu valiza mea plină de boarfe, la vremea respectivă singur, dar aveam bani de chirie, eram treaz și îmi luasem o cameră cu vedere la stradă, la etajul doi, cu telefon în fața ușii, pe hol, reșou la fereastră, o chiuvetă mare, un frigider mic, încastrat în zid, câteva scaune, o masă, pat și baia la capătul holului. Și, cu toate că imobilul era foarte vechi, avea până și lift – acolo fusese la un moment dat un hotel stilat. Așa că iată-mă acolo. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi cumpăr o sticlă de alcool și, după ce-am băut un pahar și am ucis doi gândaci, am simțit că sunt de-al locului. Apoi m-am dus la telefon și am încercat să sun o domnișoară care simțeam că ar putea să mă ajute, dar ea era, evident, plecată să ajute pe altcineva.

2.

Pe la trei dimineața a bătut cineva la ușă. Mi-am pus halatul zdrențuit și am deschis. Era o femeie în halat de baie.

— Da? am zis. Da?

— Suntem vecini. Eu sunt Mitzi. Stau ceva mai încolo pe culoar. Te-am văzut azi la telefon.

— Da? am zis eu.

Apoi ea și-a scos mâna de la spate și mi-a arătat-o. Ținea în ea o sticlă de whiskey bun.

— Dar intră, te rog, am spus.

Am spălat două pahare, am deschis sticla.

— Sec sau amestecat?

— Cam două treimi apă.

Aveam o oglindă mică deasupra chiuvetei, iar ea a stat acolo și și-a pus părul pe bigudiuri. I-am întins un pahar cu băutură și m-am așezat pe pat.

— Te-am remarcat pe culoar. Mi-am dat seama de cum te-am văzut că ești simpatic. Pot să-mi dau seama de asta. Unii de pe-aici nu sunt așa de simpatici.

— Mie mi se zice că-s un nemernic.

— Eu nu cred asta.

— Nici eu.

Mi-am terminat băutura. Ea abia sorbise din a ei, așa că mi-am mai preparat una. Am vorbit nimicuri. Am băut al treilea pahar. Apoi m-am ridicat și m-am dus în spatele ei.

— OOOOOOh! *Băiețel* prostuț!

M-am împins în ea.

— Aaaaau!! Chiar că EȘTI un nemernic.

Avea un bigudiu în mână. Am tras-o spre mine și i-am sărutat gura aia mică și subțire de băbătie. Era moale și deschisă. Era pregătită. I-am pus paharul cu băutură în mână, am condus-o spre pat, am așezat-o acolo.

— Bea tot.

M-a ascultat. M-am dus și i-am mai preparat una. N-aveam nimic pe sub halat. Halatul s-a desfăcut și mi-a ieșit chestia prin el. Doamne, ce împruțit sunt. Sunt un jambon. Sunt ca-n filme. Filmele de familie ale viitorului. 2490 d.Hr. Mă abțineam cu greu să nu râd de mine însumi, cum umblam pe-acolo atârnat de mădularul ăla stupid. Eu voiam de fapt whiskey-ul. Voiam un castel pe dealuri. O baie cu aburi. Orice, numai asta nu. Stăteam amândoi cu băuturile în mâini. Am sărutat-o din nou și i-am vârât pe gât limba mea puțind a fum de țigară. M-am descheiat ca să iau o gură de aer. I-am descheiat halatul și i-am văzut sânii. N-avea mare lucru acolo, sărăcuța. M-am aplecat și i-am luat unul în gură. Se întindea și atârna ca un balon umplut doar pe jumătate cu aer stătut. Mi-am făcut curaj și am continuat să sug la sfârcul ăla în timp ce ea mi-o lua în mână și își arcuia spinarea. Am căzut pe spate așa, pe patul ăla ieftin, și am posedat-o acolo, cu halatele pe noi.

3.

Îl chema Lou, era un fost pușcăriaș și fost miner într-o carieră de piatră. Stătea la parterul hotelului. Ultima lui slujbă fusese să curețe oale cu o perie într-un loc unde se făceau dulciuri. Își pierduse slujba – la fel ca pe toate celelalte – din cauza băuturii. Ajutorul de șomaj se termină și iată-ne, ca șobolanii: șobolani care n-au unde să se ascundă, șobolani cu chirie de plătit, cu burți cărora li se face foame, cu penisuri care se întăresc, cu suflete care obosesc, fără educație, fără nici o meserie. Viață de căcat, cum se spune. Asta-i America. Nu ne-am dorit prea multe, da' nici p-alea pe care le-am dorit n-am pus mâna. Viață de căcat.

L-am cunoscut pe Lou la o băută unde lumea tot intra și ieșea. Camera mea era salonul de petreceri, locul unde ne strângeam cu toții. Era acolo un indian, Dick, care fura din magazine sticle de whiskey la jumate și le ținea la el în dulap. Zicea că asta-i dă un sentiment de siguranță. Când nu

reuşeam să facem rost de băutură, apelam întotdeauna la indian ca ultimă soluție.

Eu nu eram prea bun la ciordit din magazine, dar un truc tot am învățat de la Alabam, un hoț cu o mustață subțire, care la un moment dat fusese infirmier la un spital. Pui carnea și cumpărăturile mai costisitoare într-o sacoșă mare, apoi le acoperi cu cartofi. Băcanul cântărește totul laolaltă și îți cere banii doar pentru cartofi. Dar cel mai bine mă pricepeam să-l fac pe Dick să mă treacă la caiet. Erau mulți Dick în cartierul ăla, iar vânzătorul de la magazinul de spirtoase era și el tot un Dick¹. Stăteam noi acolo și ultima sticlă de băutură tocmai se termina. Prima mea mișcare era să trimit pe cineva la magazin.

— Eu sunt Hank, îi ziceam tipului. Spune-i lui Dick că te-a trimis Hank să iei o sticlă pe datorie și dacă are vreo problemă, să mă sune.

— OK, OK.

Și tipul se ducea.

Noi așteptam, simțind deja gustul băuturii, fumam, umblam de colo până colo, o luam razna. Apoi tipul se întorcea.

— Dick a zis că nu. A zis că nu mai ai credit la el.

— CĂCAT! urlam eu.

Și mă ridicam în picioare, cu ochii roșii de indignare neprefăcută.

— MORȚII MĂ-SII DE CĂCĂNAR NENOROCIT!

Și-atunci chiar mă înfuriam, cu o furie sinceră, care habar n-am de unde-mi venea. Trânteam ușa, luam liftul până jos și coboram dealul ăla... morții mă-sii, muistul pulii! ...și intram în magazinul de spirtoase.

— Deci așa, Dick.

— Salut, Hank.

— Vreau DOUĂ STICLE MARI! (Îi ziceam o marcă foarte bună.) Două pachete de țigări, câteva trabucuri de-alea și... să vedem... o cutie de arahide din alea, da.

Dick alinia marfa pe tejghea, în fața mea, și se uita la mine.

— Păi, le plătești?

— Dick, vreau să pui astea pe caiet.

— Îmi ești deja dator douăș' trei dolari și cincizeci de cenți. Obişnuiai să-mi plătești, îmi plăteai câte puțin în fiecare săptămână. Îmi amintesc că o făceai în fiecare vineri seara. Nu mi-ai mai plătit nimic de trei săptămâni. Tu nu ești ca boschetarii ăilalți. Tu ai clasă. Am încredere în tine. Nu poți să-mi mai plătești și tu câte-un dolar din când în când?

— Uite ce-i, Dick, nu vreau să ne certăm. Pui chestiile astea într-o pungă sau ți le iei ÎNAPOI?

Apoi împingeam sticlele și celelalte chestii spre el și așteptam, pufăind dintr-o țigară, de parcă toată lumea ar fi fost a mea. N-aveam mai multă clasă decât o lăcustă. Nu simțeam altceva decât teama c-o să facă ceea ce era de bun-simț, c-o să pună sticlele la loc în raft și o să-mi zică să mă duc dracului. Dar de fiecare dată îi cădea fața și începea să pună toate chestiile în pungă, iar eu așteptam să facă noua notă de plată. Îmi zicea suma, eu dădeam din cap și ieșeam. Băutura avea întotdeauna un gust mai bun în circumstanțele astea. Iar când intram pe ușă cu plasa plină pentru băieți și fete, eram cu adevărat rege.

Într-o noapte stăteam cu Lou la el în cameră. Rămăsese în urmă cu o săptămână cu plata la chirie, iar la mine se apropia ziua plății. Beam niște vin de Porto. Ba chiar ne rulam niște țigări. Lou avea un aparat pentru asta și ieșeau destul de bine. Toată chestia era să păstrezi patru pereți în jurul tău. Dacă aveai patru pereți, mai aveai o șansă. O dată ce ajungeai pe stradă, nu mai aveai nici o șansă, ele te aveau pe tine, te aveau nasol. De ce să furi ceva dacă n-ai unde să gătești? Cum naiba să fuți și tu ceva dacă îți duci traiul în capătul unei alei? Cum să adormi când toată lumea din Misiunea de Salvare a Uniunii sforăie? Și-ți fură pantofii? Și pute? Și e bolnavă mintal? Nu poți nici măcar să ți-o iei la labă. Ai nevoie de patru pereți. Dă-i unui om patru pereți pentru îndeajuns de mult timp și ăla ar putea să cucerească lumea. Așa că eram un pic îngrijorați. Fiecare pas suna ca al proprietăresei. Iar ea era o domnișoară tare misterioasă. O blondă tânără, pe care nu putea s-o fută nimeni. Mă purtam foarte rece cu ea, gândindu-mă c-o să vină ea la mine. Venea și bătea la ușă, asta da, dar numai ca să ceară banii de chirie. Avea un soț pe undeva, dar noi nu-l vedeam niciodată. Locuiau acolo, dar parcă nu tocmai. Noi ajunseserăm la fundul sacului. Ne gândeam că dacă reușim s-o fudem pe proprietăreasă, necazurile noastre s-ar încheia. Era una din clădirile alea în care să ți-o tragi cu toate femeile era ceva de la sine înțeles – aproape o obligație. Dar pe ea nu puteam s-o prind și asta mă făcea să mă simt nesigur. Așa că stăteam acolo, ne fumam țigările noastre rulate, ne beam vinul de Porto și cei patru pereți se dizolvau, se prăbușeau. Discuțiile ies cel mai bine tocmai în momente de-astea. Vorbești cu îndârjire și-ți bei vinul. Eram lași fiindcă voiam să trăim. Nu chiar așa de tare, dar voiam să trăim.

— Știi ce? a zis Lou. Cred că am găsit soluția.

— Da?

— Da.

Ne-am mai turnat niște vin.

— Lucrăm împreună.

— Sigur.

— Tu ai papagal, spui tot felul de povești interesante, nu contează dacă-s adevărate sau nu...

— Sunt adevărate.

— Ce vreau io să zic e că asta nu contează. Ai papagal. Fii atent ce facem. Vizavi e un bar de lux, îl știi, Molino's. Te duci acolo. N-ai nevoie de bani decât pentru primul pahar. Îi punem împreună. Te așezi, tragi și tu de băutură și te uiți în jur după un tip care miroase a bani. Sunt unii grași de tot p-acolo. Pui ochii pe tip și te duci la el. Te așezi lângă el și-i dai drumul, îți lași papagalul să toarne căcaturile alea ale tale. O să-i placă. Tu ai și vocabular. Așa, apoi el o să-ți cumpere de băut toată noaptea, o să bea cot la cot cu tine. Fă-l să bea. Când se apropie ora închiderii, îl duci spre strada Alvarado, spre vest, dincolo de alee. Spune-i că-i faci rost de-o păsărică tânără și zemoasă, spune-i ce vrei tu, numai du-l spre vest. Iar eu o să-l aștept pe alee cu asta.

Lou s-a întins după ușă și a scos de acolo o bâtă de baseball, una foarte mare – cred că avea cel puțin un kil și ceva.

— Iisuse Hristoase, Lou, o să-l omori cu aia!

— Nu, nu, nu poți omorî un bețiv, doar știi asta. Poate dacă ar fi treaz, l-aș omorî, dar dacă e beat, doar o să-l dobor la pământ. Îi luăm portofelul și împărțim banii pe din două.

— Uite ce-i, Lou, eu nu sunt genu' ăsta, eu sunt un om bun.

— Nu ești nici un om bun, ești cel mai muist ticălos pe care l-am întâlnit vreodată. De-aia îmi place de tine.

4.

Am găsit unul. Unul mare și gras. Am fost concediat de stupizi grași ca el toată viața mea. De la slujbe grele, anoste, plătite prost, fără valoare. Urma să fie mișto. Am început să-i dau din gură. Habar n-aveam despre ce vorbesc. El mă asculta și râdea și dădea din cap și cumpăra băuturi. Avea ceas la mână, o droaie de inele, un portofel plin și stupid. Nu era muncă ușoară. I-am zis povești despre pușcării, despre găști care jefuiesc trenuri, despre bordeluri. Îi plăceau cheștiile despre bordeluri.

I-am zis despre tipul care venea o dată la două săptămâni și plătea bine. Tot ce își dorea era să aibă o curvă cu el în cameră. Își scoteau amândoi hainele, jucau cărți și discutau. Nu făceau nimic altceva. Apoi, după vreo două ore, tipul se ridica, se îmbrăca, spunea la revedere și ieșea pe ușă. Nici măcar n-o atingea pe curvă.

— Măi să fie, a zis el.

— Mda.

Am decis că nu m-ar deranja ca bâta de neam prost a lui Lou să ia mulajul mutrei ăleia de grăsan. Ce mai lovitură! Ce bucată inutilă de rahat!

— Ți plac gagicile minore? l-am întrebat.

— O, da, da, da!

— Pe la paispe ani jumate, așa?

— O, Doamne, da!

— Tocmai vine una la unu jumate noaptea cu trenul de Chicago. O să ajungă la mine acasă pe la două și zece. E curată, sexy și inteligentă. Acum nu vreau să par bulangiu, dar o să-ți cer zece dolari. E prea mult?

— Nu, e foarte bine.

— OK, când se închide bodega asta, vii cu mine.

S-a făcut în sfârșit ora două, am ieșit și l-am condus înspre alee. Poate că Lou nici nu era acolo. Poate că l-a doborât vinul sau l-a apucat frica. O lovitură ca aia poate să omoare pe cineva. Sau să-l lase nenorocit pe viață. Am înaintat pe patru cărări, în bătaia lunii. Nu mai era nimeni în jur, nimeni pe străzi. Avea să fie floare la ureche.

Am intrat pe alee. Lou era acolo. Dar grăsanul l-a văzut. A ridicat un braț și, când Lou a lovit cu bâta, s-a lăsat în jos. Bâta m-a nimerit fix după ureche.

5.

Lou și-a recăpătat slujba, cea pe care o pierduse din cauza băuturii, și a jurat că n-o să mai bea decât în weekenduri.

— Bine, prietene, i-am zis eu, atunci stai departe de mine. Eu îs un bețiv și beau tot timpul.

— Știu, Hank, și îmi placi mai mult decât orice om pe care l-am cunoscut până acum, doar că tre' să beau doar în weekend, numai vinerea și sâmbătă și nici o picătură duminica. Înainte tot lipseam luni dimineața și așa am rămas

fără slujbă. N-o să mai vin pe-aici, dar vreau să știi că asta n-are nici o legătură cu tine.

— Doar cu faptul că sunt un bețiv.

— Da, păi, na, asta-i treaba.

— OK, Lou, numai să nu vii să-mi bați la ușă până vineri sau sâmbătă noaptea. S-ar putea să auzi cântece și râsetele unor fete frumoase de șapțișpe ani, dar să nu vii să-mi bați la ușă.

— Omule, tu nu ți-o tragi decât cu babe.

— Prin ochiul strugurelui arată de șapțișpe.

Apoi Lou s-a apucat să-mi explice natura slujbei lui, ceva despre felul în care se curăță interiorul aparatelor de făcut dulciuri. Era o muncă lipicioasă și murdară. Șeful nu angaja decât foști pușcăriași și îi muncea până crăpau. Îi înjura nasol toată ziua pe foștii pușcăriași și ei nu puteau să zică nimic. Îi fura la bani și ei n-aveau ce să facă. Dacă deschideau gura, îi dădea afară. Mulți dintre ei ieșiseră pe cauțiune. Șeful îi avea la degetul lui mic.

— Sună a gagi care merită să moară, i-am spus lui Lou.

— Ei, da' pe mine mă place, zice că sunt cel mai bun angajat pe care l-a avut, dar trebuia să renunț la băutură, că avea nevoie de cineva pe care să se poată baza. M-a și chemat într-o zi la el acasă ca să îi trag o zugrăveală ceva, i-am zugrăvit în baie și chiar am făcut treabă bună. Are o casă pe deal, ditamai căsoaia, și, mamă-mamă, să-i vezi nevasta. Habar n-aveam că se fabrică femei ca ea, atât de mișto – ochii, picioarele, corpul, felul cum merge, cum vorbește... iisuse!

6.

Ei bine, Lou s-a ținut de cuvânt. Nu l-am mai văzut o vreme, nici măcar la sfârșit de săptămână, iar între timp am trecut și eu printr-un soi de iad personal. Eram foarte agitat, mă lăsaseră nervii: la cel mai mic zgomot saream ca un nebun. Mi-era frică să adorm: coșmar după coșmar, fiecare mai groaznic decât celălalt. Eram OK dacă adormeam complet beat, asta era în regulă, dar dacă adormeam pe jumătate beat sau, mai rău, fără să mă fi îmbătat, atunci începeau visele, doar că nu eram niciodată sigur dacă dormeam sau dacă acțiunea se întâmpla chiar în cameră, fiindcă atunci când ațipeam, visam întreaga cameră, vasele

murdare, șoarecii, pereții aplecați, perechea de pantaloni cu căcat la cur pe care o lăsase nu știu ce târfă pe podea, robinetul care curgea, luna ca un glonț acolo sus, mașini pline cu oameni lucizi și bine hrăniți, care îmi luminau cu farurile prin fereastră, totul, totul, eram într-un fel de colț întunecat, negru ca smoala, fără nici un ajutor, fără nici un scop, fără nici un sens sau rațiune, în colțuri întunecate și jilave, cu negreală și mizerie, duhoarea realității, putoarea tuturor lucrurilor: păianjeni, ochi, proprietărese, trotuare, baruri, clădiri, iarbă, lipsa ierbii, lumină, lipsa luminii – nimic nu-mi aparținea. Elefanți roz nu mi-au apărut niciodată, dar erau o groază de pitici cu șmecherii cumplite sau un uriaș care apărea din depărtare ca să mă strângă de gât sau să-și înfigă dinții în ceafa mea, stăteam pe spate și asudam, incapabil să mă mișc, cu chestia aia neagră, păroasă și urât mirositoare care se urcase acolo pe mine, pe mine, pe mine.

Când nu păteam asta, atunci lânzeam cu zilele, ore întregi de frică imposibil de pus în cuvinte, de teamă care se desfăcea înăuntrul meu ca un lotus uriaș, nu o puteai analiza, nu-ți puteai da seama de ce e acolo, iar asta o făcea și mai înfricoșătoare. Ore de așteptare pe un scaun din mijlocul camerei, posedat și împachetat în spaimă. Să te caci sau să te piși cerea un efort imens, părea un nonsens, iar să-ți piepteni părul sau să te speli pe dinți – gesturi ridicole și demente. Ca și cum ai merge printr-o mare de foc. Sau să-ți torni apă într-un pahar... era ca și cum n-ai fi avut nici un drept să-ți torni apă într-un pahar. Am decis că sunt nebun, inadapdat, iar asta m-a făcut să mă simt josnic. Am mers la bibliotecă și am încercat să găsesc cărți unde se explică ce-i face pe oameni să se simtă așa cum mă simțeam eu, dar cărțile alea nu erau acolo sau, dacă erau, nu reușeam să le înțeleg. Nu-mi era deloc ușor nici să intru în bibliotecă, toată lumea părea să se simtă grozav de confortabil, bibliotecarii, cititorii – toată lumea în afară de mine. Mi-era greu până și să folosesc toaleta bibliotecii – boschetarii de acolo, poponarii care se uitau la mine cum mă piș, toți păreau mai puternici decât mine, fără griji și siguri pe ei. Ieșeam din bibliotecă, treceam strada și urcam o scară în spirală dintr-o clădire de ciment unde erau depozitate mii de lăzi de portocale. Un panou de pe acoperișul altei clădiri vestea că „IISUS VINE“, dar pentru mine nici Iisus, nici portocalele nu însemnau nimic când urcam pe scara aia în spirală din clădirea de ciment. Mă gândeam tot timpul, aici e locul meu, în cavoul ăsta de ciment.

Gândul la sinucidere era mereu acolo, puternic, ca furnicile ce urcau prin interiorul venelor mele. Sinuciderea

era singurul lucru pozitiv. Tot restul era negativ. Și uite-l pe Lou, care se bucura să curețe măruntaiele mașinilor de dulciuri ca să rămână în viață. El era mai înțelept ca mine.

7.

Cam pe atunci am întâlnit o tipă într-un bar, una puțin mai în vârstă decât mine și foarte sensibilă. Avea încă picioare mișto, un simț ciudat al umorului și haine foarte scumpe. Ajunsese să decadă după ce fusese părăsită de un tip foarte bogat. Ne-am dus la mine acasă și am locuit împreună. Avea un cur excepțional, dar trebuia să bea nonstop. O chema Vicki. Ne-o trăgeam și beam vin, beam vin și ne-o trăgeam. Eu aveam abonament la bibliotecă și mă duceam acolo în fiecare zi. Nu-i zisesem nimic de faza cu sinuciderea. De fiecare dată când mă întorceam de la bibliotecă, mă lua la mișto. Deschideam ușa și ea îmi arunca o privire întrebătoare.

— Cum, n-ai venit și tu cu niște *cărți*?

— Vicki, știi și tu că la bibliotecă n-au cărți.

Intram, scoteam sticla (sau sticlele) de vin din plasă și ne apucam de treabă.

Într-o zi, după o săptămână de băut în continuu, am decis să mă sinucid. Ei nu i-am spus. M-am gândit s-o fac când se duce într-un bar să caute „unul viu“. Nu-i suportam pe clovnii ăia grași care și-o înfingeau în ea, dar de pe urma lor venea cu bani, whiskey și trabucuri. Îmi băga textul cu „Doar pe tine te iubesc“. Îmi zicea „domnul Van Bilderass“, habar n-am de ce. Se îmbăta și zicea întruna: „Te crezi mare șmecher, te crezi domnul Van Bilderass!“. În tot timpul ăsta eu mă gândeam serios cum să mă omor. Eram sigur că într-o zi s-o fac. După o săptămână de bețivăneală cu vin de Porto, în care cumpărasem niște bidoane imense și le aliniasem pe podea, în spatele lor aliniasem sticle obișnuite, vreo opt sau nouă, iar în spatele sticlelor obișnuite alte patru sau cinci sticle mici, pierdusem șirul zilelor și nopților. Doar futai, discuții, băut, discuții și băut și futai. Certuri violente, care se sfârșeau în partide de sex. Ea era un porcușor dulce, futangioaică strâmtă și guițătoare. Una la două sute. Cu cele mai multe gacici e un soi de prefăcătorie, o glumă. În orice caz, poate din toate motivele astea, băutura și faptul că niște boi grași și insipizi o futeau pe Vicki, m-am îmbolnăvit foarte

tare, am făcut o depresie, și totuși ce dracu' puteam să fac? Să mă fac strungar?

Când vinul se termina, depresia, frica, inutilitatea încercării de a merge mai departe ajungeau să mă copleșească și eram convins c-o s-o fac. De cum o să plece prima dată din cameră, s-a terminat pentru mine. Nu știam încă sigur cum, dar existau sute de metode. Aveam un cuptor mic cu gaz. Gazul e fermecător. Gazul e ca un fel de sărut. Îți lasă corpul intact. Vinul se terminase. Abia mai puteam să merg. Armate de frici și sudoare mășăluiau în sus și-n jos prin corpul meu. Devine destul de simplu. Nu există ușurare mai mare decât să nu mai fii nevoit să treci pe lângă alte ființe umane pe trotuar, să le vezi cum își plimbă grăsimea, să le vezi ochișorii de șobolan, fețele lor crude în culori cenușii, avântul lor animalic. Ce vis frumos: să nu mai trebuiască să vezi niciodată o altă față umană.

— Mă duc până afară să mă uit la un ziar, să văd ce zi e, OK?

— Sigur, a spus ea. Sigur.

Am ieșit pe ușă. Nimeni pe hol. Nici un umanoid. Era în jur de zece seara. Am coborât cu liftul care mirosea a urină. Îți trebuia multă putere ca să te lași înghițit de liftul ăla. Am luat-o în josul dealului. Până când aveam să mă întorc, ea n-o să mai fie acolo. Se mișca repede când se termina băutura. Atunci era momentul s-o fac. Dar mai întâi voiam să știu ce zi e. Am coborât dealul și acolo, lângă farmacie, era un chioșc de ziare. M-am uitat la data de pe ziar. Era vineri. Foarte bine, vineri să fie. O zi la fel de bună ca oricare alta. Asta trebuia să însemne ceva. Apoi am citit titlul mare de pe prima pagină:

VĂRUL LUI MILTON BERLE A FOST LOVIT ÎN CAP DE O PIATRĂ CĂZUTĂ DE SUS

N-am prea priceput faza. M-am aplecat mai aproape și am citit din nou. Titlul era neschimbat:

VĂRUL LUI MILTON BERLE A FOST LOVIT ÎN CAP DE O PIATRĂ CĂZUTĂ DE SUS

Titlul principal era scris cu un font negru, un font mare, și se întindea de-a latul întregii pagini. Dintre toate lucrurile importante care se întâmplaseră în lume, asta era principala lor știre:

VĂRUL LUI MILTON BERLE A FOST LOVIT ÎN CAP DE O PIATRĂ CĂZUTĂ DE SUS

Am traversat strada într-o dispoziție mult mai bună și am intrat în magazinul de spirtoase. Am luat pe datorie două sticle de vin de Porto și un pachet de țigări. Când m-am întors, Vicki era încă acolo.

— Ce zi e? a întrebat.

— Vineri.

— OK, a zis ea.

Am umplut două pahare cu vin. Mai rămăsese un pic de gheață în micul frigider de perete. Cuburile de gheață pluteau elegant.

— Nu vreau să te supăr, a zis Vicki.

— Știu că nu vrei.

— Ia o gură mai întâi.

— Sigur.

— Cineva a vârat un bilet pe sub ușă cât ai fost plecat.

— Așa.

Am luat o gură de vin, m-am înecat, mi-am aprins o țigară, am mai luat o gură, apoi ea mi-a întins bilețelul. Era o noapte caldă în Los Angeles. Era vineri. Am citit biletul:

Stimate domnule Chinaski,

Ai termen până miercuri să plătești chiria. Dacă nu, zbori. Știu despre femeile alea de la tine din cameră. Și faci prea mult zgomot. Și ai spart fereastra. Plătești pentru privilegiile tale. Sau așa ar trebui. Am fost foarte înțeleghătoare cu tine. Acum atâta am de zis: miercurea viitoare sau ai zburat. Chiriașii s-au săturat de gălăgie, de toate înjurăturile și cântecele din toiul nopții și al zilei, zi și noapte, și la fel și eu. Nu mai poți sta aici dacă nu plătești chiria. Să nu zici că nu ți-am zis.

Am dat pe gât tot restul de vin și aproape că am luat-o razna. Era o noapte caldă în Los Angeles.

— M-am săturat să mi-o trag cu toți terminații ăia, a zis Vicki.

— O să fac eu rost de bani, i-am zis.

— Cum? Nu știi să faci nimic.

— Știu asta.

— Și-atunci cum o să ne descurcăm?

— Cumva.

— Ultimul tip m-a futut de trei ori la rând. Păsărica mea era ferfeniță.

— Nu-ți face griji, *baby*, sunt un geniu. Singura problemă e că n-o știe nimeni.

— Un geniu la *ce*?

— Habar n-am.

— Domnul Van Bilderass!

— Ăsta-s eu. Apropo, știi că vărul lui Milton Berle a fost lovit în cap de o piatră căzută de sus?

— Când?

— Azi sau ieri.

— Ce fel de piatră?

— Habar n-am. Îmi imaginez un soi de piatră mare și galbenă, de culoarea untului.

— Cui îi pasă?

— Mie nu. În mod sigur mie nu. Doar că...

— Doar că ce?

— Doar că s-ar putea ca piatra aia să-mi fi salvat viața.

— Vorbești ca un găozar.

— Sunt un găozar.

Am rânjit și-am turnat vin pentru amândoi.

¹. Joc de cuvinte între substantivul propriu „Dick“ (prescurtare de la „Richard“) și substantivul comun *dick* (argotic: „pulă“, „cocoșel“).

Diavolul era fierbinte

Ei bine, tocmai eram după o ceartă cu Flo și n-aveam chef să mă îmbăt sau să mă duc la un salon de masaj. Așa că m-am suit în mașină și am mers spre vest până la plajă. Era pe înserat, iar eu conduceam încet. Am ajuns pe dig, am parcat și am început să mă plimb. M-am oprit la jocurile mecanice, am jucat de câteva ori, dar sala mirosea a pișat, așa că am ieșit. Eram prea bătrân ca să mă mai dau în carusel, deci am zis pas și la asta. Pe faleză se plimbau figurile obișnuite – o mulțime somnoroasă și indiferentă.

Ăsta a fost momentul în care am auzit un soi de răget dintr-o clădire apropiată. O casetă sau o înregistrare, fără îndoială. În fața clădirii era un lătrău din ăla care e pus acolo să te convingă să intri:

— Da, doamnelor și domnilor, *aici, chiar în acest loc...* l-am capturat pe nimeni altul decât pe *diavol*! Este expus aici și îl puteți vedea cu propriii ochi! Gândiți-vă: cu numai un sfert de dolar, cu douăzeci și cinci de cenți, îl puteți *vedea* chiar pe diavol, în carne și oase... cel mai mare ratat al tuturor timpurilor! Cel care a pierdut singura revoluție pornită vreodată în rai!

Bun, aveam chef de puțină comedie ca să mai compensez din căcaturile prin care mă târa Flo. Am plătit sfertul de dolar și am intrat în clădire laolaltă cu alți șase sau șapte fraieri ca mine. Îl închiseseră pe unu' într-o cușcă. Îl vopsiseră cu spray roșu și îi puseseră în gură ceva care îl făcea să scoată niște cercuri de fum și mici jeturi de flăcări. Nu puteai zice că ar fi cine știe ce spectacol. Tot ce făcea era să se învâртеască în cerc, repetând: „Futu-i morții mă-sii, tre' să *ies* cumva de-aici! Cum de am ajuns să-mi iau țeapa asta nenorocită?“. Tre' să recunosc că de arătat *arăta* periculos. La un moment dat a făcut șase salturi rapide peste cap, pe spate. După ultima tumbă a aterizat în picioare, a aruncat o privire în jur și a zis:

— Băga-mi-aș, ce oribil mă simt!

Apoi m-a văzut. A venit ținută spre zona unde stăteam lângă gardul de sârmă. Frigea ca un reșou. Nu știu cum le ieșise șmecheria asta.

— Fiule, mi-a zis, în sfârșit ai venit! Ai idee cât te-am așteptat? De treij' două de zile stau închis în cușca asta de căcat!

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Fiule, a început el iar, nu mă lua la caterincă. Întoarce-te în noaptea asta cu un clește de tăiat sârmă și dă-mi drumul.

— Frate, lasă-mă cu căcaturile astea, i-am zis eu.

— De treij' două de zile sunt închis aici, fiule! În sfârșit îmi voi recăpăta libertatea!

— Vrei să zici că tu te crezi cu adevărat diavolul?

— Să fut un cur de pisică dacă nu-s, mi-a răspuns el.

— Păi, dacă ești diavolul, poți să-ți folosești puterile supranaturale ca să scapi de aici.

— Puterile mi-au dispărut temporar. Tipul ăla de la intrare, lătrăul, era închis cu mine la bețivi. I-am zis că sunt diavolul și m-a scos pe cauțiune. În pușcăria aia mi-am pierdut puterile, altfel n-aș fi avut nevoie de el. M-a îmbătat la loc și, când m-am trezit, uite-mă în cușca asta. Zgârcitul pulii, mă hrănește cu mâncare de căței și cu sendvișuri cu unt de arahide. Fiule, fie-ți milă și ajută-mă!

— Frate, ești cu capul, i-am zis. Ești și tu un soi de țicnit.

— Ce te rog eu, fiule, e să te întorci la noapte cu cleștele ăla de tăiat sârmă, atâta tot.

Lătrăul a intrat și ne-a anunțat că întrevederea cu diavolul se încheiase și că dacă vrem să mai stăm, trebuie să plătim încă douăzeci și cinci de cenți. Mie îmi ajunsese ce văzusem. Am ieșit de acolo laolaltă cu ceilalți șase sau șapte fraieri.

— Hei, chiar a *vorbit* cu tine! a zis un bătrânel pișpiriu care mergea pe lângă mine. Eu am intrat să-l văd în fiecare seară și tu ești prima persoană cu care a stat de vorbă.

— Ete pula, i-am zis eu.

Lătrăul m-a oprit și el.

— Ce dracu' ți-a zis? Am văzut c-a stat de vorbă cu tine. Ce ți-a zis?

— Mi-a spus tot, i-am întors-o.

— Păi, jos labele, amice, că e *al meu*! N-am mai făcut atâția bani de când o aveam pe femeia cu barbă și trei picioare.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fugit cu omul-caracatiță. Acum au o fermă în Kansas.

— Cred că sunteți cu toții nebuni.

— Eu doar atât îți zic: eu l-am găsit. *Nu te băga!*

M-am dus la mașină, am urcat și am luat-o înapoi spre Flo. Când am ajuns, ea era în bucătărie și bea whiskey. A rămas acolo și mi-a explicat de câteva sute de ori ce halcă inutilă de bărbat sunt eu. Am băut o vreme cu ea fără să zic mare lucru. Apoi m-am ridicat, m-am dus la garaj, am luat cleștele de tăiat sârmă, l-am băgat în buzunar, m-am suit în mașină și am mers iar până pe faleză.

Am forțat intrarea din spate. Încuietoarea era ruginită și a cedat imediat. Tipul dormea pe podeaua cuștii. Am încercat să tai sârmele alea, dar nu am reușit. Sârmele erau foarte groase. Apoi tipul s-a trezit.

— Fiule, a zis el, te-ai întors! Știam eu c-o să te-ntorci!

— Uite ce-i, omule, nu pot să tai sârmele cu cleștele ăsta. Sunt prea groase.

S-a ridicat.

— Ia dă-ncoace chestia aia.

— Dumnezeule, am zis, ce mâini fierbinți ai! Probabil te-a prins febra sau ceva.

— Nu-mi spune „Dumnezeule“, a replicat el.

A tăiat sârmele cu cleștele de parcă ar fi tăiat sfoară și a pășit afară.

— Și-acum, fiule, mergem la tine. Trebuie să-mi recapăt puterile. Câteva fripturi în sânge și-o să fiu ca nou. Am halit atâta mâncare pentru câini, că în curând s-ar putea să latru.

Am urcat în mașină și l-am dus acasă. Când am intrat, Flo era tot în bucătărie, cu whiskey-ul în mână. I-am făcut tipului un sendviș cu șuncă prăjită și un ou ochi și ne-am așezat la masă cu Flo.

— Prietenul tău e un drac tare arătos, mi-a zis ea.

— El pretinde că *e chiar* diavolul, am răspuns eu.

— A trecut ceva timp de când n-am mai avut și eu parte de-o femeiușcă bună, a comentat tipul.

S-a aplecat și i-a trântit lui Flo un sărut lung. Când i-a dat drumul, Flo părea în stare de șoc.

— ăsta a fost cel mai *fierbinte* sărut din *toată* viața mea! a zis ea. Și nu e ca și cum n-aș fi avut parte de din astea.

— Pe bune? a întrebat el.

— Dacă faci dragoste măcar la fel de bine cum săruți, cred că ar fi prea mult, ar fi pur și simplu prea *mult*!

— Unde-i dormitorul tău? m-a întrebat tipul.

— Ia-te după doamna, i-am zis.

A mers după Flo în dormitor și eu mi-am mai turnat un whiskey baban.

În viața mea n-am auzit asemenea țipete și gemete și au ținut-o tot așa pe puțin vreo patruzeci și cinci de minute. Apoi el a ieșit singur din cameră, s-a așezat și și-a turnat un pahar.

— Fiule, mi-a zis, ai o femeie de milioane.

S-a dus la canapeaua din sufragerie, s-a întins pe ea și a adormit. Eu am intrat în baie, m-am dezbrăcat și m-am urcat în pat lângă Flo.

— Doamne, a început ea, Dumnezeule, nu pot să cred. M-a trecut prin foc și pară, din rai în iad.

— Nu-mi doresc decât să nu dea foc la canapea, am zis eu.

— Vrei să zici că fumează și-l ia somnul?

— Las-o baltă, i-am spus atunci.

Ei bine, în scurt timp ăla a început să preia controlul. *Eu* eram cel care trebuia să doarmă pe canapea. Eu eram nevoit s-o aud pe Flo cum strigă și geme acolo în fiecare noapte. Într-una din zile, când Flo era la piață și noi dădeam pe gât o bere în bucătărie, l-am luat la o discuție.

— Ascultă, i-am zis, nu mă deranjează să ajut pe cineva, dar am impresia că mi-am pierdut și patul, și nevasta. Mă văd nevoit să-ți cer să pleci.

— Cred că voi mai sta o vreme, fiule. Bătrâna ta e una dintre cele mai bune bucățele pe care mi-a fost dat să le cunosc.

— Ascultă, amice, i-am spus, s-ar putea să fiu nevoit să iau măsuri extreme ca să te scot de-aici.

— Ești dur, da? Fii atent aici, băiețel, am niște vești pentru tine. Puterile supranaturale mi-au revenit. Dacă încerci s-o arzi aiurea cu mine, s-ar putea să te ard io nasol. Ai grijă!

Eu și Flo aveam un câine, Moșulache. Poate că nu era mare lucru de capul lui, dar din când în când mai lătra seara, putea fi considerat un câine de pază decent. Ei bine, tipul și-a îndreptat degetul spre Moșulache, degetul a scos un soi de sunet ca un strănut, apoi a sfârșit și din el a țâșnit o dungă subțire de foc care l-a atins pe câine. Moșulache s-a prăjit și a dispărut. Pur și simplu nu mai era acolo. Nici un os, nici urmă de blană, nici măcar vreo putoare de friptură. Doar spațiu gol.

— OK, amice, i-am zis. Să zicem că mai poți sta vreo două-trei zile, dar dup-aia mă tem că va trebui să pleci.

— Pune-mi și mie la prăjit o fripturică, mi-a zis el. Mi-e foame și mă tem că-mi scade cantitatea de spermatozoizi.

M-am ridicat și am aruncat în tigaie o halcă de carne.

— Pune și niște cartofi, ca să meargă bine cu aia, a zis el. Și taie și vreo două roșii. Cafea nu-mi trebuie. Am avut insomnii. Poate c-o să mai beau două-trei beri.

Cât am stat eu să gătesc, s-a întors Flo.

— Bună, dragostea mea, ce mai faci? a întrebat ea.

— Bine, mersi, a spus el. N-ai și tu niște ketchup?

Am ieșit din casă, m-am suit în mașină și m-am dus înapoi pe plajă.

Ei bine, lătrăul își luase alt diavol acolo. Am plătit sfertul de dolar și am intrat. Diavolul ăsta nu era cine știe ce chestie. Vopseaua roșie cu care îl dăduseră îl nenorocea și tipul începuse să bea întruna ca să n-o ia razna. Era ditamai dihania de om, dar n-avea nici un schepsis. Eram printre pușinii spectatori de-acolo. Înăuntru erau mai multe muște decât oameni.

Lătrăul s-a apropiat de mine:

— Știi că mor de foame de când mi l-ai furat p-ăla adevărat? Presupun că ți-ai deschis propriul tău circ.

— Ascultă-mă, i-am spus, aș da orice să-l iei înapoi. N-am vrut decât să fiu băiat bun.

— Știi ce se întâmplă cu băieții buni pe lumea asta, nu?

— Da, ajung să stea la colțul străzii 7 cu Broadway și să vândă broșuri cu *Turnul de veghe*.

— Mă cheamă Ernie Jamestown, a zis lătrăul. Hai să discutăm. Am o cameră în spate.

M-am dus cu Ernie în camera din spate. Nevastă-sa stătea la masă și dădea pe gât un whiskey. A înălțat privirea.

— Știi ce, Ernie, dacă amărâtul ăsta o să fie noul nostru diavol, las-o moartă. Am putea la fel de bine să aranjăm o sinucidere în trei.

— Ia-o mai ușor și dă sticla aia încoa', a zis Ernie.

I-am povestit lui Ernie tot ce se întâmplase. A ascultat cu atenție, apoi a zis:

— Pot să te scap de el. Are două slăbiciuni: băutura și femeile. Și mai e o chestie. Nu știu de ce se întâmplă asta, dar atunci când e închis undeva, cum a fost atunci, în arestul pentru bețivi, sau în cușca de colo, își pierde puterile supranaturale. Bun, deci de-aici preluăm noi problema.

Ernie s-a îndreptat spre dulap și a scos o cârcă de lanțuri și lacăte. Apoi s-a dus la telefon și a cerut să vorbească cu Edna Hemlock. Edna Hemlock urma să se întâlnească cu noi peste douăzeci de minute la colțul cu barul lui Woody. Ernie și cu mine ne-am suit în mașină, ne-am oprit să luăm două sticle mari de la magazinul de spirtoase, ne-am întâlnit cu

Edna, am luat-o cu noi și am mers cu mașina până la mine acasă.

Erau tot în bucătărie. Se sărutau ca dementii. Dar imediat ce a văzut-o pe Edna, diavolul a uitat cu totul de nevastă-mea. I-a dat drumul ca unei perechi de chiloți murdari. Edna avea tot ce trebuie. Când o puseseră cap la cap, nu dăduseră greș cu o iotă.

— Ce-ar fi să bem noi ceva împreună și să facem cunoștință? a zis Ernie.

Apoi a turnat câte un pahar mare de whiskey pentru fiecare.

Diavolul i-a aruncat o privire lui Ernie.

— Auzi, coaie, nu ești cumva tipul ăla care m-a vârat în cușcă?

— Hai să uităm de asta, a spus Ernie. Să lăsăm trecutul în urmă.

— Pe dracu'! a zis el și a îndreptat un deget spre el. Dunga de foc a țâșnit în direcția lui Ernie, iar în clipa următoare ăla nu mai era acolo.

Edna a zâmbit și a ridicat paharul cu whiskey. Diavolul a rânjit, a ridicat propriul pahar și l-a dat pe gât.

— E bună chestia asta, a zis el. Cine-a cumpărat-o?

— Tipul ăla care tocmai a părăsit încăperea, am spus eu.

— Aha.

El și Edna și-au mai turnat un pahar și au început să se holbeze unul la altul. Apoi nevastă-mea s-a răstit la el:

— Ia-ți ochii de pe târfa aia!

— Care târfa?

— Uite-aia!

— Bea acolo și tacă-ți fleanca!

A îndreptat degetul către femeia mea, apoi am auzit iar sfârâitura aia și Flo a dispărut. Apoi tipul s-a uitat la mine:

— Și, tu? Ai ceva de zis?

— Ei, eu sunt tipul ăla care a venit cu cleștele. Mai ții minte? Sunt și eu pe-aici să ajut cu una-alta, să mai aduc câte-un prosop, din astea...

— Nu pot să-ți explic cât de bine e să-ți recapeți puterile supranaturale.

— Sunt convins că-ți vin la fix, i-am zis. Oricum avem o problemă cu suprapopularea.

Se holba cu nerușinare la Edna. Privirile le erau atât de înlănțuite, încât nu mi-a fost tocmai greu să șterpelesc una din sticlele de whiskey. Am luat sticla, m-am suit în mașină cu ea și am mers iar până pe plajă.

Nevasta lui Ernie era tot în camera din spate. S-a bucurat să vadă sticla cea nouă, așa că am umplut două pahare.

— Cine-i gagiul ăla pe care l-ați închis în cușcă? am întrebat.

— Ei, e un fundăș de rezervă de la un colegiu de pe-aici. Încearcă și el să facă rost de-un ban de buzunar.

— Ai niște sâni tare mișto, i-am spus eu.

— Chiar crezi asta? Ernie nu-mi laudă niciodată sânii.

— Mai ia o gură. Chestia asta e de calitate.

M-am tras mai aproape de ea. Avea coapse drăguțe și grase. Când am sărutat-o, nu s-a opus.

— Așa mi s-a acrit de viața asta! mi-a zis ea. Ernie a fost întotdeauna un combinator ieftin. Tu ai vreo meserie mai acătării?

— O, da! Sunt șef de expediții la Drombo-Western.

— Mai sărută-mă, mi-a zis ea.

M-am dat de pe ea și m-am șters cu cearșaful.

— Dacă află Ernie, o să ne omoare pe amândoi, a zis ea.

— Ernie n-o să afle nimic. Nu-ți face griji.

— Faci dragoste minunat, a spus apoi tipa, dar de ce *eu*?

— Nu-nțeleg nici eu.

— Adică, pe bune, ce te-a făcut să mă vrei?

— O, i-am zis, dracu' m-a pus.

Apoi mi-am aprins o țigară, m-am lăsat pe spate, am tras fumul în piept și am făcut un rotocol de fum perfect. Ea s-a ridicat și s-a dus la veceu. După un minut am auzit cum trage apa.

Doi bețivi

Aveam vreo douăzeci și ceva de ani și, cu toate că mă îmbătam la greu și nu mâncam mai nimic, tot eram puternic. Vreau să zic, fizic, iar asta e mare noroc când prea puține alte chestii îți merg bine. Mintea mea se revolta împotriva sorții și a vieții, iar singurul mod în care puteam să o liniștesc era să beau, să beau și iar să beau. Mergeam pe șosea, era praf, mizerie, caniculă, și tind să cred că statul era California, dar nu sunt foarte sigur. Eram într-un deșert. Mergeam și tot mergeam pe drum, cu șosetele întărite, putrede și puturoase, țințele îmi străbăteau talpa pantofilor și îmi intrau în picioare și eram nevoit să-mi vâr carton în pantofi... carton, ziare, orice găseam. Țintele îți intrau și prin căptușeala aia, așa că ori mai puneai niște carton, ori îl întorceai pe ăla pe care-l aveai invers, cu susul în jos, îndoit altfel.

Camionul a oprit lângă mine. L-am ignorat și am continuat să merg. Camionul a pornit din nou și șoferul a înaintat încet în ritm cu mine.

— Puștiule, a zis tipul, vrei ceva de lucru?

— Pe cine trebuie să ucid? am întrebat.

— Pe nimeni, a zis el. Hai, urcă.

Am ocolit ca să urc pe partea cealaltă și când am ajuns acolo, portiera era deschisă. Am urcat pe scară, m-am strecurat înăuntru, am tras portiera și m-am lăsat pe spate în scaunul de piele. Scăpasem de soare.

— Dacă mi-o sugi, îți dau cinci dolari, a zis tipul.

I-am înfipt tare mâna dreaptă în stomac, l-am pocnit cu stânga undeva între ureche și gât, am revenit cu o dreaptă în bot și camionul a ieșit în viteză de pe drum. Am prins volanul și l-am dus înapoi pe șosea. Apoi am oprit motorul și am frânat. M-am dat jos și am continuat să merg pe marginea șoselei. Peste vreo cinci minute camionul rula iar pe lângă mine.

— Puștiule, a zis tipul, îmi pare rău. N-am vrut să zic asta. N-am vrut să zic că ești poponar. Deși cumva, pe jumătate, cam arăți a poponar. E ceva rău dacă ești poponar?

— Bănuiesc că nu-i nimic rău dacă ești și tu unul.

— Haide, urcă, a spus tipul. Am niște muncă cinstită pentru tine. Poți să faci niște bani, să te pui și tu pe picioare.

Am urcat înapoi. Camionul a pornit mai departe.

— Îmi pare rău, a zis tipul. Ai față de dur, dar uită-te la mâinile tale. Ai mâini de domnișoară.

— Nu-ți face griji pentru mâinile mele, am răspuns.

— Păi, nu-i o slujbă ușoară. Tre' să-ncarci traverse. Ai încărcat vreodată traverse?

— Nu.

— E muncă grea.

— Cu asta m-am ocupat toată viața.

— OK, a zis tipul, OK.

Am mers mai departe fără să vorbim, cu camionul legănându-se înainte și înapoi. Nu era nimic în jur, doar praf, praf și deșert. Tipul n-avea cine știe ce față, n-avea cine știe ce nimic. Însă uneori oamenii insignifianți care stau mai mult timp în același loc capătă oarece prestigiu și putere. El avea camionul și putea să angajeze oameni. Uneori trebuie pur și simplu să accepți că asta-i treaba.

A mers mai departe și la un moment dat a apărut un tip în vârstă care mergea pe marginea drumului. Să tot fi avut vreo patruș' cinci de ani. Asta înseamnă să fii de-a dreptul bătrân dacă îți trăiești viața pe drumuri. Iar acest domn Burkhart – îmi spusese deja cum îl cheamă – a încetinit și l-a întrebat pe bătrân:

— Hei, amice, vrei să faci un bănuț?

— O, da, domnule! a zis bătrânul.

— Dă-te mai încoace. Lasă-l să urce, a spus domnul Burkhart.

Tipul vârstnic a urcat și camionul a început să pută – a băutură, transpirație, agonie și moarte. Am mers mai departe până am ajuns la un mic complex de clădiri. Ne-am dat jos laolaltă cu Burkhart și am intrat într-un magazin. Înăuntru era un tip cu o pălărie de soare verde și cu o grămadă de benzi de cauciuc în jurul încheieturii stângi. Era chel, dar avea brațele acoperite cu un păr blond și lung de ți se făcea greață.

— Bună ziua, domnule Burkhart, a zis el. Văd că v-ați mai găsit doi bețivi.

— Asta-i lista, Jesse, a spus domnul Burkhart, iar Jesse s-a dus să aducă mărfurile.

A durat ceva. Într-un final a revenit.

— Altceva, domnu' Burkhart? Două sticle de vin ieftin, poate?

— Eu nu vreau vin, am zis.

— OK, a zis tipul mai vârstnic, le iau eu pe amândouă.

— Vezi că ți se taie din salariu, i-a zis Burkhart tipului.

— Nu contează, a replicat bătrânul, taie-mi-le din salariu.

— Ești sigur că nu vrei o sticlă? m-a întrebat Burkhart.

— Bine, am zis, o să iau și eu una.

Stăteam într-un cort și în noaptea aia am băut vinul, iar bătrânul mi-a povestit necazurile lui. Își pierduse soția. Încă își mai iubea soția. Se gândea la ea tot timpul. O femeie pe cinste. Pe vremuri el preda matematică. Dar își pierduse soția. Nu mai exista altă femeie ca ea. Bla bla bla.

Hristoase, când ne-am trezit, bătrânului îi era rău, nici eu nu mă simțeam prea bine, soarele era sus pe cer și iată-ne ieșind să ne facem treaba: să stivim traverse de cale ferată. Trebuia să le punem în grămezi. La început a fost ușor. Dar pe măsură ce grămada creștea în înălțime, trebuia să numărăm. „Un, doi, trei“, numărăm eu și apoi o aruncam.

Bătrânul avea o bandană legată în jurul capului și băutura i se scurgea din cap în bandană, iar bandana se umplea de transpirație și se înnegrea. Din când în când câte o așchie dintr-o traversă îmi tăia mănusa putrezită și-mi intra în mână. În mod normal durerea ar fi fost insuportabilă și aș fi renunțat, dar oboseala amortește simțurile, le tocea bine de tot. Când se întâmpla asta, doar mă înfuriam – îmi venea să omor pe cineva, dar mă uitam în jur și nu vedeam decât nisip și dealuri și soarele încins și galben și uscat ca un cuptor și nici un loc unde să te duci.

Din când în când compania de cale ferată scotea traversele vechi și le înlocuia cu unele noi. Lăsa traversele vechi aruncate lângă șine. Traversele vechi nu erau neapărat stricate, dar compania le lăsa acolo și Burkhart angaja tipi ca noi ca să le adune în grămezi pe care le urca în camionul lui și le vindea. Bănuiesc că erau folosite la multe chestii. La unele ferme le vedeai înfipite în pământ și legate cu sârmă ghimpată în chip de garduri. Bănuiesc că le mai foloseau și la altele. Nu mă interesa prea tare.

Ca-n orice altă muncă imposibilă, oboseai și voiai să-ți dai demisia, apoi oboseai și mai tare și uitai să-ți dai demisia, iar minutele nu curgeau, trăiai pentru totdeauna în interiorul unui minut, fără speranță, fără ieșire, prins în capcană, prea prost ca s-o lași baltă și fără să ai unde să te duci dac-o lăsai baltă.

— Puștiule, mi-am pierdut soția. Era o femeie așa de minunată! Mă gândesc nonstop la ea. O femeie adevărată e cel mai important lucru de pe pământ.

— Ahă.

— Măcar de-am avea și noi niște vin.

— N-avem nici un strop de vin. Tre' s-așteptăm până diseară.

— Mă-ntreb dacă e cineva care-i înțelege pe bețivi?
— Doar alți bețivi.
— Crezi că așchiile alea din mâinile noastre o să ni se strecoare până la inimă?

— Slabe șanse. N-avem noi atâta noroc.

Doi indieni s-au apropiat de noi și au început să ne privească. Au stat acolo și s-au uitat la noi multă vreme. Când bătrânul și cu mine ne-am așezat pe o traversă ca să fumăm o țigară, unul dintre indieni s-a apropiat.

— Băi băieți, voi faceți totul de-a-ndoaselea, a spus el.

— Cum adică? l-am întrebat.

— Lucrați exact când e arșița mai mare în deșert. Ce trebuie să faceți e să vă treziți dimineața foarte devreme și să vă faceți treaba cât mai e încă răcoare.

— Ai dreptate, am zis. Mulțumesc.

Indianul avea dreptate. Am decis că trebuie să ne trezim devreme. Dar n-am reușit niciodată. Bătrânului îi era mereu prea rău de la bețivăneala din noaptea dinainte și eu nu reușeam niciodată să-l trezesc la timp.

— Încă cinci minute, zicea el. Mai lasă-mă doar cinci minute.

În sfârșit, într-o zi bătrânul a cedat. Nu putea să mai ridice nici o traversă. Se tot scuza pentru asta.

— E-n regulă, tataie.

Ne-am întors la cort și am așteptat să se facă seară. Tataia se întinsese acolo și nu-i mai tăcea fleanca. O tot dădea înainte cu nevastă-sa. L-am ascultat vorbind despre nevastă-sa de dimineața până seara. Apoi a venit Burkhart.

— Iisuse Hristoase, nu prea v-ați strofocat cu munca azi, băieți. Ce v-ați gândit, c-o să trăiți din roadele pământului?

— Am terminat-o cu asta, Burkhart, i-am zis. Așteptăm să ne dai banii.

— Mă gândeam că nu prea are rost să vă plătesc, băieți.

— Dacă te gândești mai bine, am spus eu, o să ne plătești.

— Vă rog, domnu' Burkhart, a zis bătrânul. Vă rog, vă rog. Am muncit din greu atâta vreme, pe cîntea mea dacă nu!

— Burkhart știe cât am lucrat, am spus. A numărat traversele – ca și mine, de altfel.

— Șaptezeci și două de traverse, a zis Burkhart.

— Nouăzeci de traverse, am spus eu.

— Șaptezeci și șase de traverse, a zis Burkhart.

— Nouăzeci de traverse, am spus eu.

— Optzeci de traverse, a zis Burkhart.

— Adjudecat, am spus eu.

Burkhart a scos un creion și o foaie de hârtie și ne-a taxat pentru vin, mâncare, transport și cazare. Tataia și cu mine am rămas cu câte 18 dolari de fiecare pentru cinci zile de muncă. I-am luat. Și ni s-a mai oferit și o călătorie gratuită până în oraș. Gratuită? Burkhart ne futuse pe toate părțile. Dar n-aveam cum să strigăm să ni se facă dreptate, fiindcă atunci când n-ai nici un ban, legea nu mai funcționează.

— Doamne, ce-o să mă mai îmbăt, a zis bătrânul. O să mă-mbăt bine de tot. Tu nu, puștiule?

— Nu prea cred.

Ne-am dus în singurul bar din oraș, ne-am așezat, tataia a comandat un vin, iar eu am luat o bere. Bătrânul a început iar să-i dea înainte cu fosta lui soție, așa că m-am mutat la celălalt capăt al barului. O mexicană tânără a coborât scările și s-a așezat lângă mine. De ce coborau tot timpul scările în felul ăla, de parcă ar fi fost în filme? Chiar mă simțeam de parcă eram într-un film. I-am cumpărat o bere. Ea a zis: „Mă cheamă Sherri“, eu i-am răspuns: „Ăsta nu-i un nume mexican“, la care ea a zis: „De ce, ar trebui să fie?“, iar eu am zis: „Ai dreptate“.

Mi-a luat cinci dolari ca să mergem sus și m-a spălat la început și apoi încă o dată, ceva mai târziu. M-a spălat într-un lighean mic și alb, care avea desenați pe el niște pui de găină ce se fugăreau în jurul bolului. Făcea în zece minute tot atâția bani câți făceam eu într-o zi cu tot cu niște ore suplimentare. Din punct de vedere financiar, era limpede ca lumina zilei că ieșeai mult mai bine dacă aveai pizdă în loc de pulă.

Când am coborât scările, bătrânul zăcea deja cu capul pe bar. Se pilise tare. Nu mâncaserăm nimic în ziua aia, așa că n-avea nici un pic de rezistență. Îi lăsaseră ca rest în dreptul capului un dolar și ceva mărunțiș. Pentru o clipă m-am gândit să-l iau cu mine, dar abia izbuteam să mă descurc de unul singur. Am ieșit din bar. Era răcoare și m-am îndreptat spre nord.

Mă simțeam aiurea că-l lăsasem pe tataie acolo, la mâna vulturilor din orașelul ăla de provincie. M-am întrebat apoi dacă nevasta bătrânului se gândește vreodată la el. Am decis că nu, iar dacă da, în nici un caz nu se gândea așa cum se gândea el la ea. Tot pământul colcăia de oameni triști și răniți ca el. Îmi trebuia un loc unde să pun capul jos și să adorm. Patul în care mă suisem cu fetișcana mexicană era primul pe care îl văzusem în ultimele trei săptămâni.

Cu câteva nopți în urmă descoperisem că atunci când se făcea frig, așchiile din mâini începeau să zvâcnească. Puteam

să simt unde era fiecare dintre ele. Începuse să se lase frigul. Nu pot să spun că uram lumea bărbaților și a femeilor, dar simțeam un anumit dezgust care mă separa de meșteșugari, de comercianți, de mincinoși și de îndrăgostiți, iar acum, după câteva decenii, simt același dezgust. Desigur, asta e povestea unui singur om sau viziunea despre realitate a unui singur om. Dacă vei continua să citești, poate că următoarea poveste va fi mai veselă. Sper.

Dr. Nazi

Bun, sunt un tip cu multe probleme și bănuiesc că pe majoritatea mi le-am creat singur. Adică alea cu femeile, cu jocurile de noroc, cu sentimentul de ostilitate față de anumite grupuri de persoane – și cu cât e mai mare grupul, cu atât mai mare e și ostilitatea. Mi se spune că sunt negativist și sumbru și ursuz.

Mi-o tot amintesc pe femeia aia care a urlat la mine:

— Ești așa de negativist, fir-ai al dracu'! Viața poate fi grozav de frumoasă!

Eu nu zic că nu, mai ales dacă se țipă mai puțin. Dar vreau să vă povestesc despre doctorul meu. Nu mă duc la psihiatri. Doctorii de cap sunt inutili și-s prea aroganți. Dar un doctor bun e de obicei scârbit și/sau dement, așadar, cu mult mai distractiv.

M-am dus la cabinetul doctorului Kiepenheuer fiindcă era cel mai aproape de mine. Îmi apăruseră peste tot pe mâini niște bășici albe și mici – un semn, mă gândeam eu, fie al actualei mele anxietăți, fie al unui posibil cancer. Purtam mănuși de muncitor ca să nu se zgâiască lumea la ele. Și îmi tot ardeam mănușile când fumam două pachete de țigări pe zi.

Am intrat la doctor. Eram programat primul. Fiind un om anxios, am ajuns cu treizeci de minute mai devreme, meditănd la posibilul meu cancer. Am traversat sala de așteptare și am aruncat o privire în cabinet. Iat-o aici pe asistenta-recepționeră, ghemuită pe podea, în uniformă ei albă și strâmtă, cu rochia trasă până aproape sus, pe umeri, cu coapse voluptuoase și revoltătoare, care se întrezăreau prin nailonul bine întins. Am uitat complet de cancer. Nu mă auzise, așa că am continuat să mă uit cu nerușinare la cracii și la coapsele ei dezgolate, măsurându-i cu privirea crupa delicioasă. Ștergea niște apă de pe podea, toaleta dăduse pe dinafară și ea înjura, era pasională, era roz și maro și plină de viață și dezgolită, iar eu mă holbam la ea.

A ridicat privirea:

— Da?

— Nu vă opriți, am zis eu, nu doresc nicidecum să vă deranjez.

— Toaleta asta tot dă p-afară, a comentat ea.

A continuat să ștergă apa și eu am continuat să mă uit la ea pe deasupra revistei *Life*. Într-un târziu s-a ridicat. Eu m-am îndreptat spre canapea și m-am așezat. Ea a început să răsfoiască agenda cu programări.

— Sunteți domnul Chinaski?

— Da.

— De ce nu vă dați jos mănușile? Aici e cald.

— Aș prefera să nu, dacă nu vă deranjează.

— Doctorul Kiepenheuer va veni cât de curând.

— Nici o problemă. Pot să aștept.

— Cu ce problemă ați venit la el?

— Cancer.

— Cancer?

— Da.

Asistenta a dispărut, așa că am citit *Life*, după care am citit un alt număr din *Life*, apoi *Sports Illustrated*, după care am stat și m-am uitat la niște tablouri cu peisaje marine și câmpuri înflorite, în timp ce de nu știu unde venea o muzică suavă. Apoi, dintr-odată, toate luminile s-au stins și imediat s-au aprins la loc. Tocmai mă întrebam dacă n-aș putea găsi o cale prin care s-o violez pe asistentă și să scap basma curată, când doctorul a intrat pe ușă. L-am ignorat, iar el m-a ignorat la rândul lui, așa că eram chit.

M-a chemat la el în birou. Stătea pe un scaun înalt și se uita la mine. Avea o față galbenă și un păr galben și din ochi îi lipsea orice strălucire. Era pe moarte. Avea vreo patruj' doi de ani. L-am privit cu atenție și i-am mai dat maximum șase luni.

— Ce-i cu mănușile alea? m-a întrebat el.

— Sunt un bărbat sensibil, domnule doctor.

— Chiar așa?

— Da.

— Atunci poate că ar trebui să-ți spun că pe vremuri am fost nazist.

— E-n regulă.

— Nu te deranjează că am fost nazist?

— Nu, nu mă deranjează.

— M-au capturat. Ne-au cărat prin toată Franța într-un vagon de marfă cu ușile deschise, iar oamenii stăteau pe marginea drumului și aruncau în noi cu bombe puturoase, cu pietre și cu tot soiul de gunoaie – oase de pește, plante putrezite, excremente, orice-ți trece prin minte.

Apoi doctorul s-a așezat și mi-a povestit despre nevastă-sa. Încerca să-l jupoaie. O curvă dată dracului. Voia să-i ia toți banii. Și casa. Și grădina. Și căsuța cu grădină de la țară.

Și pe grădinar, probabil, dacă nu-l luase deja. Și mașina. Și pensie alimentară. Plus o sumă babană de bani. Oribilă femeie. El muncise atât de mult. Cincizeci de pacienți pe zi, zece dolari de fiecare. Aproape imposibil să supraviețuiești. Și femeia aia. Femeile. Da, femeile. Mi-a explicat ce înseamnă cuvântul. Nu mai știu dacă a zis femeie sau muiere sau altceva, dar mi-a explicat etimologia latină și de-acolo mi-a mai analizat-o și mai departe ca să-mi arate care-i rădăcina cuvântului – în latină: femeile sunt esențialmente nebune.

Pe măsură ce vorbea despre țicneala femeilor, începeam să fiu tot mai plăcut surprins de doctor. Deja dădeam aprobator din cap.

Deodată mi-a ordonat să urc pe cântar, m-a măsurat, apoi mi-a ascultat inima și plămânii. Mi-a scos cu brutalitate mânușile, mi-a spălat mâinile cu nu știu ce căcat și mi-a deschis bășicile cu o lamă, turuind în continuare despre ranchiuna și pofta de răzbunare pe care toate femeile o ascund în inimile lor. Era o chestie ce ținea de glande. Femeile ascultă de glande, în timp ce bărbații își ascultă inima. De-aia numai bărbații suferă.

Mi-a spus să mă spăl pe mâini în mod regulat și să arunc dracului mânușile alea. A mai vorbit un pic despre femei și despre nevastă-sa, după care am plecat.

Următoarea mea problemă o reprezentau accesele de amețală. Dar nu mă apucau decât atunci când stăteam la coadă. A început să-mi fie teribil de frică să stau la coadă. Era insuportabil.

Am ajuns să-mi dau seama că în America și, probabil, peste tot în lume totul se reduce la statul la coadă. Pretutindeni, același lucru. Carnetul de șofer: trei sau patru cozi. Cursele de cai: cozi. Cinema: cozi. Cumpărături: cozi. Uram cozile. Simțeam că trebuie să existe un mod de a le evita. Într-un final, soluția mi-a apărut limpede în fața ochilor: mai mulți *funcționari*. Da, ăsta era răspunsul. Câte doi funcționari la fiecare persoană. *Trei* funcționari! Să-i lăsăm pe funcționari să stea la coadă.

Eram conștient că o să mor din cauza cozilor. Nu le puteam accepta, dar tot restul lumii părea s-o facă. Toți ceilalți oameni erau normali. Pentru ei viața era frumoasă. Puteau să stea la coadă fără să simtă durere. Puteau să stea la coadă veșnic. Ba chiar *le plăcea* să stea la coadă. Stăteau la șuete și rânjeau și zâmbeau și flirtau unii cu alții. N-aveau nimic altceva de făcut. Nu se puteau gândi la altceva de făcut. Iar eu eram nevoit să mă uit la urechile lor, la gurile

lor, la gâturi, la picioare, la funduri, la nări, la toate. Puteam să simt raze ale morții care se scurg din trupurile lor ca smogul, le ascultam conversațiile și îmi venea să urlu: „*Isuse Hristoase, e cineva aici care să mă ajute? De ce trebuie să sufăr în halul ăsta doar ca să cumpăr juma' de kil de hamburgheri și pâine cu secară?*”.

Mă lua cu ameteală, așa că îmi depărtam picioarele ca să nu cad. Supermarketul se învârtea și, odată cu el, se învârteau și fețele vânzătorilor, cu mustățile lor aurii și maronii, cu ochii lor isteți și fericiți, și fiecare dintre ei avea să devină într-o zi manager de supermarket, cu fețele lor frecate cu peria, albe și mulțumite căci toți își vor cumpăra case în Arcadia, iar noaptea își vor încăleca soțiile blonde și palide.

Mi-am făcut din nou programare la doctor. Am fost programat iar primul. Am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme și toaleta fusese reparată. Asistentă ștergea praful prin cabinet. Se apleca, se îndrepta și iar se apleca pe jumătate, apoi se apleca la dreapta, după-aia la stânga, după care și-a întors fundul spre mine și s-a aplecat în față. Uniforma aia albă zvâcnea și o lua la plimbare, urca, se ridica – uite aici gropița unui genunchi, uite acolo o coapsă, uite o pulpiță, uite întreg trupul. M-am așezat și am deschis un număr din *Life*.

Ea a încetat să ștergă praful și a întors capul spre mine zâmbind.

— Ați renunțat la mânuși, domnule Chinaski.

— Da.

Doctorul a intrat arătând și mai aproape de moarte, a dat din cap spre mine, iar m-am ridicat și-am intrat după el.

S-a așezat pe scaunul lui înalt.

— Chinaski, cum merge treaba?

— Ei bine, domnule doctor...

— Probleme cu femeile?

— Păi, da, normal, dar...

Nu mă lăsa să termin. Pierduse și mai mult păr. Degetele i se zbăteau nervos. Părea să respire tot mai precipitat. Slăbise. Era un om sfârșit.

Nevastă-sa îl jupuia de viu. Ajunseseră la tribunal. L-a palmuit în mijlocul procesului. Chestia asta îi plăcuse. L-a ajutat în proces. Văzuseră cu toții ce-i poate pielea cățelei ăleia. Oricum, nu ieșise prea rău din asta. Îi mai rămăsese și lui ceva. Desigur, știm cu toții ce onorarii percep avocații. Javrele. Ai remarcat vreodată un avocat? Aproape întotdeauna e gras. Mai ales la față.

— În orice caz, căcat, căteaua m-a făcut praf. Dar ceva-tot mi-a mai rămas. Vrei să știi cât costă o foarfecă din asta? Uită-te la ea. O tinichea cu șurub. Optișpe dolari și cincizeci. Dumnezeu mare, și cică îi urau pe naziști! Ce-i un nazist în comparație cu asta?

— Nu știu, domnule doctor. V-am zis că sunt un om confuz.

— Ai încercat vreodată să mergi la psihiatru?

— N-are nici un rost. Sunt plicticoși, n-au imaginație. N-am nevoie de psihiatri. Am auzit că oricum ajung să-și agreseze sexual pacienții de sex feminin. Nu m-ar deranja să fiu unul de-al lor dacă aș putea să fut toate femeile. În afară de asta, meseria lor e inutilă.

Doctorul meu s-a ghemuit în scaun. S-a îngălbenit și s-a făcut un pic mai cenușiu. Un zvâcnet imens i-a traversat corpul. Nu mai avea zile multe. Simpaticele tipul, oricum.

— Mă rog, măcar am scăpat de nevastă-mea. Capitolul ăsta s-a încheiat.

— Minunat, i-am zis. Povestiți-mi despre perioada în care ați fost nazist.

— Păi, nu prea aveam de ales. Pur și simplu ne înrolau. Eram tânăr. Adică, pe bune, ce dracu' era să faci? N-ai cum să trăiești în mai multe țări deodată. Te duci la război și, dacă nu sfârșești mort, te-aruncă într-un vagon de marfă și oamenii încep să azvârle cu căcat în tine...

L-am întrebat dacă i-a tras-o asistentei ăleia drăguțe. A zâmbit gentil. Zâmbetul lui zicea că da. Apoi mi-a zis că de la divorț încoace, ei bine, s-a întâlnit de câteva ori cu o pacientă și că știe că nu e moral să ajungi la astfel de relații cu pacienții...

— Nu, eu cred că-i în regulă, doctore.

— E o femeie foarte inteligentă. Am luat-o de nevastă.

— A, bun.

— Acum sunt foarte fericit... doar că...

Apoi și-a desfăcut brațele și și-a întors palmele în sus...

I-am zis despre fobia mea de cozi. Mi-a dat o rețetă pentru Librium.

Apoi mi-a apărut un cuib de furuncule pe fund. Muream de durere. M-au legat cu niște curele de piele, tipii ăștia poa' să facă ce vor cu tine, mi-au administrat o anestezie locală și mi-au imobilizat fundul. Am întors capul către doctor și i-am zis:

— Am vreo posibilitate să mă răzgândesc?

Trei fețe se uitau la mine. A lui și încă două. El ca să taie. Ea ca să-i întindă compresele. Al treilea ca să înfigă ace.

— Nu poți să te răzgândești, a spus doctorul.
Și-a frecat mâinile, a rânjit și i-a dat drumul...

Ultima oară l-am consultat pentru niște dopuri de ceară din urechi. Puteam să-i văd buzele mișcându-se, încercam să înțeleg, dar nu reușeam să-l aud. Îmi dădeam seama după ochi și după față că trecea iarăși prin clipe grele, așa că încuviințam din cap.

Era cald, eram un pic amețit și m-am gândit, păi, da, o fi el un tip de treabă, dar de ce nu mă lasă să-i spun despre problemele mele?, nu-i drept, am și eu probleme, și mai trebuie să-l și plătesc.

Într-un final doctorul meu și-a dat seama că sunt surd. A adus o chestie care arăta ca un stingător de incendiu și mi-a înfipt-o în urechi. Mai târziu mi-a arătat niște bucăți uriașe de ceară... ceara era de vină, mi-a zis. Și-a îndreptat degetul în jos, înspre o găleată. Arătau, zău dacă nu, cam ca fasolea prăjită.

M-am ridicat de la masă, l-am plătit și am plecat. Încă nu auzeam nimic. Nu mă simțeam nici bine, nici rău în mod special și mă întrebam cu ce afecțiune o să mai vin la el data viitoare, cum o să mi-o rezolve, ce-o să facă în legătură cu fiică-sa de șapțișpe ani care era îndrăgostită de o altă femeie și avea de gând să se mărite cu ea, și fix atunci mi-am dat seama că *toată lumea* suferă neîncetat, inclusiv cei care pretind că nu. Mie asta mi s-a părut o descoperire majoră. M-am uitat la băiatul care vinde ziare și m-am gândit, hmmm, hmmm, apoi m-am uitat la următoarea persoană pe lângă care am trecut și m-am gândit, hmmm, hmmm, hmmmm. La semaforul de lângă spital o mașină nouă și neagră a luat un viraj și a lovit o fată drăguță, într-o fustă mini albastră, era blondă și avea funde albastre în păr, s-a ridicat în capul oaselor în mijlocul străzii, cu soarele bătându-i în față și din nas îi curgea ceva roșu-aprins.

Dragoste la 17,50 \$

Prima dorință a lui Robert – când a început să se gândească la astfel de lucruri – a fost să se ascundă într-o noapte în Muzeul Figurilor de Ceară și să facă dragoste cu domnișoarele de ceară. Totuși părea cam periculos. Așa că s-a mărginit să facă dragoste cu statui și manechine în fanteziile sale sexuale și a continuat să trăiască în lumea sa imaginară.

Într-o zi, oprindu-se la semafor, s-a uitat în vitrina unui magazin. Era unul dintre magazinele alea care vând de toate – discuri, canapele, cărți, mărunțișuri, nimicuri. A văzut-o cum stătea acolo într-o rochie lungă și roșie. Purta ochelari fără rame și era bine făcută: demnă și sexy, așa cum arătau pe vremuri. O femeie pe cinste. Apoi semaforul s-a făcut verde și a fost nevoit să o ia din loc.

Robert a parcat ceva mai încolo și s-a întors pe jos la magazin. A rămas afară, lângă standul cu ziare, și s-a uitat înăuntru la ea. Până și ochii îi păreau adevărați, iar gura, un pic bosumflată, trăda impulsivitate.

Robert a intrat și a aruncat o privire la raftul cu discuri. Acum era mai aproape de ea și putea să tragă niște ocheade. Nu, în zilele noastre nu le mai făceau așa. Avea până și pantofi cu toc înalt.

Fata care vindea în magazin s-a îndreptat spre el:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Mă uit doar, domnișoară.

— Dacă vedeți ceva care vă interesează, să-mi spuneți.

— Desigur.

Robert s-a îndreptat spre manechin. N-avea nici o etichetă cu prețul. S-a întrebat dacă o fi de vânzare. S-a întors la raftul cu discuri, a luat un album ieftin și l-a plătit la fată.

Când a vizitat din nou magazinul, manechinul era încă acolo. Robert a răscolit un pic printre lucruri, a cumpărat o scrumieră modelată în așa fel încât să imite un șarpe încolăcit, apoi a ieșit.

Când a intrat a treia oară în magazin, a întrebat-o pe fată:

— Manechinul e de vânzare?

— Manechinul?

— Da, manechinul.

— Vreți să-l cumpărați?

— Da, dumneavoastră vindeți lucruri, nu? E și manechinul de vânzare?

— Un moment, domnule.

Fata s-a dus în spatele magazinului. De după o draperie a apărut un evreu bătrân. Îi lipseau doi nasturi de jos de la cămașă și i se vedea burta păroasă. Părea destul de prietenos.

— Doriți manechinul, domnule?

— Da, e de vânzare?

— Păi, nu tocmai. Vedeți dumneavoastră, e un fel de piesă de decor, o glumă.

— Vreau s-o cumpăr.

— Păi, să vedem...

Bătrânul evreu s-a apropiat și a început să pipăie manechinul, să-i atingă rochia, brațele...

— Să vedem. Cred că pot să vă las... chestia asta... la 17,50 \$.

— O iau.

Robert a scos o bancnotă de douăzeci. Vânzătorul i-a numărat restul.

— O să-mi fie dor de ea, a spus el. Uneori pare de-a dreptul reală. Să v-o împachetez?

— Nu, o iau așa cum e.

Robert a ridicat manechinul și l-a cărat până la mașină. L-a întins pe bancheta din spate. Apoi s-a urcat la volan și a pornit spre casă. Când a ajuns acolo, din fericire, nu părea să fie nimeni prin preajmă, așa că a reușit să ducă femeia manechin până la intrare fără să o vadă nimeni. A așezat-o în mijlocul camerei și a început să se uite la ea.

— Stella, i-a zis. Stella, curvo!

S-a dus la ea și a plesnit-o peste față. Apoi a apucat-o de gât și a sărutat-o. Săruta bine. Penisul începuse să i se întărească, dar a sunat telefonul și i-a întrerupt.

— Alo, a răspuns el.

— Robert?

— Da. Chiar el.

— Harry la telefon.

— Ce mai faci, Harry?

— OK, tu ce mai faci?

— Nimic.

— Mă gândeam să trec pe la tine. Aduc și niște beri.

— OK.

Robert a pus receptorul jos, a luat manechinul și l-a cărat până la șifonier. L-a împins într-un colț al șifonierului și

a închis ușa.

Harry nu avea prea multe de zis. Stătea acolo cu cutia lui de bere.

— Laura ce mai face? a întrebat el.

— O, a spus Robert, am terminat-o cu Laura.

— Ce s-a întâmplat?

— Veșnicele fițe de vampă. Tot timpul pe scenă. Nu se mai oprea. Se aprindea după bărbați peste tot – la magazin, pe stradă, în cafenele, peste tot și cu oricine. Nu conta cine era câtă vreme era bărbat. S-a dat până și la un tip care a format greșit numărul. N-am putut să mai înghit.

— Și-acum ești singur?

— Nu, sunt cu altă tipă. Brenda. Ai cunoscut-o.

— A, da. Brenda e OK.

Harry stătea acolo și își bea berea. Harry nu se combinase niciodată cu o femeie, dar vorbea mereu despre femei. Era ceva bolnăvicios la Harry ăsta. Robert n-a încurajat conversația și, după o vreme, Harry a plecat. Robert s-a dus la șifonier și a scos-o pe Stella.

— Târfă nenorocită! a zis el. M-ai înșelat cât timp am lipsit, așa-i?

Stella n-a răspuns. Stătea acolo și părea indiferentă și afectată. I-a mai tras o scatoalcă bună. O să curgă multă apă pe râu până când vreo femeie care l-a înșelat pe Bob Wilkenson va scăpa nepedepsită. I-a tras încă o palmă zdravănă.

— Pizdo! Ai fute un puști de patru ani dacă i s-ar scula puțulica, așa-i?

A pocnit-o din nou, apoi a apucat-o de gât și a sărutat-o. A sărutat-o iar și iar. Apoi și-a plimbat mâinile pe sub fusta ei. Era bine făcută, foarte bine făcută. Stella îi amintea de o profesoară de algebră pe care o avusese în liceu. Stella n-avea chiloți pe ea.

— Târfo, i-a zis el, cine ți-a luat chiloții?

Apoi și-a apăsât penisul de partea ei din față. Nu avea nici o deschizătură. Dar Robert era cuprins de o pasiune năprasnică. Și l-a introdus între coapsele ei, undeva sus. Locul era neted și strâmt. S-a muncit o vreme acolo. Preț de doar o clipă, s-a simțit al naibii de neghiob, apoi pasiunea a preluat iar controlul și el a început să o sărute de-a lungul gâtului în timp ce o lucra.

Robert a spălat-o pe Stella cu o cârpă de vase, a pus-o în șifonier, în spatele unui palton, a închis ușa și a reușit să prindă la TV ultima repriză din meciul celor de la Detroit Lions cu L.A. Rams.

Pe măsură ce trecea timpul, lucrurile se aranjau bine pentru Robert. A făcut unele modificări. I-a cumpărat Stellei câteva perechi de chiloți, un portjartier, ciorapi lungi de damă, o brățară pentru gleznă.

I-a cumpărat și cercei, dar a fost șocat să descopere că iubita lui nu are urechi. Sub tot părul ăla nu era nici o ureche. Totuși i-a pus cerceii, lipindu-i cu bandă adezivă. Dar existau și unele avantaje – nu trebuia s-o scoată la cină, la petreceri, la filme proaste – toate chestiile alea sociale care însemnau atât de mult pentru o femeie obișnuită. Se mai și certau. Certurile apar întotdeauna, chiar și cu un manechin. Ea nu vorbea prea mult, dar el era sigur că îi spusese odată: „Ești cel mai bun iubit pe care l-am avut. Evreul ăla bătrân era un iubit plicticos. Tu pui suflet când faci dragoste, Robert“.

Da, relația lor avea și avantaje. Ea nu semăna cu nici una dintre femeile pe care le cunoscuse. Ea nu voia să facă dragoste în momente nepotrivite. Putea să aleagă el momentul. Și nu-i venea ciclul. Iar ei îi dădea limbi. Îi tăiașe niște păr de pe cap și i-l lipise între coapse.

La început relația lor fusese sexuală, dar cu timpul se îndrăgostea de ea, simțea cum i se întâmplă asta. S-a gândit să meargă la un psihiatru, apoi a decis să n-o facă. În fond, era neapărat nevoie să iubești o ființă umană reală? Asta nu dura niciodată prea mult. Erau prea multe diferențe între specii, iar ce începea ca iubire se sfârșea prea des printr-un război.

Și apoi nu era nevoit să stea în pat cu Stella și să o audă vorbind despre toți iubiții ei din trecut. Cum Karl avea o chestie așa mare, dar Karl nu-i dădea limbi. Și cât de bine dansa Louie. Louie putea să ajungă balerin în loc să vândă asigurări. Și ce bine săruta Marty. Avea el un anumit stil de a-i încolăci limba. Și așa mai departe. Și tot așa. Sigur, Stella îl pomenise pe bătrânul evreu. Dar numai o singură dată.

Robert era deja cu Stella de vreo două săptămâni când a sunat Brenda.

— Da, Brenda? a răspuns el.

— Robert, nu mi-ai mai dat nici un telefon.

— Am fost foarte ocupat, Brenda. Am fost promovat șef de raion și a trebuit să restructurez lucrurile la birou.

— Pe bune?

— Da.

— Robert, s-a întâmplat ceva...

— Ce vrei să spui?

— Pot să-mi dau seama din vocea ta. S-a întâmplat ceva. Ce naiba e cu tine, Robert? E vorba de o altă femeie?

— Nu tocmai.

— Cum adică, nu tocmai?

— Of, Doamne!

— Ce e? Ce-i cu tine? Robert, ceva nu e în regulă! Trec pe la tine să vorbim.

— Nu s-a întâmplat nimic, Brenda.

— Futu-ți morții mă-tii, tu mă minți! Ceva nu-i în regulă. Vin să te văd! Acum!

Brenda a închis, iar Robert s-a dus la Stella, a luat-o și a pus-o în șifonier, ascunzând-o bine într-un colț. A luat paltonul de pe umeraș și l-a pus peste Stella. Apoi s-a întors, s-a așezat și a așteptat.

Brenda a deschis ușa și a intrat în trombă.

— Bun, ia zi, ce dracu' se întâmplă? Care-i problema?

— Ascultă, fetițo, i-a zis el, totul e în regulă. Calmează-te.

Brenda era mișto construită. Sâni îi atârnavă un pic, dar avea picioare faine și un fund frumos. Ochii ei aveau întotdeauna o privire frenetică, pierdută. Nu reușise niciodată să-i vindece ochii de acea privire. Uneori, după ce făceau dragoste, un calm temporar îi umplea ochii, dar nu dura prea mult.

— Nici măcar nu m-ai sărutat de când am intrat!

Robert s-a ridicat din scaun și a sărutat-o pe Brenda.

— Pe bune? Asta numești tu sărut? a întrebat ea. Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

— Nici una, pe bune că nu s-a întâmplat nimic...

— Dacă nu-mi zici, o să țip!

— Zău că nu-i nimic.

Brenda a țipat. S-a dus la fereastră și a țipat. A auzit-o întreg cartierul. Apoi s-a oprit.

— Dumnezeu, Brenda, nu mai face asta! Te rog, te rog!

— Ba o s-o fac! O să țip iar! Spune-mi ce s-a întâmplat, Robert, sau o să țip iar!

— Bine, a spus el. Așteaptă.

Robert s-a dus la șifonier, a luat paltonul de pe Stella și a scos-o din dulap.

— Ce-i aia? l-a întrebat Brenda. Ce-i aia?

— Un manechin.

— Un manechin? Vrei să spui...?

— Vreau să spun că m-am îndrăgostit de ea.

— O, Doamne! Vrei să spui...? De chestia aia? De chestia aia?

— Da.

— Iubești *chestia* aia mai mult decât pe mine? Bucata aia de celuloid sau din ce căcat e făcută? Vrei să zici că iubești *chestia* aia mai mult decât pe mine?

— Da.

— Presupun c-o iei cu tine în pat, nu? Presupun că faci lucruri cu... *chestia* aia?

— Da.

— Oh...

Apoi Brenda a țipat cu adevărat. Pur și simplu stătea acolo și țipa. Robert a crezut că n-o să se mai oprească niciodată. Apoi a sărit la manechin și a început să-l zgârie și să-i care pumni. Manechinul a căzut și s-a lovit de perete. Brenda a ieșit pe ușă, s-a urcat în mașină și a demarat în trombă. A lovit în lateral o mașină parcată, a aruncat o privire, apoi a plecat mai departe.

Robert s-a dus la Stella. Capul i se rupsese și se rostogolise sub un scaun. Pe podea erau împrăștiate bucăți de material cretos. Unul dintre brațe i se bălângănea, rupt și cu două sârme ieșite în afară. Robert s-a așezat pe un scaun. A stat acolo o vreme. Apoi s-a ridicat, s-a dus la baie, a rămas acolo un minut, după care a ieșit. A rămas în hol și vedea de-acolo capul de sub scaun. A început să scâncească. Era groaznic. Nu știa ce să facă. Și-a amintit cum își îngropase mama și tatăl. Dar acum era ceva diferit. Era ceva diferit. A stat acolo în hol, plângând în hohote și așteptând. Ambii ochi ai Stellei erau reci și frumoși. Se holbau la el.

Fără gât și rău al dracu’

Eu aveam stomacul sensibil, iar ea mă poza cum transpir și mă chinui în sala de așteptare în timp ce mă uitam la o fetiță grasă, suită pe tocuri, într-o rochie scurtă, violetă, care împușca un șir de rațe de plastic cu un pistol. I-am spus lui Vicki că mă-ntorc repede, am întrebat-o pe fata de la tejghea dacă n-are un pahar de carton și niște apă și mi-am aruncat acolo Alka Seltzer-ul. M-am așezat pe spate și am continuat să transpir.

Vicki era fericită. Ieșeam din oraș. Îmi plăcea când Vicki era fericită. Își merita fericirea. M-am ridicat și m-am dus la toaleta bărbatilor ca să trag o căcare. Când am ieșit de acolo, tocmai chemau pasagerii. Era un hidroavion micuț. Două elice. Am urcat ultimii. Înăuntru încăpeau doar vreo șase sau șapte oameni.

Vicki s-a așezat în scaunul copilotului și mie mi-au făcut un loc din chestia aia care se pliază pe ușă. Și iată-ne porniți! LIBERTATE! Centura mea de siguranță nu se închidea.

Chiar lângă mine era un japonez care mă fixa cu privirea.

— Nu mi se-nchide centura, i-am spus.

Drept răspuns, el mi-a rânjit vesel.

— Fă laba la căcat, *baby*, i-am zis.

Vicki se tot uita în spate și zâmbea. Era fericită ca o puștoaică cu un pumn de dulciuri – într-un hidroavion vechi de treizeci și cinci de ani.

A durat două minute până să coborâm înapoi pe apă. N-am borât. Am ieșit. Vicki mi-a spus toată istoria.

— Avionul a fost fabricat în 1940. Avea găuri în podea. Pilotul controla direcția cu un mâner care ieșea din acoperiș. „Mi-e frică“, i-am zis, iar el mi-a răspuns: „Și mie“.

Depindeam de Vicki pentru toate informațiile. Nu eram prea bun la discuții cu oamenii. Ei, și-apoi ne-am înghesuit într-un autobuz, transpirând și hlizindu-ne și uitându-ne unul la altul. De la capătul liniei de autobuz până la hotel erau vreo cinci sute de metri, iar Vicki mă ținea la curent:

— E un restaurant undeva aproape și uite și un magazin de spirtoase pentru tine, avem și-un bar, iar acolo e alt loc unde putem mânca și încă un magazin de spirtoase...

Camera era în regulă, în partea din față a hotelului, cu vedere spre apă. Televizorul funcționa într-un mod vag, sovăielnic, și eu m-am trântit în pat să mă uit la el în timp ce Vicki despacheta.

— A, pur și simplu ador locul ăsta! a spus ea. Tu nu?

— Ba da.

M-am ridicat și m-am dus până jos. Am traversat strada și am cumpărat bere și gheață. Am tapetat chiuveta cu pachetele de gheață și am scufundat berea acolo. Am băut douășpe sticle de bere, după a zecea bere am tras o mică ceartă cu Vicki, nu mai știu din ce motiv, le-am băut și pe celelalte două și m-am dus la culcare.

Când m-am trezit, Vicki cumpărase o ladă frigorifică și desena pe cutia ei. Vicki era un copil, o romantică, dar o iubeam pentru asta. Aveam atâția draci posomorâți în mine, că-mi prindea bine prezența ei.

„Iulie 1972. Avalon Catalena“, scrisese ea pe ladă. Habar n-avea să scrie corect. Mă rog, nici unul din noi n-avea habar.

Apoi m-a desenat pe mine, iar dedesubt a scris: „Fără gât și rău al dracu“.

Apoi a desenat o domnișoară, iar dedesubt: „Henry știe să recunoască un fund mișto când vede unul“.

Și, într-un cerc: „Doar Dumnezeu știe ce face el cu nasul“.

Și: „Chinaski are picioare superbe“.

Apoi a mai desenat în jur tot felul de păsări și sori și stele și palmieri și oceanul.

— Ești în stare să iei micul dejun? a întrebat ea.

Nici una dintre femeile mele din trecut nu mă răsfățase vreodată. Mie îmi plăcea să fiu răsfățat, simțeam că merit să fiu răsfățat. Am ieșit și am găsit un loc cât de cât rezonabil, unde puteam lua masa pe terasă. În timpul micului dejun ea m-a întrebat:

— Tu chiar ai câștigat premiul Pulitzer?

— Ce premiu Pulitzer?

— Mi-ai zis azi-noapte că ai câștigat premiul Pulitzer. Cinci sute de mii de dolari. Ziceai că ai primit o telegramă mov pe tema asta.

— O telegramă mov?

— Da, ziceai că i-ai bătut pe Norman Mailer, Kenneth Koch, Diane Wakoski și Robert Creeley.

Ne-am terminat micul dejun și ne-am plimbat. Tot locul ăla n-avea mai mult de cinci sau șase cvartale. Toată lumea avea șapțișpe ani. Stăteau apatici și așteptau. Deși nu toți. Mai erau câțiva turiști bătrâni hotărâți să se distreze. Se

holbau cu furie în vitrinele magazinelor și se plimbau, bătucind asfaltul și împrăștiindu-și razele: eu am bani, noi avem bani, avem mai mulți bani ca tine, suntem mai buni ca tine, nimic nu ne îngrijorează, totul e de căcat, dar noi nu suntem de căcat și noi știm totul, uită-te la noi.

Cu cămășile lor roz și verzi și albastre, cu trupurile lor albe, pătrate, putrezinde, cu pantalonii lor scurți vărğați, cu ochii fără ochi și gurile fără gură, bătrânii se plimbau de-a lungul străzii, foarte colorați, ca și cum culoarea ar putea să trezească moartea și s-o aducă înapoi la viață. Erau un carnaval al descompunerii americane ieșit la paradă și ei n-aveau habar despre atrocitatea pe care o săvârșiseră asupra lor înșiși.

Am lăsat-o pe Vicki, m-am dus sus, m-am încovoiat peste mașina de scris și m-am uitat pe fereastră. Degeaba. Toată viața îmi dorisem să fiu scriitor, iar acum, că aveam o șansă, nu-mi venea să scriu nimic. N-aveam nici arene cu tauri, nici meciuri de box sau seňorite tinere. N-aveam nici măcar vreo înțelegere pătrunzătoare. Eram futut. Nu puteam să pun vorbele pe hârtie și eram prins la colț. Păi, ce altceva să mai faci decât să mori? Tot timpul mi-l imaginasem diferit. Scrisul, vreau să zic. Poate că mi se trăgea de la filmul ăla cu Leslie Howard¹. Sau de la ce citisem despre viața lui Hemingway sau a lui D.H. Lawrence. Sau a lui Jeffers. Puteai să te apuci de scris pe tot felul de căi. Apoi scriai o vreme. Te întâlneai cu alți scriitori. Erau unii care scriau bine și unii care scriau prost. Și toți aveau suflete de tinichea. Îți dădeai seama de asta de cum ajungeai în aceeași cameră cu ei. Un scriitor mare apare o dată la cinci sute de ani și nu erai tu ăla – și cu siguranță nici ei nu erau. Eram cu toții futuți.

Am deschis televizorul și m-am uitat la câțiva doctori și asistente care își etalau problemele amoroase. Nu s-au atins nici măcar o dată. Nu-i de mirare c-aveau probleme. Nu făceau altceva decât să vorbească, să se certe, să bârfească, să cotorbăie. M-am dus la culcare.

M-a trezit Vicki.

— O, a spus ea, m-am distrat așa de bine!

— Da?

— Am văzut un tip într-o barcă și l-am întrebat: „Unde mergi?“, la care el mi-a zis: „Fac taximetrie cu barca, îi duc pe oameni la iahturile lor și îi iau de acolo“, la care eu am zis: „OK“ și m-a costat doar cincizeci de cenți și m-am plimbat cu el pe-acolo ore în șir în timp ce îi ducea pe alții la iahturile lor. A fost minunat.

— Eu m-am uitat la niște doctori și asistente, i-am zis. Și m-am deprimat.

— Am mers cu barca ore-n șir, a continuat Vicki, i-am dat să poarte pălăria mea și el m-a așteptat cât mi-am luat un sendviș cu scoici. Noaptea trecută se julise la picior, căzuse de pe motocicletă.

— Aici clopotele bat la fiecare cînșpe minute. E enervant.

— Am apucat să mă uit prin toate iahturile. Numai bețivi bătrâni erau la bord. Unii dintre ei aveau gagici tinere cu cizme lungi. Alții aveau tinerei. Bețivi libidinoși, bătrâni rău.

Dacăș fi avut abilitatea lui Vicki de a strânge informații, mi-am zis eu atunci, poate chiar aș fi fost în stare să scriu ceva. Eu: trebuie s-o ard p-acolo și s-aștept să vină poveștile la mine. Odată ce-au venit, pot să le manipulez și să le storc, dar nu pot să merg să le caut. Nu pot să scriu decât despre cum beau eu bere, cum merg la cursele de cai, cum ascult muzică simfonică. Nu că asta ar fi o viață nenorocită, dar e departe de viața adevărată. Cum de-am ajuns atât de limitat? Pe vremuri aveam coaie. Ce s-a întâmplat cu coaiele mele? Oare bărbații chiar îmbătrânesc?

— După ce m-am dat jos din barcă, am văzut o pasăre. Am vorbit cu ea. Te superi dacă îmi cumpăr pasărea aia?

— Nu, nu mă supăr. Unde e?

— La câteva străzi de aici. Vrei să mergem s-o vedem?

— De ce nu?

Am pus ceva pe mine și am coborât. Și iată acolo un boț verde cu niște cerneală roșie vărsată pe ea. Nu era mare lucru de capul ei – chiar și pentru o pasăre. Dar nici nu se căca o dată la trei minute, cum făceau celelalte, așa că asta era o chestie plăcută.

— N-are gât deloc. La fel ca tine. De-asta o vreau. E o pasăre a iubirii cu față de piersică.

Ne-am întors cu pasărea iubirii cu față de piersică într-o colivie. Am pus-o pe o masă și Vicki i-a zis „Avalon“. A început să stea de vorbă cu ea.

— Avalon, salut, Avalon... Avalon, Avalon, ce faci, Avalon...? Avalon, o, Avalon...

Am deschis televizorul.

Barul era OK. Stăteam acolo cu Vicki și la un moment dat i-am zis că vreau să fac praf locul ăla. Pe vremuri obișnuiam să sparg totul prin baruri, acum doar vorbeam despre cum o să sparg totul.

Aveau și o formație de muzică. M-am ridicat și am dansat. Era ușor să dansezi modern. Nu trebuia decât să-ți

arunci brațele și picioarele în orice direcție și fie îți țineai gâtul țeapăn, fie îl roteai ca un dement, iar ăia din jur credeau că ești meseriaș. Nu era greu să-i duci de nas pe oameni. Am dansat pe-acolo și mi-am făcut griji pentru mașina mea de scris.

M-am așezat înapoi lângă Vicki și am mai comandat niște băuturi. Am luat-o pe Vicki de cap și am întors-o către barman.

— Uită-te la ea, băi, cât e de frumoasă! Nu-i așa că-i frumoasă?

Apoi în bar a intrat Ernie Hemingway cu barba lui de șobolan alb.

— Ernie, i-am zis, parcă-ți zburaseși creierii cu o pușcă. Hemingway a râs.

— Ce bei? l-am întrebat.

— Fac eu cinste, a zis el.

Ernie ne-a luat de băut și s-a așezat. Parcă slăbise un pic.

— Ți-am recenzat ultima carte, i-am zis. Am scris că-i proastă. Scuze.

— Nu-i nimic, mi-a răspuns Ernie. Cum îți place pe insulă?

— E pentru ei, am zis eu.

— Adică?

— Publicul e norocos. Lor le place tot: cornele de înghețată, concertele rock, cântecele, horele, dragostea, ura, masturbarea, hotdogii, dansurile *country*, Iisus Hristos, mersul pe role, spiritualitatea, capitalismul, comunismul, circumcizia, benzile desenate, Bob Hope², schiul, pescuitul, crima, popicele, dezbaterile, orice. Nu așteaptă mare lucru și nu primesc mare lucru. Sunt o singură mare haită.

— Ce mai discurs!

— Ce mai public!

— Vorbești ca un personaj din scrierile de tinerețe ale lui Huxley.

— Cred că te înșeli. Sunt disperat.

— Dar, a zis Hemingway, oamenii devin intelectuali tocmai ca să nu fie disperați.

— Oamenii devin intelectuali de frică, nu de disperare.

— Iar diferența dintre frică și disperare este...

— Bingo! am răspuns. Un intelectual!... Băutura mea...

Un pic mai târziu i-am povestit lui Hemingway despre telegrama mea mov, apoi Vicki și cu mine am plecat și ne-am întors la pasărea și la patul nostru.

— N-are rost, am zis, stomacul meu e jupuit și conține nouă zecimi din sufletul meu.

— Încearcă asta, mi-a zis Vicki și mi-a întins un pahar cu apă și o Alka Seltzer.

— Tu du-te afară și joacă-te, i-am răspuns. Eu nu pot azi.

Vicki a ieșit la joacă și s-a întors de două sau trei ori ca să vadă dacă sunt OK. Eram OK. Am ieșit să mănânc, m-am întors cu două baxuri de bere și am nimerit un film vechi cu Henry Fonda, Tyrone Power și Randolph Scott. 1939. Toți erau așa de tineri! A fost incredibil. Pe atunci aveam șapțișpe ani. Dar, desigur, m-am descurcat mai bine ca ei. Eu eram încă în viață.

Jesse James. Jocul actorilor era prost, foarte prost. Vicki s-a întors și mi-a zis tot felul de lucruri extraordinare, apoi s-a urcat lângă mine în pat și ne-am uitat la *Jesse James*. Când Bob Ford era pe punctul de a-l împușca pe la spate pe Jesse (Ty Power), Vicki a scos un geamăt și a fugit să se ascundă în baie. Ford și-a făcut treaba.

— E gata, i-am zis, acum poți să ieși.

Ăsta a fost punctul culminant al excursiei la Catalina. În rest nu s-a mai întâmplat mare lucru. Înainte să plecăm, Vicki s-a dus la Camera de Comerț și le-a mulțumit că i-au oferit un sejur atât de plăcut. I-a mulțumit și femeii de la Davey Jones' Locker și a cumpărat cadouri pentru prietenii ei Lita și Walter și Ava și pentru fiul ei, Mike, și ceva pentru mine și ceva pentru Annie și ceva pentru domnul și doamna Crotty și, în fine, pentru alți câțiva pe care i-am uitat.

Ne-am suit pe vaporeș cu colivia și pasărea noastră, cu lada noastră frigorifică, cu valiza și mașina noastră de scris electrică. Am găsit un loc în spate și ne-am așezat acolo, și Vicki era tristă fiindcă se termina. M-am întâlnit cu Hemingway pe stradă și a dat noroc cu mine ca hipioții, apoi m-a întrebat dacă sunt evreu și dacă mă mai întorc, iar eu i-am zis nu la faza cu evreul și că nu știu dacă mă mai întorc, depinde de domnișoara, și-atunci el a zis: nu vreau să îmi bag nasul în treburile tale personale, iar eu am zis: Hemingway, tu chiar vorbești ciudat, și întreaga ambarcațiune s-a aplecat spre stânga și s-a zguduit și a săltat și un tip tânăr, care arăta ca și când ar fi făcut de curând un tratament cu electroșocuri, se plimba pe-acolo și le oferea oamenilor pungi de hârtie pentru a vomita în ele. M-am gândit, poate că-i mai bine cu hidroavionul, durează doar două minute și sunt mult mai puțini oameni, iar San Pedro se apropia încet de noi, civilizația, civilizația, smogul și crima, cu atât mai mișto, cu atât mai mișto, nebunii și bețivii sunt ultimii sfinți rămași pe

pământ. N-am călărit niciodată un cal, n-am jucat popice niciodată și nici n-am văzut Alpii Elvețieni, Vicki se uita la mine cu zâmbetul ăla foarte copilăros și m-am gândit, chiar că-i o femeie uimitoare, ei bine, era și timpul să am și eu un pic de noroc, așa că mi-am întins picioarele și m-am uitat drept înainte. Îmi venea iar să trag o căcare și m-am decis să o iau mai moale cu băutura.

1. Bukowski se referă, probabil, la *Pe aripile vântului* (1939), cel mai faimos film al lui Leslie Howard, în care acesta îl joacă pe Ashley Wilkes, un gentleman sudist, intelectual deziluzionat.
2. Leslie Townes „Bob“ Hope (1903-2003), comediant, actor, cântăreț, dansator, atlet și autor american. A avut o carieră prolifică timp de aproape optzeci de ani, în care, printre altele, a apărut în peste șaptezeci de filme, a prezentat premiile Oscar de nouăsprezece ori și a scris paisprezece cărți.

Hristos pe role

Era un birou minuscul la etajul al doilea al unei clădiri vechi, nu foarte departe de periferie. Joe Mason, președintele Rollerworld Inc., ședea în spatele biroului uzat pe care îl închiriasse odată cu încăperea. Acesta era mângălit cu graffiti în față și pe laturi: „Născut pentru a muri“, „Unii oameni cumpără chestii pentru care alții sunt spânzurați“, „Supă de căcat“, „Urăsc iubirea mai mult decât iubesc ura“.

Vicepreședintele, Clifford Underwood, stătea pe celălalt scaun din încăperea. Exista și un telefon. Biroul mirosea a urină, dar toaleta era la cînșpe metri pe hol. Mai era acolo o fereastră care dădea spre alee, o fereastră groasă și galbenă, care lăsa să pătrundă înăuntru o lumină slabă. Cei doi fumau țigări și așteptau.

— Ce oră i-ai zis? a întrebat Underwood.

— Nouă jumate, a răspuns Mason.

— Nu contează.

Au așteptat. Încă opt minute. Și-a aprins fiecare încă o țigară. S-a auzit un ciocănit.

— Intră, a zis Mason.

Era Monstrul Chonjacki, un bărbos de doi metri și o sută șaptezeci și opt de kile. Chonjacki puțea. Începuse să plouă. Pe sub fereastră s-a auzit trecând un vagon de marfă. Erau de fapt douăzeci și patru de vagoane de marfă pline cu produse, ce mergeau spre nord. Chonjacki tot mai puțea. El era vedeta celor de la Yellowjackets, unii dintre cei mai buni rollerskateri de pe ambele maluri ale fluviului Mississippi, la o distanță de câte douăzeci și cinci de metri de fiecare mal.

— Ia un loc, a zis Mason.

— Nu-s scaune, a spus Chonjacki.

— Dă-i un scaun, Cliff.

Vicepreședintele s-a ridicat încet, a dat toate semnele că e pe cale să tragă o bășină, însă n-a făcut-o, apoi s-a aplecat spre ploaia care bătea în geamul galben și gros. Chonjacki și-a pus jos ambele fese, și-a scos țigările și și-a aprins un Pall Mall. Fără filtru. Mason s-a aplecat peste birou:

— Ești un muist ignorant.

— Stai un pic, omule!

— Vrei să fii erou, nu-i așa, puștiule? Ți se scoală când auzi cum fetițele fără păr pe pizdulice îți strigă numele? Îți place dulcele steag roșu-alb-albastru? Îți place înghețata de vanilie? Încă îți mai freci puțolica aia tristă, băi muistule?

— Ascultă aici, Mason...

— Ciocu' mic! Trei sutare pe săptămână! Trei sute de dolari pe săptămână, atâta-ți dau! Când te-am găsit în barul ăla, n-aveai bani nici cât să-ți iei înc-o băutură... aveai *delirium tremens* și trăiai cu supă din cap de porc cu varză! Nu puteai nici să-ți închei șireturile la role! Eu te-am făcut, băi muistule, te-am făcut din nimic, și pot să te fac iar un nimic într-o secundă! Pentru tine, eu sunt Dumnezeu. Și sunt un Dumnezeu care nici măcar nu-ți iartă nenorocitele alea de păcate!

Mason a închis ambii ochi și s-a lăsat în scaunul pivotant. A tras din țigară. Pe buza de jos i-a căzut un pic de scrum, dar era prea furios ca să-i pese. A lăsat pur și simplu scrumul să-l ardă. Când acesta s-a stins, a rămas cu ochii închiși și a ascultat ploaia. În mod normal, îi plăcea să asculte ploaia. Mai ales când era undeva înăuntru, chiria era plătită și nu-l scotea din minți nici o femeie. Dar astăzi ploaia nu-i era de nici un ajutor. Nu numai că-i simțea putoarea lui Chonjacki, dar îl mai și simțea fizic acolo. Chonjacki era mai nașpa decât diareea. Chonjacki era mai nașpa decât păduchii lați. Mason a deschis ochii, s-a ridicat și s-a uitat la el. Hristoase, prin ce trebuia să treacă un om doar ca să rămână în viață!

— Pușor, a spus el cu blândețe, aseară i-ai rupt două coaste lui Sonny Welborn. Mă-nțelegi?

— Uite ce-i..., a început Chonjacki.

— Nu o coastă. Nu, nu doar o coastă. Două. Două coaste. Mă-nțelegi?

— Dar...

— Ascultă aici, muistule! Două coaste! M-auzi? Mă-nțelegi?

— Te aud.

Mason și-a stins țigara, s-a ridicat din scaunul pivotant, a ocolit biroul și a ajuns la scaunul lui Chonjacki. Ai fi zis că Chonjacki arăta bine. Ai fi zis că era un puști arătos. N-ai fi zis niciodată asta despre Mason. Mason era bătrân. Patruzeci și nouă de ani. Aproapechel. Cu umerii rotunzi. Divorțat. Patru băieți. Doi dintre ei la pârnaie. Încă mai ploua. Avea să plouă încă aproape două zile și trei nopți. Râul Los Angeles avea să se entuziasmeze și să pretindă că e un râu adevărat.

— Ridică-te, a spus Mason.

Chonjacki s-a ridicat. Când a făcut-o Mason, i-a înfipt o stângă în stomac, iar când capul lui Chonjacki s-a lăsat în jos, l-a ridicat la loc cu un upercut de dreapta. Apoi s-a simțit un pic mai bine. Parcă băuse o ceașcă de Ovaltine¹ într-o dimineață friguroasă de ianuarie. S-a plimbat puțin prin încăpere și s-a așezat la loc. De data asta nu și-a mai aprins nici o țigară. Și-a aprins trabucul de cînșpe cenți. Și-a aprins trabucul de după-masă înainte de masă. Cam atât de bine se simțea. Tensiunea. Nu trebuia să lași rahatul să se adune. Fostul lui cumnat murise de ulcer perforat. Doar fiindcă nu știuse cum să se descarce.

Chonjacki s-a așezat la loc. Mason s-a uitat la el.

— Chestia asta, *baby*, e o *afacere*, nu un sport. Noi nu credem în *violență*, pricepi ce vreau să zic?

Chonjacki stătea acolo și asculta ploaia. Se întreba dacă o să-i pornească mașina. Mereu avea probleme să-și pornească mașina când ploua. Altfel, era o mașină bună.

— Te-am întrebat, *baby*, dacă pricepi.

— O, da, da...

— Două coaste rupte. Două dintre coastele lui Sonny Welborn, rupte. E cel mai bun jucător pe care-l avem.

— Stai așa! El joacă pentru Vulturi. Welborn joacă la Vulturi. Cum poate fi cel mai bun jucător pe care-l aveți?

— Băi muie, Vulturii sunt ai noștri!

— Vulturii sunt ai voștri?

— Da, băi muie. Și Îngerii, și Coioții, și Canibalii, și toate celelalte echipe din ligă, toate sunt deținute de noi, toți băieții ăia...

— Iisuse...

— Nu, nu Iisuse. Iisus n-are nimic de-a face cu asta! Dar stai așa, că mi-ai dat o idee, tâmpitule.

Mason s-a întors cu scaunul către Underwood, care încă mai stătea aplecat înspre ploaie.

— Merită să ne gândim la asta, a zis el.

— Ha, a zis Underwood.

— Scoate-ți capul din cur, Cliff. Gândește-te la asta.

— La ce?

— Hristos pe role. Posibilități nenumărate.

— Mda. Mda. Am putea să-l băgăm și pe diavol.

— Nu-i rău. Da, diavolul.

— Am putea să introducem chiar și crucea.

— Crucea? Nu, asta-i prea răsuflat.

Mason s-a întors cu scaunul înapoi spre Chonjacki. Chonjacki încă mai era acolo. Nu l-a surprins chestia asta. N-ar fi fost surprins nici dacă ar fi stat acolo o maimuță. Mason

văzuse prea multe la viața lui. Dar nu era nici o maimuță, era Chonjacki. Trebuia să stea de vorbă cu Chonjacki. Datoria, datoria... și toate astea pentru chirie, un cur mișto când și când și o înmormântare la țară. Căinii aveau purici, oamenii aveau probleme.

— Chonjacki, a zis el, te rog, dă-mi voie să-ți explic ceva. Mă asculți? Ești în stare să mă asculți?

— Ascult.

— Noi suntem o afacere. Lucrăm cinci nopți pe săptămână. Ne dau la televizor. Susținem familii. Plătim impozite. Votăm. Luăm amenzi de la nenorociții de polițai, la fel ca toată lumea. Ne dor dinții, avem insomnii, luăm b.t.s.-uri. Trebuie să supraviețuim Crăciunului și Anului Nou la fel ca oricine altcineva, înțelegeți?

— Da.

— Unii dintre noi mai cad uneori și în depresie. Oamenii suntem. Până și eu mă mai deprim. Uneori îmi vine să plâng în toiul nopții. Poți să fii sigur că mi-a venit să plâng azi-noapte, când i-ai rupt două coaste lui Welborn...

— Dar mă încolțise, domnu' Mason!

— Chonjacki, Welborn n-ar smulge un fir de păr de la subsuoara stângă a lu' mamaie-ta. Omul citește Socrate, Robert Duncan și W.H. Auden. E în ligă de cinci ani și n-a făcut încă atâtea vătămări corporale nici cât să învinețească o molie de la biserică...

— Se arunca la mine, își flutura pumnii prin aer, țipa...

— O, Hristoase, a spus încet Mason. Și-a pus trabucul în scrumieră.

— Băiete, doar ți-am zis. Suntem o familie, o mare familie. Nu ne rănim între noi. Am cucerit cea mai tare audiență subnormală din sport. Am atras alături de noi cea mai mare specie de idioți în viață, iar ei și-au lăsat banii direct în buzunarele noastre, pricepi? L-am smuls pe cel mai de seamă idiot de la *wrestling*, de la serialul *I Love Lucy* și de la George Putnam. Suntem pe felie și nu credem nici în răutate, nici în violență. Corect, Cliff?

— Corect, a zis Underwood.

— Hai să-i facem o demonstrație, a spus Mason.

— OK, a zis Underwood.

Mason s-a ridicat de la birou și s-a îndreptat spre Underwood.

— Futu-ți morții mă-tii! a zis el. Te tai. Mă-ta își înghite bășinile și are un tract urinar plin de sifilis.

— Ba *mă-ta* mănâncă căcat de pisică marinat, a zis Underwood.

S-a îndepărtat de lângă fereastră și s-a dus spre Mason. Mason a lansat primul pumn. Underwood a sărit în spate spre birou.

Mason l-a prins zdravăn de gât cu brațul stâng și i-a cărat lovituri peste cap cu pumnul și cu antebrațul drept.

— Țățele lu' sor-ta îi atârnă de cur și se bălăngăne-n apă când se cacă, i-a zis Mason lui Underwood.

Underwood și-a întins un braț în spate și l-a plesnit pe Mason peste cap. Mason s-a izbit cu zgomot de perete. Apoi s-a ridicat, s-a dus la birou, s-a așezat pe scaunul pivotant, a dus trabucul la gură și a tras fumul în piept. Continua să plouă. Underwood s-a întors la locul lui și s-a sprijinit de fereastră.

— Când un om lucrează cinci nopți pe săptămână, nu-și permite să se accidenteze, înțelegi, Chonjacki?

— Da, domnule.

— Ascultă, puștiule, aici avem o regulă generală, care este... M-auzi?

— Da.

— ...care este – oricine joacă în ligă și rănește alt jucător e pa, și-a pierdut slujba, zboară din ligă, de fapt se zice chiar că e pus pe lista neagră la toate derby-urile de rolleri din America. Poate și din Rusia, China și Polonia. Ți-a intrat chestia asta-n cap?

— Da.

— Acum o să te lăsăm să scapi basma curată fiindcă am cheltuit o groază de timp și de bani ca să te-aducem unde ești acum. Tu ești Mark Spitz al ligii noastre, dar putem să te facem praf exact așa cum poa' să-l facă praf și ceilalți pe el dacă nu faci exact ce-ți spunem noi.

— Da, domnule.

— Dar asta nu înseamnă să te culci pe-o ureche. Tre' să te porți violent fără să fii violent, înțelegi? Trucul cu oglinda, iepurașul din pălărie, toate căcaturile alea, turnate cu tona. Ei adoră să fie păcăliți. Habar n-au care-i adevărul... la dracu', nici nu vor să afle adevărul, îi face nefericiți. Noi îi facem fericiți. Conducem mașini noi și ne trimitem copiii la facultate, corect?

— Corect.

— OK, ieși dreacu' de-aici.

Chonjacki s-a ridicat și a dat să plece.

— Și, puștiule...

— Da?

— Mai spală-te și tu din când în când.

— Poftim?

— Mă rog, poate nu-i asta problema. Folosești suficientă hârtie igienică când te ștergi la cur?

— Nu știu. Ce înseamnă suficient?

— Nu ți-a zis mă-ta niciodată?

— Ce?

— Te ștergi acolo până când nu-l mai vezi.

Chonjacki a rămas locului uitându-se la el.

— Bine, hai, poți să pleci. Și ține minte, rogu-te, tot ce ți-am zis.

Chonjacki a plecat. Underwood a făcut câțiva pași și s-a așezat în scaunul rămas liber. Și-a scos trabucul de cinșpe cenți de după-amiază și l-a aprins. Cei doi bărbați au rămas așa încă cinci minute, fără să-și spună nimic. Apoi a sunat telefonul. Mason a ridicat receptorul. A ascultat, apoi a zis:

— A, Boy Scout Troop 763? Câți? Sigur, sigur, vi-i dăm la juma' de preț. Duminică noaptea. Înconjurăm noi o zonă cu sfori. Sigur, sigur. Ei, e-n regulă...

A închis.

— Ce muiști, a zis el.

Underwood nu i-a răspuns. Au rămas acolo amândoi și au ascultat ploaia. Fumul trabucurilor făcea volute interesante prin aer. Stăteau, fumau, ascultau ploaia și se uitau la volutele din aer. Telefonul a sunat din nou și Mason a făcut o grimasă. Underwood s-a ridicat din scaun, s-a dus până la telefon și a răspuns. Era rândul lui.

¹. Lapte praf care conține ouă, malț, zer și cacao.

Maja Thurup

Avusese parte de multă expunere în presă și la televiziuni, așa că tipa voia să scrie o carte despre asta. Numele tipei era Hester Adams, divorțată de două ori, cu doi copii. Avea treizeci și cinci de ani și puteai să-ți dai seama că asta e ultima ei aventură. Începeau să-i apară riduri, sânii i se lăsaseră de ceva vreme, gleznele și gambele i se îngroșau, apăruseră și primele urme de burtică. America fusese învățată că frumusețea nu sălășluia decât în trupurile tinere, mai ales în cazul femeilor. Dar Hester Adams avea frumusețea întunecată a frustrării și a pierderii ce-avea să vină: pierderea iminentă colcăia pe întreg corpul ei și îi dădea un aer sexual, ca al unei femei disperate și ofilite care stă într-un bar plin de bărbați. Hester a aruncat niște priviri în jur, a văzut puține semne de susținere din partea bărbatului american și s-a suit într-un avion cu destinația America de Sud. A pătruns în junglă cu aparatul ei de filmat, mașina ei de scris portabilă, gleznele îngroșate și pielea ei albă și a făcut rost de un canibal, de un canibal negru: Maja Thurup. Maja Thurup avea un chip interesant. Fața părea să-i fie marcată de o mie de mahmureli și de o mie de tragedii. Era adevărat, avusese o mie de mahmureli, dar tragediile aveau toate aceeași sursă: Maja Thurup era supradotat, extrem de supradotat. Nici o fată din sat nu-l accepta. Spintecase două dintre ele până la moarte cu instrumentul său. Pe una o pătrunsese prin față, pe alta prin spate. Mă rog, asta nu contează.

Maja era un om singur care nu făcea altceva decât să bea și să mediteze la singurătatea sa până când Hester Adams a venit la el cu o călăuză, cu pielea ei albă și cu aparatul ei de filmat. După prezentările ceremonioase și câteva pahare lângă foc, Hester a intrat în coliba lui Maja și a primit tot ce avea Maja Thurup de oferit, ba chiar a mai și cerut. Era un miracol pentru amândoi și s-au căsătorit într-o ceremonie tribală de trei zile, în timpul căreia membrii capturați ai unui trib rival au fost puși la rotisor și consumați printre dansuri, incantații și beții. Abia după ceremonie, după ce mahmurelile s-au risipit, au început și necazurile. Vraciul, care observase că Hester nu se înfruptase din carnea prăjită a dușmanilor (garnisită cu ananas, mășline și nuci), i-a anunțat pe toți că ea

nu era o zeiță albă, ci una dintre fiicele zeului rău Ritikan. (Cu secole în urmă, Ritikan fusese expulzat din raiul tribal pentru că refuzase să mănânce altceva în afară de legume, fructe și nuci.) Acest anunț a provocat disensiuni în trib, astfel că doi prieteni de-ai lui Maja Thurup au fost uciși urgent când au sugerat că felul în care Hester a gestionat organul lui Maja e un miracol în sine, iar faptul că n-a ingerat alte forme de carne de om poate fi iertat – cel puțin temporar.

Hester și Maja au fugit în America, mai precis în nordul Hollywoodului, unde Hester a început procedurile necesare pentru a-l face pe Maja Thurup cetățean american. Hester fusese învățătoare și a început să-l inițieze pe Maja în folosirea hainelor, a limbii engleze, a berii și a vinurilor din California, a televizorului și a alimentelor cumpărate de la magazinului Safeway din colț. Maja nu numai că s-a uitat la televizor, dar a și apărut pe micul ecran alături de Hester, unde cei doi și-au declarat public iubirea. Apoi s-au întors în apartamentul lor din nordul Hollywoodului și au făcut dragoste. După asta Maja s-a așezat în mijlocul covorului cu manualele de gramatică a limbii engleze, a băut bere și vin, a cântat melodii din târâmurile lui de baștină și a bătut la bongo. Hester a lucrat la cartea ei despre Maja și Hester. O editură importantă aștepta s-o publice. Hester nu trebuia decât s-o pună pe hârtie.

Într-o dimineață stăteam în pat cam pe la ora opt. Cu o zi în urmă pierdusem patruzeci de dolari la Santa Anita, contul meu de economii de la Banca Federală a Californiei ajunsese la un nivel periculos de scăzut și nu mai scrisesem o povestire decentă de vreo lună. Atunci a sunat telefonul. M-am trezit, m-am înecat, am tușit, am ridicat receptorul.

— Chinaski?

— Mda?

— Dan Hudson la telefon.

Dan conducea revista *Flare* din Chicago. Plătea bine. Era și redactor-șef, și editorul ei.

— Salut, Dan, bagabontule.

— Uite ce-i, am fix chestia potrivită pentru tine.

— Sigur, Dan. Despre ce-i vorba?

— Vreau s-o intervievezi pe panarama aia care s-a măritat cu canibalul. Bagă MULT sex acolo. Amestecă dragostea cu groaza, știi ce zic?

— Știu exact ce zici. Asta am făcut toată viața.

— Te-așteaptă cinci sute de dolari dacă poți să predai articolul până pe 27 martie.

— Dan, pentru cinci sute de dolari pot să-l fac pe Burt Reynolds să arate ca o lesbiană.

Dan mi-a dictat adresa și numărul de telefon. M-am ridicat din pat, mi-am dat cu niște apă pe față, am băut două Alka Seltzer, am deschis o sticlă de bere și am sunat-o pe Hester Adams. I-am spus că vreau să public un material despre relația ei cu Maja Thurup, fără îndoială una dintre cele mai frumoase povești de dragoste ale secolului XX. Pentru cititorii revistei *Flare*. Am asigurat-o că asta îl va ajuta pe Maja să obțină cetățenia americană. A acceptat să-i iau un interviu la ora unu.

Era un apartament la etajul al doilea, într-o clădire fără lift. Mi-a deschis chiar ea. Maja stătea pe podea cu bongo-ul lui și bea dintr-o sticlă de Porto de calitate medie. Era desculț și avea pe el niște blugi strâmți și un tricou alb cu dungi negre zebraț. Hester era îmbrăcată în haine identice. Mi-a adus o sticlă de bere, am luat o țigară din pachetul de pe măsuta de cafea și am început interviul.

— Când l-ai cunoscut pe Maja?

Hester mi-a zis o dată calendaristică. Mi-a spus, de asemenea, ora exactă și locul.

— Când ai început să simți că ești îndrăgostită de Maja? Care au fost, mai exact, circumstanțele care au dat naștere acestor sentimente?

— Păi, a început Hester, eram...

— Ea iubește la mine când dau la ea chestia, a zis Maja de pe covor.

— A prins repede engleza, nu-i așa?

— Da, e sclipitor.

Maja și-a ridicat sticla de pe podea și a luat o înghițitură zdravănă.

— Eu vâș în ea chestia asta, ea zice „O, Doamne, o, Doamne, O, Doamne!”. Ha, ha, ha, ha!

— Maja e într-adevăr foarte bine făcut, a spus Hester.

— Și și mănâncă la mine, a zis Maja. Mănâncă bine. Bagă adânc în gât, ha, ha, ha!

— L-am iubit pe Maja încă de la început, a spus Hester. Ochii lui, fața lui... atât de tragică. Și felul în care merge. Când merge, ei bine, pășește ca un tigru.

— Futai, a zis Maja, ne futeam, frichi-frichi-frichi-frichi. Cam m-am săturat.

Maja a mai tras o înghițitură. S-a uitat la mine.

— Tu s-o fuți. Eu m-am săturat. Ea tunel mare flămând.

— Maja are un simț autentic al umorului, a spus Hester, asta-i alt lucru care m-a făcut să-l îndrăgesc așa de tare.

— Singurul lucru îndrăgit tu la mine, a zis Maja, e stâlpul meu de telegraf care scuipe pipi.

— Maja a început să bea încă de dimineață, a spus Hester, așa că va trebui să-l scuzi.

— Poate ar trebui să mă întorc când se simte mai bine.

— Cred că așa ar fi cel mai OK.

Hester mi-a propus o întâlnire a doua zi după-amiază, la ora două.

Îmi pica tocmai bine. Oricum aveam nevoie de fotografii. Știam un fotograf fără slujbă, un tip pe nume Sam Jacoby, care era bun și-și făcea treaba ieftin. L-am luat cu mine. Era o după-amiază însorită, pe care o umbrea doar un strat subțire de smog. Am urcat până la apartament și am sunat. Nici un răspuns. Am mai sunat o dată. Maja a deschis ușa.

— Hester nu aici, a zis el. Ea mers la băcănie.

— Aveam întâlnire la ora două. Aș vrea să intru și s-o aștept.

Am intrat în apartament și ne-am așezat.

— Eu bat tobe pentru voi, a spus Maja.

A cântat la tobe și a intonat câteva cântece din junglă. Îi ieșeau destul de bine. Între timp își făcea de lucru cu altă sticlă de Porto. Era îmbrăcat tot în tricoul cu model zebrat și în blugi.

— Fute fute fute, a zis el. Asta tot ce vrea. Ea face la mine furios.

— Ți e dor de junglă, Maja?

— Nu te pișa contra vântului, tati.

— Dar ea te iubește, Maja.

— Ha, ha, ha!

Maja ne-a cântat încă un solo la tobe. Chiar și mort de beat, tot era bun.

Când Maja a terminat, Sam mi-a zis:

— Auzi, crezi c-o avea vreo bere în frigider?

— Ar trebui să aibă.

— Mă lasă nervii. Am nevoie de-o bere.

— Ia de-acolo. Ia două. O să-i cumpăr eu altele în loc. Ar fi trebuit oricum s-aduc câteva.

Sam s-a ridicat și s-a dus la bucătărie. Am auzit ușa frigiderului cum se deschide.

— Scriu un articol despre tine și Hester, i-am spus lui Maja.

— Femeia gaură-mare. Niciodată plină. Ca vulcanul.

L-am auzit pe Sam cum vomită în bucătărie. Era un mare bețiv. Știam că venise mahmur. Dar tot era unul dintre cei mai buni fotografi din zonă. Apoi s-a lăsat liniștea. Sam a ieșit din bucătărie. S-a așezat. N-avea nici o bere la el.

— Eu cântat tobe iar, a zis Maja.

Și s-a apucat să bată din nou la tobe. Încă îi mergeau mâinile. Deși nu la fel de bine ca data trecută. Vinul începea să-l cam ia de cap.

— Hai s-o-ntindem de-aici, mi-a zis Sam.

— Trebuie s-o aștept pe Hester, am răspuns.

— Omule, hai să mergem, a zis iar Sam.

— Băieții vrea niște vin? a întrebat Maja.

M-am ridicat și m-am dus la bucătărie după o bere. Sam m-a urmat. M-am îndreptat către frigider.

— *Te rog*, nu deschide ușa aia! a zis Sam.

Apoi s-a aplecat peste chiuvetă și a vomitat din nou. M-am uitat la ușa frigiderului. N-am deschis-o. Când Sam a terminat, am zis:

— OK, hai să mergem.

Ne-am dus în sufragerie, unde Maja stătea în continuare lângă bongo-ul lui.

— Maja mai cântă la tobe, a zis.

— Nu, mulțumim, Maja.

Am coborât și am ieșit din scară afară, în stradă. Ne-am suit în mașina mea. Am demarat. Nu știam ce să zic. Sam nu spunea nici el nimic. Eram în cartierul financiar. Am intrat într-o benzinărie și i-am spus angajatului să-mi facă plinul cu benzină Regular. Sam a ieșit din mașină și a intrat într-o cabină telefonică să sune la poliție. L-am văzut pe Sam cum iese din cabina telefonică. Am plătit benzina. Nu-mi făcusem interviul. Eram pe minus cu cinci sute de dolari. Am așteptat până când Sam s-a urcat înapoi în mașină.

Nu ești în stare să scrii
o poveste de dragoste

Margie trebuia să iasă cu un tip, dar în drum spre ea tipul ăsta a întâlnit un alt tip într-o geacă de piele, tipul în geacă de piele și-a deschiat geaca de piele și i-a arătat țâțele primului tip, iar tipul ăsta s-a dus la Margie și i-a zis că nu mai poate să stea la întâlnire, fiindcă tipul ăla cu geacă de piele i-a arătat țâțele și că el se duce să se fută cu tipul ăla. Așa că Margie s-a dus să se vadă cu Carl:

— Tipul ăsta zicea că mă scoate la o cafenea cu mese afară și plănuiserăm să bem vin și să vorbim, doar să bem vin și să vorbim, atâta tot, nimic altceva, dar în drum spre mine tipul ăsta a întâlnit un alt tip într-o geacă de piele, tipul cu geaca de piele i-a arătat tipului ăstuia țâțele și acum tipul ăsta o să se ducă să se fută cu tipul în geacă de piele, așa că eu am rămas și fără masă, și fără vin, și fără discuție.

— Nu mai pot să scriu, zise Carl. S-a dus inspirația, gata, asta a fost.

Apoi s-a ridicat, s-a dus la baie, a închis ușa și a tras o căcare. Carl se căca de patru-cinci ori pe zi. N-avea nimic altceva de făcut. Făcea baie de cinci-șase ori pe zi. N-avea nimic altceva de făcut. Se îmbăta din același motiv.

Margie auzi cum se trage apa. Apoi Carl ieși.

— Un om pur și simplu nu poate scrie opt ore pe zi. Nu poate nici măcar să scrie în fiecare zi sau în fiecare săptămână. E un soi de blestem. Nu poți face altceva decât să aștepți.

Carl se duse la frigider și se întoarse cu un bax cu șase sticle de Michelob. Deschise una.

— Sunt cel mai mare scriitor din lume, zise el. Știi cât de dificilă e chestia asta?

Margie nu-i răspunse.

— Pot să simt cum se târăște durerea pe mine. E ca o a doua piele. Aș vrea să mă pot lepăda de pielea asta, ca un șarpe.

— Păi, și de ce nu te azvârli pe covor ca să-ncerci?

— Ascultă, întrebă el, unde te-am cunoscut eu pe tine?

— La un restaurant, Barney's Beanery.

— Ei, uite, asta explică anumite lucruri. Ia o bere.

Carl deschise o sticlă și i-o întinse.

— Mda, spuse Margie. Știu. Tu ai nevoie de singurătate. Trebuie să fii singur. Mai puțin atunci când ai chef de aia sau când ne despărțim, că atunci ești călare pe telefon. Îmi zici că ai nevoie de mine. Îmi zici că mori de mahmureală. Imediat te înmoi.

— Mă înmoi repede.

— Și ești așa de *plicticos* când ești cu mine... niciodată nu te încingi. Voi, scriitorii, sunteți atât de... *prețioși*... nu puteți suporta oamenii. Omenirea e de căcat, nu-i așa?

— Așa e.

— Dar de fiecare dată când ne despărțim, începi să dai petreceri monstru, care țin câte patru zile. Și dintr-odată devii *spiritual*, începi să VORBEȘTI! Dintr-odată ești plin de viață, vorbești, dansezi și cânti. Dansezi pe măsuța de cafea, arunci sticle pe fereastră, joci roluri din Shakespeare. Dintr-odată învii – când nu mai sunt eu aici. O, am auzit eu cum faci!

— Nu-mi plac petrecerile. Îmi displac în special oamenii de la petreceri.

— Pentru cineva căruia nu-i plac petrecerile, cu siguranță dai cam multe.

— Ascultă, Margie, nu știu dacă înțelegi. Eu nu mai pot să scriu. Sunt terminat. La un moment dat am luat-o pe un drum greșit. La un moment dat am murit în noapte.

— Singurul mod în care o să mori o să fie de la una dintre mahmurelile tale monstru.

— Jeffers spunea că până și cei mai puternici oameni pot fi încătușați.

— Cine-i Jeffers?

— Tipul care a transformat Big Sur într-o capcană pentru turiști.

— Ce-aveai de gând să faci diseară?

— Să ascult muzica lui Rahmaninov.

— Ăsta cine mai e?

— Un rusnac mort.

— Uită-te la tine. Nu faci altceva decât să zaci așa.

— Aștept. Unii așteaptă și câte doi ani. Câteodată se întâmplă că nici nu mai revine.

— Și dacă n-o să mai revină niciodată?

— O să-mi pun pantofii și pornesc pe Strada Principală.

— De ce nu-ți cauți și tu o slujbă decentă?

— Nu există așa ceva. Dacă un scriitor nu reușește prin creație, e mort.

— E, hai, zău așa, Carl! În lumea asta sunt miliarde de oameni care nu reușesc prin creație. Vrei să-mi zici că toți

sunt morți?

— Da.

— Și ce, tu ai suflet? Tu ești unul dintre aleșii cu suflet?

— Așa se pare.

— Așa se *pare*! Tu și cu mașinuța ta de scris! Tu și cu onorariile tale mici! Până și mamaia face mai mulți bani ca tine!

Carl deschise încă o sticlă de bere.

— Bere! Bere! Tu și nenorocita ta de bere! O bagi până și-n poveștile tale. „Marty duse berea la gură. Când ridică privirea, o blondă voluptuoasă intră în bar și se așează lângă el...” Ai dreptate. Chiar ești terminat. Materialul tău e limitat, foarte limitat. Nu ești în stare să scrii o poveste de dragoste. Habar n-ai să scrii o poveste decentă de dragoste.

— Ai dreptate, Margie.

— Dacă un bărbat nu poate să scrie o poveste de dragoste, nu-i de nici un folos.

— Dar tu câte ai scris?

— Eu nu pretind că sunt scriitoare.

— Cu toate astea, zise Carl, pari să te dai drept nuș' ce mare sculă de critic literar.

Margie a întins-o la scurt timp după asta. Carl a stat și a băut berile rămase. Era adevărat: inspirația îl părăsise. Asta îi va face fericiți pe cei câțiva dușmani pe care îi avea în *underground*-ul lumii literare. În felul ăsta mai urcă și ei o treaptă. Moartea îi încânta, indiferent că erau din *underground* sau din *establishment*. Își aduse aminte de Endicott, Endicott care se înfunda într-un fotoliu și zicea: „Uite, Hemingway e mort, Dos Passos e mort, Patchen e mort, Pound e mort, Berryman s-a aruncat de pe pod... lucrurile încep să arate din ce în ce mai bine”.

Sună telefonul. Carl ridică receptorul.

— Domnul Gantling?

— Da? răspunse el.

— Ne întrebam dacă n-ați vrea să țineți o lectură publică la colegiul Fairmount?

— Păi, da, în ce dată?

— Luna viitoare, pe 30.

— Nu cred că am altceva de făcut atunci.

— Onorariul nostru obișnuit este de o sută de dolari.

— De obicei eu iau o sută cincizeci. Ginsberg ia o mie.

— Bine, dar e Ginsberg. Nu putem să vă oferim mai mult de o sută.

— În regulă.

— Perfect, domnule Gantling. O să revenim cu detaliile.

— Cum rămâne cu transportul? E ceva de mers cu mașina până acolo.

— OK, douăzeci și cinci de dolari pentru drum.

— OK.

— Vreți să discutați cu studenții la cursuri?

— Nu.

— Oferim și un prânz gratuit.

— Pe ăsta îl accept.

— Bine, domnule Gantling, așteptăm cu nerăbdare să vă primim la noi în campus.

— La revedere.

Carl se plimbă prin cameră. Aruncă o privire la mașina de scris. Puse o foaie de hârtie în ea, apoi se uită după o fată într-o fustă mini incredibil de scurtă, care trecea prin fața ferestrei. Apoi începu să bată la mașină:

„Margie trebuia să iasă cu un tip, dar în drum spre ea tipul ăsta a întâlnit un alt tip într-o geacă de piele, tipul în geacă de piele și-a deschiat geaca de piele și i-a arătat țâțele primului tip, iar tipul ăsta s-a dus la Margie și i-a zis că nu mai poate să stea la întâlnire, fiindcă tipul ăla cu geacă de piele i-a arătat țâțele...”

Carl duse berea la gură. Ce bine e să scrii din nou!

Nu te mai holba la țâțele mele, domnu'!

Big Bart era cel mai crud om din Vest. Era cel mai rapid pistolar din Vest și și-o trăsesese cu o varietate mai mare de femei din Vest decât oricine altcineva. Nu-l pasionau prea tare băile, nici rahaturile, nici să iasă pe locul al doilea. Era, de asemenea, conducătorul unei caravane care mergea spre Vest și nu găseai alt bărbat de vârsta lui care să fi ucis atât de mulți indieni sau să fi futut atât de multe femei sau să fi ucis atât de mulți bărbați albi.

Big Bart era grozav și o știa și el și toată lumea era conștientă de asta. Până și bășinile lui erau excepționale, erau mai puternice decât gongul de la cină – și era și foarte bine dotat. Treaba lui Big Bart era să ducă în siguranță caravanele la destinație, să ciocănească femeile, să ucidă câțiva bărbați și apoi să se întoarcă după altă caravană. Avea o barbă neagră, o găoază murdară și niște dinți galbeni, care străluceau.

Tocmai o ciocănise bine de tot pe tânăra soție a lui Billy Joe, timp în care îl silise pe Billy Joe să se uite la ei. Pe soția lui Billy Joe o pusese să-i vorbească lui Billy Joe în timp ce el o lucra. O obligase să zică: „Ah, Billy Joe, mi-a înfipt ditamai mătârânga din fofleașcă până-n gât, abia mai pot să respir! Billy Joe, salvează-mă! Nu, Billy Joe, nu mă salva!“.

După ce și-a dat drumul, Big Bart l-a pus pe Billy Joe să-i spele organul, apoi au mers cu toții să ia o cină babană cu rasol de porc și fasole Lima cu chifle.

A doua zi au dat peste căruța asta ciudată, care mergea de una singură prin prerie. Un puști slăbănog de vreo șaispe ani, cu fața plină de coșuri, ținea de frâie. Big Bart călări până la el.

— Auzi, puștiule, spuse el.

Puștiul nu-i răspunse.

— Cu tine vorbesc, puștiule.

— Mă pupi în cur, zise puștiul.

— Eu sunt Big Bart, spuse Big Bart.

— Mă pupi în cur, Big Bart, zise puștiul.

— Cum te cheamă, fiule?

— Mi se spune Puștiul.

— Uite ce-i, Puștiule, nu se există ca un om să treacă de unul singur cu o căruță prin teritoriul ăsta indian.

— Eu chiar asta intenționez să fac, zise Puștiul.

— OK, ești pe barba ta, Puștiule, spuse Big Bart și tocmai dădea să se îndepărteze, când perdelele coviltirului se dădură la o parte și din căruță coborî o fetișcană sprintenă, cu sâni de-un metru, un fund mare și mișto și niște ochi precum cerul după o ploaie pe cînste.

Fata aruncă o privire spre Big Bart și mătărângii lui care fremăta, lovindu-se de cornul șei.

— Pentru binele vostru, Puștiule, o să veniți cu noi.

— Marș d-aci, babacule, spuse Puștiul, eu nu primesc sfaturi de căcat de la un expirat cu chiloți murdari.

— Am ucis oameni doar fiindc-au clipit din ochi, spuse Big Bart.

Puștiul scuipe în țărână. Apoi se îndreaptă și se scărpină la prohab.

— Babacule, mă plictisești. Acum dispari din fața mea sau o să te-ajut să arăți ca o bucată de șvaițer.

— Puștiule, zise fata, aplecându-se peste el, iar unul din sâni îi scăpă afară și îi provocă soarelui o erecție. Puștiule, cred că omul are dreptate. N-avem nici o șansă așa, singuri, în fața nenorociților ălor de indieni. Nu fi nașpa și tu. Spune-i omului că mergem cu el.

— Mergem cu tine, spuse Puștiul.

— Cum o cheamă pe gagică-ta? întrebă Big Bart.

— Honeydew¹, spuse Puștiul.

— Și nu te mai holba la țâțele mele, domnu', zise Honeydew, altfel te pocnesc de te caci pe tine.

Lucrurile au mers bine o vreme. A fost o încăierare cu indienii în canionul Blueball. Treizeci și șapte de indieni morți, unul capturat. Nici o victimă de partea americanilor. Big Bart l-a futut în cur pe indianul capturat, apoi l-a angajat ca bucătar. A urmat o altă încăierare, în canionul Clap, treizeci și șapte de indieni morți, unul capturat. Nici o victimă de partea americanilor. Big Bart l-a futut în cur...

Era evident că lui Big Bart i se aprinseseră călcâiele după Honeydew. Nu putea să-și ia ochii de la ea. Fundul ăla, da, cel mai mult îl atrăgea fundul ei. A și căzut de pe cal o dată, când se uita după ea, iar unul dintre bucătarii indieni a râs. Așa că a mai rămas un singur bucătar indian.

Într-o zi Big Bart l-a trimis pe Puști la vânătoare cu trupa, spunându-i să aducă un bizon. Big Bart a așteptat până când vânătorii s-au îndepărtat, apoi s-a îndreptat către căruța Puștiului. S-a urcat pe capră, a dat la o parte perdelele și a

intrat. Honeydew stătea pe vine în mijlocul căruței și se masturba.

— Iisuse, *baby*, îi spuse Big Bart, nu te irosi așa!

— Ieși dracului de-aici! îi răspunse Honeydew retrăgându-și degetul și îndreptându-l către Big Bart. Ieși dracului de-aici și lasă-mă să-mi fac treaba!

— Bărbată-tu n-are grije de tine, Honeydew!

— Ba are grijă, muistule, doar că nu-mi ajunge. Pur și simplu intru în călduri după ciclu.

— Ascultă, *baby*...

— Ieși în morții mă-tii afară!

— Ascultă, *baby*, uite-aici...

Și își scoase ștremeleagul. Era purpuriu și se bălăngănea înainte și înapoi ca greutatea din pendula bunicului. Picături de smecleu se scurgeau pe podea.

Honeydew nu-și mai putea lua ochii de la ștremeleag. În cele din urmă, murmură:

— În nici un caz n-o să-ți bagi chestia aia afurisită în mine!

— Spune-o ca și când chiar ai crede-o, Honeydew.

— ÎN NICI UN CAZ N-O SĂ-ȚI BAGI CHESTIA AIA AFURISITĂ ÎN MINE!

— Dar de ce? De ce? Uită-te la ea!

— Chiar asta fac!

— Și-atunci de ce n-o vrei?

— Fiindcă sunt îndrăgostită de Puști.

— Dragoste? spuse Big Bart râzând în hohote. Dragoste? Ăsta-i un basm pentru idioți! Uită-te la drăcovenia asta de coasă! Asta poate să bată oricând dragostea!

— Îl iubesc pe Puști, Big Bart.

— Ca să nu mai zic de limba mea, spuse Big Bart. Cea mai pricepută limbă din Vest!

O scoase și făcu o demonstrație de gimnastică orală.

— Îl iubesc pe Puști, spuse Honeydew.

— Ia mai du-te-n pula mea, spuse Big Bart, după care se repezi la Honeydew și se aruncă peste ea.

A fost al naibii de greu să-și vâre chestia aia în ea și, când în fine a reușit, Honeydew a țipat. Abia ce-i dăduse vreo șapte felii, când se simți tras brutal de pe fată.

ERA PUȘTIUL. SE ÎNTORSESE DE LA VÂNĂTOARE.

— Ți-am prins bizonul, muistule. Acum trage-ți nădragii pe tine și hai afară, să rezolvăm restul.

— Sunt cel mai rapid pistolar din Vest, spuse Big Bart.

— O să-ți fac o gaură atât de mare, că găoaza o să li se pară un por al pielii, zise Puștiul. Hai să n-o mai lungim. Mi-

e foame și vreau să-mi halesc cina. Vânătoarea asta de bizoni îți face poftă de mâncare...

Bărbații ședeau în jurul focului de tabără și se uitau. Puteai simți vibrația din atmosferă. Femeile stăteau în căruțe și se rugau, se masturbau și beau gin. Big Bart avea treizeci și patru de creștături pe pistol și o memorie slabă. Puștiul n-avea nici o creștătură pe pistol. Dar avea o siguranță pe care ceilalți rar o mai văzuseră până atunci. Big Bart părea cel mai neliniștit dintre ei doi. Luă o gură de whiskey, golind jumătate de butelcă, apoi se duse până la Puști.

— Uite ce-i, Puștiule...

— Da, muistule...?

— Vreau să zic, ce ți-ai pierdut așa calmul?

— O să-ți zbor coaiele, tataie!

— Pentru ce?

— Te-ai încurcat cu femeia mea, tataie!

— Ascultă, Puștiule, nu ți-e clar? Femeia ne asmute pe unul împotriva celuilalt. Nu facem decât să cădem în plasa ei.

— Nu vreau să-ți aud căcaturile, tataie! Acum dă-te-n spate și scoate pistolul! Pân' aici ți-a fost!

— Puștiule...

— Dă-te-n spate și trage!

Bărbații din jurul focului împietriseră. Dinspre Vest bătea un vânticel timid mirosind a balegă. Cineva tuși. Femeile stăteau pe vine în căruțe, unde beau gin, se rugau și se masturbau. Începea să se lase înserarea.

Big Bart și Puștiul erau la treizeci de pași unul de altul.

— Trage, lașule, zise Puștiul. Trage, lașule care molestezi femei!

De după perdelele unei căruțe apăru tăcut o femeie cu o pușcă. Era Honeydew. Puse pușca pe umăr și ochi.

— Haide, violator fanfaron! zise Puștiul. TRAGE!

Mâna lui Big Bart țâșni spre tocul armei. O împușcătură răsună în asfințit. Honeydew își coborî pușca fumegândă și se întoarse în căruța sa cu coviltir. Puștiul zăcea mort la pământ, cu o gaură în frunte. Big Bart își puse arma nefolosită înapoi în toc și se zori spre căruță. Luna era sus pe cer.

¹. Nume format din cuvintele *honey* (miere) și *dew* (rouă), așadar „Rouă de Miere“, nectar.

Pittsburgh Phil & Co.

Tipul ăsta, Summerfield, trăia din ajutorul de șomaj și dădea iama în sticlele de vin. Avea un caracter mai degrabă anost și eu încercam să-l evit, dar atârna tot timpul la fereastră, pe jumătate beat. Mă vedea ieșind din scară și zicea mereu aceeași chestie: „Hei, Hank, nu mă iei și pe mine la curse?“, la care eu îi răspundeam de fiecare dată: „Într-una din zilele astea, Joe, dar nu azi“. Ei bine, a tot ținut-o așa, atârând la fereastră pe jumătate beat, până când într-o zi i-am zis: „Bine, hai, pentru numele lui Dumnezeu...“, și ne-am dus.

Era o zi de ianuarie pe Santa Anita și, dacă știi hipodromul ăla, acolo se face foarte frig când începi să pierzi. Vântul bate direct în el dinspre zăpezile de pe munte și buzunarele îți sunt goale, iar tu tremuri și te gândești la moarte, la vremurile grele și că n-ai bani de chirie și toate cele. Nu e un loc prea plăcut atunci când pierzi. Măcar de la Hollywood Park poți să te întorci ars de soare.

Așa că ne-am dus. A vorbit tot drumul până acolo. Nu mai fusese niciodată la curse. A trebuit să-i explic care-i diferența dintre un pariu pe câștigător, un pariu de plasare și unul pe primii trei. Nu știa nici măcar ce-i aia o poartă de start sau un *Buletin de curse*. Când am ajuns acolo, i-am dat *Buletinul* meu. A trebuit să-i arăt cum să-l citească. I-am plătit eu intrarea și i-am cumpărat un program. N-avea la el decât doi dolari. De-ajuns pentru un pariu.

Înainte de prima cursă am ars-o pe-acolo și ne-am uitat după femei. Joe mi-a zis că de cinci ani n-a mai avut o femeie. Era un tip jigărit, cu mutră de fraier. Ne-am pasat *Buletinul de curse* de la unul la altul, ne-am holbat la femei și apoi Joe a zis:

— Cum de calul cu numărul 6 are cota 14 la 1? Mie mi se pare că arată cel mai bine.

Am încercat să-i explic lui Joe de ce calul ăla avea cota 14 la 1 comparativ cu ceilalți cai, dar n-a vrut să mă asculte.

— Să mor io dacă n-arată cel mai bine. Nu pot să-nțeleg. Pur și simplu tre' să pariez pe el.

— Ai doi dolari, Joe, i-am zis, faci ce vrei cu ei, dar eu nu-ți împrumut alții după ce-i pierzi pe ăștia.

Calul se numea Red Charley și arăta ca o mârțoagă tristă. A ieșit la turul de paradă cu patru bandaje la picioare. De cum l-au văzut oamenii, cota i-a sărit la 18 la 1. Eu am pariat zece dolari pe calul cu șanse logice, Bold Latrine, care alergase și în curse mai dure, avea palmares bun, un jocheu vioi și al doilea antrenor ca valoare de-acolo. M-am gândit că 7 la 2 e o cotă bună pentru calul ăla.

Cursa avea un kilometru opt sute. Red Charley era deja cotate cu 20 la 1 când a pătruns pe poartă și totuși a ieșit pe primul loc, n-aveai cum să nu-l vezi cu toate bandajele alea. Băiatul care-l călărea luase avans patru lungimi încă din prima turnantă, o fi crezut că aleargă într-o cursă de un sfert de milă. Jocheul ăla nu câștigase decât de două ori în patruzeci de curse și nu era greu să-ți dai seama de ce. Când au ajuns în linie dreaptă, el luase deja avans șase lungimi. Red Charley nădușise rău și spuma i se întindea pe tot gâtul. Să fiu al dracu' dacă nu arăta ca spuma de ras.

La ultima turnantă cele șase lungimi au devenit trei și toată herghelia începuse să-l ajungă din urmă. Pe linia dreaptă Red Charley mai avea avans doar o lungime jumate și calul meu, Bold Latrine, înainta amenințător. Părea că îmi ieșise combinația. Pe la jumătatea liniei drepte, calul meu era la un gât distanță. Încă un salt și gata, mă scoteam. Dar au mers așa tot restul cursei, până la capăt. Red Charley încă avea un gât avans când au trecut linia de finish. I-a îmbogățit cu 42,80 \$ pe cotă pe ăia care mizaseră pe el.

— Mi s-a părut mie că arată cel mai bine, a spus Joe și s-a dus să-și ridice banii.

Când s-a întors, mi-a cerut iar *Buletinul de curse*. S-a uitat la numele cailor.

— Cum de Big H are 6 la 1? m-a întrebat el. Arată cel mai bine.

— Poate că pentru *tine* o arăta bine, i-am zis, însă conform cunoștințelor pariorilor experimentați și ale agenților de pariuri, care-s profesioniști, cota lui e de vreo 6 la 1.

— Nu te enerva, Hank. Știu că-s habarnist la jocul ăsta. Am vrut doar să zic că mie mi se pare că arată ca și când ar trebui să fie favorit. Oricum, eu pe ăsta tre' să pariez. Pot să pun liniștit zece dolari pe el.

— Faci ce vrei cu banii tăi, Joe. La prima cursă ai avut noroc. Jocul ăsta nu-i așa de simplu.

Ei bine, Big H a câștigat: îți ieșeau 14,40 \$ pe cotă. Joe a început să se umfle în pene. Am citit *Buletinul* la bar, el a cumpărat de băut pentru amândoi și i-a lăsat barmanului un

dolar bacșiș. Când am plecat de la bar, i-a făcut cu ochiul ăluia și i-a zis:

— Barney's Mole aleargă de unul singur în cursa asta.

Barney's Mole era favorit cu 6 la 5, așa că nu mi se părea că ar fi făcut cine știe ce previziune fabuloasă. Până a început cursa, Barney's Mole era deja ban pe ban. S-au scos de pe el câte patru dolari douăzeci, iar Joe mizase douăzeci de dolari.

— De data asta, mi-a zis el, au pus favorit calul care trebuie.

Din nouă curse, Joe a câștigat la opt. Pe drumul de întoarcere se tot întreba cum de a pierdut la cursa a șaptea.

— Blue Truck arăta de departe cel mai bine. Nu pot să înțeleg cum de-a ieșit abia pe trei.

— Joe, ai câștigat opt curse din nouă. Ăsta-i norocul începătorului. Habar n-ai cât de greu e jocul ăsta de fapt.

— Mie mi se pare floare la ureche. Nu trebuie decât să alegi învingătorul și să te duci să-ți iei banii.

N-am mai vorbit cu el tot restul drumului. În seara aia mi-a bătut la ușă cu o sticlă de Grandad și cu *Buletinul de curse*. L-am ajutat cu sticla în timp ce el citea *Buletinul* și-mi spunea care o să fie toți cei nouă câștigători de a doua zi și de ce. Iată-ne în compania unui adevărat expert. Știu cum poate să ți se urce la cap chestia asta. O dată am câștigat de șaptesprezece ori la rând și mi-am făcut planuri să cumpăr case de-a lungul coastei și să încep o afacere cu sclavi albi, ca să-mi feresc câștigurile de ăia de la Fisc. Cam atât de tare poți s-o iei razna.

Abia așteptam să-l iau pe Joe cu mine la curse a doua zi. Voiam să-i văd fața când toate predicțiile lui se vor duce dracului. Caii nu erau decât niște animale făcute din carne. Uneori mai și dădeau greș. Era fix așa cum ziceau pariorii bătrâni: „Sunt zeci de feluri în care poți să pierzi o cursă și doar unul prin care s-o câștigi“.

OK, dar nu s-a întâmplat așa. Joe a ghicit șapte din nouă – favoriți, lanterne roșii, cai cu cote medii. Și pe tot drumul de întoarcere a croncănit și a înjurat pe tema celor două curse la care a dat greș. Nu putea să priceapă cum. N-am stat de vorbă cu el. Muistul nu făcea nimic greșit. Dar procentajele tot aveau să-i facă felul. A început să-mi explice cum greșesc eu când pariez și cum ar trebui s-o fac. După două zile pe hipodrom, gata, era expert. Eu jucam la curse de douăzeci de ani și îmi spunea el mie că nu-mi cunosc propriul cur.

Am mers toată săptămâna și Joe a continuat să câștige. Devenise atât de insuportabil, încât nu mai puteam să-l sufăr.

Și-a luat un costum nou, o pălărie nouă, cămașă și pantofi noi și a început să fumeze trabucuri de cincizeci de cenți. Le-a spus celor de la biroul de șomaj că e propriul lui angajat și că nu mai are nevoie de banii lor. Joe se țicnise. Își lăsase mustață și își cumpăraseră un ceas și un inel scump. Marțea următoare l-am văzut mergând la curse în automobilul personal, un Cadillac negru din '69. Mi-a făcut cu mâna din mașină și și-a scuturat trabucul. În ziua aia n-am vorbit cu el pe hipodrom. Era sus, la club. Când mi-a bătut la ușă în noaptea aia, avea cu el obișnuita sticlă de Grandad și o blondă înaltă. O blondă tânără, frumos îmbrăcată, frumos aranjată, cu forme frumoase și o față drăguță. Au intrat împreună.

— Cine-i boschetarul ăsta bătrân? l-a întrebat ea pe Joe.

— E vechiul meu prieten, Hank, i-a spus el. L-am cunoscut pe când eram sărac. M-a luat cu el la curse într-o zi.

— Și n-are și el o gagică?

— Bătrânul Hank n-a mai avut o femeie din 1965. Auzi, ce-ar fi să-l combinăm cu Big Gertie?

— Ce dracu', Joe, Big Gertie n-ar pune botul la *ăsta*! Uită-te la el: se îmbracă în zdrențe.

— Nu fi și tu așa, *baby*! E amicul meu. Știu că tu n-ai da doi bani pe el, dar am pornit la drum împreună. Așa sunt eu, sentimental.

— Ei bine, Big Gertie nu-i sentimentală. Ei îi plac ăia care au clasă.

— Uite ce-i, Joe, i-am spus. Lasă femeile. Stai mai bine jos și hai să ne uităm peste *Buletin*, să bem niște păhărele și să-mi dai câțiva câștigători pentru mâine.

Joe s-a conformat. Am băut împreună, iar el mi-a ales câștigătorii. Mi-a scris pe o bucată de hârtie nouă cai. Gagică-sa, Big Thelma... ei bine, Big Thelma se uita la mine ca și când aș fi fost un rahat de câine pe-o peluză.

A doua zi ăia nouă cai au însemnat opt curse câștigătoare. La unul din ei s-au plătit 62,60 \$ pe cotă. Nu puteam să pricep. În noaptea aia Joe a trecut pe la mine cu altă tipă. Arăta și mai bine. S-a așezat cu sticla și cu *Buletinul* și mi-a mai scris nouă cai.

Apoi mi-a spus:

— Ascultă, Hank, eu tre' să mă mut de-aici. Mi-am găsit un apartament de lux destul de simpatic chiar lângă hipodrom. Toată trambalarea asta până în oraș și înapoi îmi dă numai bătaie de cap. Hai să mergem, *baby*. Ne mai vedem, puștiule.

Mi-am dat seama că până aici mi-a fost. Amicul meu îmi dădea papucii. A doua zi am pariat gras pe ăia nouă cai.

De șapte ori am câștigat. Când am ajuns acasă, m-am uitat iar peste *Buletin* încercând să înțeleg de ce alesese caii pe care-i alesese, dar n-am găsit nici un motiv rațional. Unele dintre alegerile lui erau o adevărată nebuloasă pentru mine.

Până la finalul sezonului l-am mai văzut pe Joe doar o singură dată. Tocmai intra la club cu două tipe. Joe era gras și râdea. Purta un costum de două sute de dolari și avea pe deget un inel cu diamant. În ziua aceea am pierdut la toate cele nouă curse.

Peste doi ani tocmai eram în Hollywood Park, era joi, o zi caniculară, iar la cea de-a șasea cursă s-a întâmplat să pariez pe câștigător, la o cotă de 26,80 \$. Cum mă îndepărtam de fereastra ghișeului, am auzit o voce din spate:

— Hei, Hank! *Hank!*

Era Joe.

— Iisuse Hristoase, omule, ce mă bucur să te revăd! a zis el.

— Salut, Joe...

Încă mai purta costumul lui de două sute de dolari, cu toată căldura de-afară. Noi, ceilalți, aveam cămăși cu mâneci scurte. Era nebărbierit, avea pantofii scâlciați, iar costumul îi era șifonat și murdar. Nu mai avea diamantul la deget, nici ceas la mână.

— Dă și mie o țigară, Hank.

I-am dat o țigară și, când și-a aprins-o, am văzut că-i tremură mâinile.

— Trebuie să beau ceva, omule, mi-a zis el.

L-am luat cu mine la bar și am băut vreo două whiskey-uri. Joe a studiat *Buletinul*.

— Ascultă, omule, ți-am dat ponturi pentru o groază de câștigători, nu-i așa?

— Sigur, Joe.

Stăteam acolo și ne uitam la *Buletinul de curse*.

— Fii atent la cursa asta, a zis Joe. Uită-te la Black Monkey. O să zburde, Hank. E câștigător la sigur. Și are 8 la 1.

— Ți se pare că astea-s șanse bune, Joe?

— Asta e, omule. O să câștige la ani-lumină.

Am pariat pe Black Monkey și ne-am dus să urmărim cursa. A terminat cu greu pe locul al șaptelea.

— Nu pot să pricep, a zis Joe. Uite ce, mai dă-mi doi dolari, Hank. Siren Call e următorul, n-are cum să piardă. N-are cum.

Siren Call a ieșit pe cinci, dar asta n-ajută prea tare când pariezi pe câștigător. Joe m-a mai făcut de doi dolari pentru

cursa a noua, iar calul lui a alergat și el pe-acolo. Joe mi-a zis că n-are mașină și dacă pot să-l duc și pe el acasă.

— N-o să-ți vină să crezi, mi-a spus el, dar am intrat iar pe ajutor de șomaj.

— Te cred, Joe.

— Dar o să-mi revin eu. Știi, Pittsburgh Phil a rămas lefter de multe ori. Și întotdeauna s-a pus iar pe picioare. Prietenii lui au avut încredere în el. L-au împrumutat cu bani.

Când am oprit ca să-l las acasă, mi-am dat seama că stătea cu chirie într-o casă veche, la vreo patru cvartale de mine. Eu nu mă mutasem deloc. În timp ce cobora din mașină, Joe mi-a zis:

— Măine au un program al naibii de tare la curse. Mergi?

— Nu știu sigur, Joe.

— Bine, păi, dacă mergi, dă un semn.

— Sigur, Joe.

În noaptea aia am auzit o bătaie în ușă. Am știut după ciocănit că e Joe. N-am răspuns. Aveam televizorul deschis, dar n-am răspuns. Am stat pur și simplu în pat, încercând să nu fac nici o mișcare. El a continuat să bată.

— Hank! Hank! Ești acolo? HEI, HANK!

Apoi a început să bată și mai tare în ușă, muistul! Parcă-și ieșise din minți. Bătea și bătea și tot bătea. Într-un final a încetat. L-am auzit îndepărtându-se pe hol. Apoi am auzit cum se trănțește ușa de la intrarea în bloc. M-am ridicat, am închis televizorul, m-am dus la frigider, mi-am făcut un sendviș cu șuncă și brânză, mi-am deschis o bere. Apoi m-am așezat cu toate alea alături, am deschis *Buletinul de curse* de a doua zi și am început să mă uit la prima cursă, unde toți caii erau de vânzare, mânji și jugani de la trei ani în sus. Mi-a plăcut calul cu numărul 8. *Buletinul* îl dădea cu 5 la 1.

La cota asta m-aș fi băgat oricând.

Politică

În colegiul L.A. City, chiar înainte de al Doilea Război Mondial, am pozat drept nazist. Abia îl deosebeam pe Hitler de Hercule și nici că-mi păsa de vreunul din ei. Doar că, stând așa în clasă și ascultându-i pe toți patrioții care predicau despre cum trebuie noi să mergem acolo și să frângem gâtul bestiei, mă cam luase plictiseala. Am decis să devin opoziția. Nici nu m-am sinchisit să citesc ceva de Adolf, pur și simplu debitam orice mi se părea mie că e malefic sau maniacal.

Totuși n-aveam absolut nici o convingere politică. Era doar un mod de a pluti liber.

Știi, câteodată, dacă un om nu crede în ce face, poa' să facă o treabă mult mai interesantă, fiindcă nu e dependent emoțional de Cauza lui. Nu mult după aceea, toți băieții înalți și blonzi au format brigada Abraham Lincoln – ca să țină piept hoardelor fasciste din Spania. Apoi își luaseră gloanțe în cur de la trupe bine instruite. Unii dintre ei o făcuseră de dragul aventurii și pentru o excursie în Spania, dar tot li se ciuruiseră cururile. Mie îmi plăcea curul meu. Nu erau prea multe chestii care îmi plăceau la mine, dar curul și cocoșelul chiar îmi plăceau.

Mă ridicam în picioare în mijlocul orei și urlam orice-mi trecea prin minte. De obicei era ceva legat de Rasa Superioară, chestie care mi se părea destul de amuzantă. Nu îi bălăcăream direct pe negri și evrei, pentru că mi-era limpede că sunt la fel de săraci și de confuzi ca și mine. Dar turuiam totuși niște discursuri dezlănțuite în ore și prin pauze, iar sticla de vin pe care o țineam în dulap îmi dădea și ea avânt. Am fost surprins să văd că mă ascultă atâția inși și că foarte puțini – dacă o fi fost vreunul – îmi puneau la îndoială afirmațiile. Eu doar îmi dădeam drumul la gură și mă bucuram de cât de distractivă poate fi viața la Colegiul L.A. City.

— Chinaski, o să candidezi la funcția de președinte al organizației studențești?

— Căcat, nu.

Nu voiam să fac nimic. Nu voiam să merg nici măcar la sport. De fapt ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă

duc la ora de sport, să transpir, să port un suspensor și să ne comparăm lungimile puțelor. Eram conștient de faptul că am o puță de dimensiuni medii. Nu era nevoie să merg la sport ca să lămuresc asta.

Am avut noroc. Colegiul hotărâse să ne ceară câte doi dolari ca taxă de înscriere. Noi am decis – în fine, câțiva dintre noi am decis – că *asta* era ceva neconstituțional, așa că am refuzat. Am făcut grevă împotriva taxei. Colegiul ne-a permis să continuăm cursurile, dar ne-a tăiat unele drepturi, printre care și sportul.

Când venea ora de sport, noi rămâneam în hainele de stradă. Antrenorul primise dispoziție să ne pună să mășăluim în sus și-n jos pe teren, în formație strânsă. Asta era răzbunarea lor. Frumos. Nu mai trebuia să alerg în jurul pistei până îmi transpiră curul sau să încerc să arunc o minge absurdă de baschet printr-un cerc absurd.

Mășăluiam înainte și înapoi, tineri, plini de pișat, plini de nebunie, obsedați de sex, privați de pizdă, în prag de război. Cu cât credeai mai puțin în viață, cu atât aveai mai puțin de pierdut. Eu n-aveam mare lucru de pierdut – eu și puța mea de dimensiuni medii.

Mășăluiam în jurul terenului și inventam cântece porcoase, iar bravii băieți americani din echipa de fotbal american amenințau c-o să ne rupă în bătaie, dar, cumva, nu ajungeau niciodată s-o facă. Probabil fiindcă noi eram mai mari și mai răi. Pentru mine era minunat să pretind că sunt nazist, apoi să trec în extrema cealaltă și să proclam că mi-au fost încălcate drepturile constituționale.

E adevărat că uneori deveneam emotiv. Îmi amintesc că odată, în clasă, după ce băusem un pic prea mult vin, am spus, cu câte o lacrimă în fiecare ochi:

— Ascultați aici la mine, ăsta nu va fi nici pe departe ultimul război. Imediat ce un inamic e eliminat, apare cumva și următorul. Chestia asta n-are sfârșit și nici sens. Nu există război bun sau război rău.

Altă dată un comunist vorbea de pe un podium ridicat pe un maidan din sudul campusului. Era un băiat serios, cu ochelari fără rame, cu multe coșuri și cu un pulover negru, găurit în coate. Am stat și-am ascultat. Îi aveam cu mine pe câțiva dintre discipolii mei. Unul dintre ei era un rus alb, Zircoff, și taică-su sau bunică-su fusese omorât de comuniști în Revoluția rusă. Mi-a arătat un sac cu roșii stricate.

— Când ne faci tu semn, mi-a zis, începem să le aruncăm în el.

Mi-am dat seama brusc că discipolii mei nici măcar nu-l ascultaseră pe vorbitor sau, chiar dacă o făcuseră, nimic din

ce zicea ăla n-ar fi contat. Mințile lor erau deja setate. Aproape toată lumea era așa. Dintr-odată, să ai o puță de dimensiuni medii nu mai părea un păcat atât de mare.

— Zircoff, am spus, pune roșiile alea deoparte.

— Mă piș, mi-a zis el. Aș vrea să fie grenade.

În ziua aceea am pierdut controlul asupra discipolilor mei și, când au început să arunce cu roșiile lor stricate, am plecat de-acolo.

Am fost informat că urma să se înființeze un nou Partid de Avangardă. Am primit o adresă din Glendale și în seara respectivă m-am dus acolo. Am stat în pivnița unei case mari, cu sticlele noastre de vin și cu puțele noastre de mărimi diferite.

De-a lungul zidului din spate fusese întins un drapel american mare, iar în fața lui era plasat un podium pe care stătea un pupitru. Un băiat american care plesnea de sănătate s-a suit pe podium și a sugerat să începem prin a saluta drapelul, jurându-i credință și supunere.

Niciodată nu mi-a plăcut să jur credință și supunere drapelului. Era ceva teribil de plicticos și de stupid. Mereu am simțit că ar trebui mai degrabă să-mi jur credință mie însumi, dar uite că eram acolo, așa că ne-am ridicat și am trecut prin tot ritualul. A urmat o mică pauză, după care toată lumea s-a așezat la loc, simțindu-se ca și cum ar fi fost un pic molestată.

Americanul cel sănătos a început să vorbească. L-am recunoscut: era băiatul ăla gras care stătea în prima bancă la cursurile de scriere dramatică. Niciodată n-am pus botul la agaricii ăștia. Niște lingăi. Atâta știu: să pupe-n cur. I-a dat drumul:

— Amenințarea comunistă *trebuie* oprită. Ne-am adunat aici ca să luăm măsuri în această direcție. Vom lua măsuri legale și poate chiar și măsuri ilegale pentru a îndeplini acest deziderat...

Nu-mi amintesc mare lucru din restul discursului. Mă durea-n pulă de amenințarea comunistă sau de amenințarea nazistă. Voiam să mă îmbăt, voiam să fut, voiam să mănânc și eu bine, voiam să cânt în fața unui pahar de bere într-o crâșmă murdară și să fumez un trabuc. Nu eram conștient de mare lucru. Eram un fraier, masă de manevră.

După asta Zircoff și cu mine și cu un fost discipol ne-am dus în parcul Westlake, am închiriat o barcă și am încercat să prindem o rață pentru cină. Am reușit să ne îmbătăm foarte tare, n-am prins nici o rață și ne-am dat seama că n-avem suficienți bani la noi nici cât să plătim barca.

Am plutit aiurea pe lacul ăla deloc adânc, am jucat ruletă rusească cu pistolul lui Zircoff și am scăpat toți teferi. Apoi Zircoff s-a ridicat în lumina lunii, beat turtă, și a tras, făcând o ditamai gaura în fundul bărcii. Apa a năvălit înăuntru, așa că am vâslit repede spre mal. După ce-am străbătut cam o treime din distanță, barca s-a scufundat și a trebuit să ieșim din ea și să ne udăm găoazele înotând câinește spre mal. Așa că noaptea s-a terminat cu bine, n-a fost tocmai ratată...

Am mai făcut o vreme pe nazistul chiar dacă nu-mi păsa nici de naști, nici de comuniști, nici de americani. Dar începusem să-mi pierd interesul. De fapt am renunțat chiar înainte de Pearl Harbor. Se dusesse tot hazul. Simțeam că avea să înceapă războiul și nu prea aveam chef să merg la război, dar nici nu mă simțeam în stare să refuz înrolarea din motive etice. Era un rahat de mătă. Era inutil. Eu și puța mea de dimensiuni medii dăduserăm de dracu'.

Stăteam în clasă fără să zic nimic. Așteptam. Elevii și profesorii mă împungeau. Îmi pierdusem motivația, avântul, papagalul. Simțeam că nu mai am nici un fel de control asupra chestiei ăsteia. Era clar că o să înceapă. Toate puțele erau în pericol.

Profesoara de engleză, o doamnă destul de drăguță, cu picioare frumoase, m-a rugat într-o zi să rămân după oră.

— Ce s-a întâmplat, Chinaski? m-a întrebat ea.

— Am renunțat, i-am spus.

— La politică, vrei să zici?

— La politică, vreau să zic, i-am răspuns.

— Ai fi bun de marinar, a zis ea.

Am ieșit din clasă...

Stăteam cu prietenul meu cel mai bun, infanterist marin, într-o crâșmă din centru și dădeam pe gât niște beri și atunci a început. La radio se auzea muzică, dar s-a întrerupt brusc. S-a anunțat că Pearl Harbor tocmai a fost bombardat. S-a spus că toate cadrele militare trebuie să se întoarcă de urgență la bazele lor. Prietenul meu m-a rugat să iau autobuzul împreună cu el până la San Diego, sugerându-mi că s-ar putea să fie ultima oară când îl văd. A avut dreptate.

Ți-aduci aminte de Pearl Harbor?

De două ori pe zi, în toiul dimineții și după-amiaza, trebuia să mergem în curte ca să facem exerciții. N-aveam mare lucru de făcut. În general oamenii se împrieteneau pe baza chestiei care îi adusese la pârnaie. Cum zicea Taylor, colegul meu de celulă, pedofilii și exhibiționiștii erau chiar la baza scării sociale, în timp ce escrocii de mare clasă și alți gangsteri stăteau în vârful ei.

Taylor nu vorbea cu mine în curtea pușcăriei. Se plimba în sus și-n jos cu un șmecher dintr-ăștia. Eu stăteam singur. Niște tipi mototoliseră o cămașă, făcând din ea un soi de minge, și jucau pase. Păreau să se simtă bine. Pe-acolo nu prea erau cine știe ce dotări pentru distracția deținuților.

Stăteam și eu prin zonă. După o vreme am văzut o grămadă de oameni chirciți. Jucau barbut. M-am ridicat și m-am dus la ei. Aveam la mine mai puțin de un dolar în monede mici. M-am uitat la câteva aruncări. Tipul cu zarurile luase deja trei poturi la rând. Am simțit că i se termină norocul și am mizat împotriva lui. A pierdut. Eu am făcut douăș' cinci de cenți.

De fiecare dată când îl pocnea norocul pe câte unul, eu ieșeam din joc până când mi se părea că i s-a terminat bafta. Apoi mizam contra lui. Am observat că ăilalți pariază la fiecare tură. Eu am pus șase mize și am câștigat de cinci ori. Apoi am fost duși în marș înapoi în celule. Ieșisem în câștig cu un dolar.

A doua zi de dimineață m-am băgat în joc mai devreme. În dimineața aia am făcut doi dolari jumate și încă unu șapteș' cinci după prânz. După ce s-a terminat jocul, a venit la mine un puști.

— Văd că vă merge bine, domnu'.

I-am dat puștiului cinșpe cenți. A plecat, s-a dus mai în față. Alt tip a luat-o la pas pe lângă mine.

— I-ai dat ceva muistului ăluia mic?

— Mda. Cinșpe cenți.

— Taie potul de fiecare dată. Nu-i mai da nimic.

— N-am observat.

— Da. Așa face, taie potul. Își ia partea la fiecare aruncare.

— O să fiu mai atent la el mâine.
— Și mai e și o jigodie exhibiționistă. Își arată cocoșelul la fetețe.
— Mda, am zis. Nu pot să-i sufăr pe muiștii ăștia.

Mâncarea era foarte proastă. Într-o seară, după cină, i-am zis lui Taylor că am început să câștig la zaruri.

— Știi, zice el, aici poți să-ți și cumperi mâncare. Mâncare bună.

— Cum?

— Bucătarul vine la noi după ce se dă stingerea. Primești mâncare din care se îndoapă directorul. Cu desert și toate cele. Bucătarul se pricepe. Tocmai de-aia l-a adus aici directorul.

— Păi, și cât ne-ar costa vreo două cine?

— Dă-i zece cenți, cel mult cinșpe.

— Doar atât?

— Dacă-i dai mai mult, o să te ia de prost.

— Bun, cinșpe cenți.

Taylor a aranjat lucrurile. Noaptea următoare, după stingere, am așteptat omorând ploșnițe una după alta.

— Bucătarul ăsta a ucis doi oameni. E o ditamai namila, un muist – și mai e și-al dracu’. A omorât un tip, a făcut zece ani, a ieșit din pârnaie și n-a stat p-afară mai mult de două-trei zile, că a și omorât p-altcineva. Asta e doar o închisoare de tranzit, dar directorul îl ține aici permanent tocmai pentru că-i un bucătar așa de bun.

Am auzit pași apropiindu-se. Era bucătarul. M-am ridicat și el mi-a pasat mâncarea înăuntru. M-am dus s-o pun pe masă, apoi m-am întors la ușa celulei. Chiar era un ditamai muistu’, care omorâse doi oameni. I-am dat cinșpe cenți.

— Mersi, amice. Vrei să mai trec și mâine-seară?

— În fiecare seară.

Taylor și cu mine ne-am așezat la masă. Totul era pe farfurii. Cafeaua era bună și fierbinte, carnea – friptură de vită – era succulentă. Piure, mazăre dulce, chifle, sos, unt, plăcintă cu mere. De cinci ani nu mai mâncasem așa bine.

— Alaltăieri bucătarul ăla a violat un marinar. I-a tras-o așa de rău, că marinarul n-a mai putut să meargă. Au fost nevoiți să-l ducă la spital.

Am luat o gură mare de piure cu sos.

— Tu nu tre’ să-ți faci griji, mi-a zis Taylor. Ești atât de al naibii de urât, că n-o să vrea nimeni să te violeze.

— Mă-ntrebam despre cum să fac și eu rost de-un pic de distracție.

— Păi, o să-ți arăt eu care sunt „fetițele“ de prin pârnaie. Unii dintre ei au proprietar, alții n-au.

— Chiar că-i bună mâncarea asta.

— Da, e-al dracului de bună. Acum faza e că pe-aici sunt două feluri de fetițe. Aia care vin deja fetițe și fetițele făcute în pușcărie. Nu-s niciodată suficient de multe fetițe ca s-ajungă la toată lumea, așa că băieții tre' să mai facă și ei câteva ca să-și satisfacă nevoile.

— Normal, ce să facă și ei.

— Fetițele făcute în pârnaie sunt de obicei un pic mai violente, de la pumnii pe care și-i iau în cap. La început încearcă să se opună.

— Da?

— Da. Dup-aia hotărâsc că e mai bine să fii un poponar viu decât un virgin mort.

Ne-am terminat cina, ne-am întins pe priciuri, ne-am luptat cu ploșnițele și am încercat să adormim.

Am continuat să câștig la zaruri zi de zi. Am mizat mai serios și tot am câștigat. Viața la pârnaie devenea din ce în ce mai bună. Într-o zi mi s-a spus să nu ies în curte la exerciții. Au venit să mă viziteze doi agenți de la FBI. Mi-au pus câteva întrebări, apoi unul dintre ei mi-a zis:

— Ț-am studiat cazul. Nu trebuie să ajungi la proces. Vei fi dus la centrul de recrutare. Dacă armata te acceptă, te vor încorpora. Dacă te resping, te întorci în civilie.

— Aproape că-mi place aici, la pușcărie, am zis.

— Da, n-arăți rău.

— Aici nu-i stres, le-am spus, nu-s facturi de plătit, nici certuri cu iubitele, nici impozite, nici plăcuțe de înmatriculare, nici cheltuieli pe mâncare, nici mahmureli...

— Mai fă tu pe deșteptu', c-avem noi grijă să te-aranjăm bine.

— E, căcat! am zis. Glumeam și eu. Făceam pe Bob Hope.

— Bob Hope e un bun american.

— Și eu aș fi dac-aș avea banii lui.

— Continuă tu să dai așa din gură. Putem să-ți facem viața grea.

N-am mai răspuns. Unul dintre tipi avea o servietă diplomat. S-a ridicat primul. Celălalt tip a ieșit după el.

Ne-au dat la toți câte un prânz la pachet și ne-au urcat într-un camion. Eram vreo douăzeci sau douăș' cinci de inși. Băieții luaseră micul dejun cu o oră și jumătate în urmă, dar dăduseră toți iama în pungile cu prânzul. Nu era rău: un sendviș cu mortadella, unul cu unt de arahide și o banană

putredă. Băieții erau foarte tăcuți. Nici unul n-avea chef de glume. Se uimbau drept în față. Cei mai mulți dintre ei erau negri sau mulatri. Și toți erau foarte masivi.

Am trecut de controlul medical și am intrat să mă consulte psihiatrul.

— Henry Chinaski?

— Da.

— Ia loc.

Am luat loc.

— Crezi în război?

— Nu.

— Ești dispus să mergi la război?

— Da.

S-a uitat la mine. Mă holbam în jos, la picioarele mele. El părea să citească un vraf de hârtii din fața lui. I-a luat câteva minute. Patru, cinci, șase, șapte minute. Apoi a vorbit.

— Uite ce-i, miercurea viitoare dau o petrecere la mine acasă. O să vină doctori, avocați, artiști, scriitori, actori... genul ăsta de oameni. Pot să-mi dau seama că ești un tip inteligent. Vreau să te invit la petrecerea mea. Vrei să vii?

— Nu.

A început să scrie. A scris și a scris și iar a scris. Mă întrebam cum de știe atâtea lucruri despre mine. Nici eu nu știam atâtea lucruri despre mine.

L-am lăsat să scrie acolo. Mi-era indiferent. Acum, când nu mai puteam să merg la război, aproape că voiam la război. Și totuși, în același timp, mă bucuram că nu iau parte la asta. Doctorul a terminat de scris. Am simțit că păcălisem sistemul. Obiecțiile mele față de război nu erau alea că trebuie să omor pe cineva sau să fiu omorât așa, absurd. Astea nu contau prea mult. Ce mă deranja pe mine era că mi se refuza dreptul de a sta într-o cameră mică, de a face foamea, de a bea vin ieftin și de a o lua razna în felul meu, când am eu chef.

N-aveam chef să mă trezească nu știu ce tip cu o goarnă. N-aveam chef să dorm într-o cazarmă, înconjurat de-o gașcă de băieți americani plesnind de sănătate, obsedați sexual, pasionați de fotbal, prea bine hrăniți, plini de caterinci, labagii, simpatici, înspăimântați, rozalii bășinoși, cu dor de mami, care joacă baschet așa și-așa și cu care ar trebui să mă împrietenesc, cu care ar trebui să mă îmbăt în permisii, cu care ar trebui să stau întins pe spate și să ascult zeci de bancuri porcoase, banale și lipsite de umor. N-aveam chef de păturile lor aspre, de uniformele lor care îți dădeau mâncărimi sau de umanitatea lor scărpinăcioasă. N-aveam chef să mă cac sau să mă piș în același loc cu ei și nici să

împart aceeași curvă cu ei. N-aveam chef să le văd unghiile de la picioare sau să le citesc scrisorile primite de acasă. N-aveam chef să le văd găoazele săltând în fața mea în formație strânsă, n-aveam chef să-mi fac prieteni, n-aveam chef să-mi fac dușmani, pur și simplu nu-i voiam pe ei sau chestia aia sau lucrul ăla. Că ucideai sau erai ucis nu prea conta aici.

După o așteptare de două ore pe o bancă tare, într-un tunel maro-hazna, cu un vânt rece care sufla peste mine, m-au lăsat să plec și am ieșit, am luat-o spre nord. M-am oprit să-mi cumpăr un pachet de țigări. Am intrat în primul bar, m-am așezat, am comandat un scotch cu apă, am scos cu unghia celofanul de pe pachet, am luat o țigară, am aprins-o, am apucat în mână paharul ăla cu băătură, am dat pe gât jumătate, am tras din țigară, m-am uitat în oglindă la fața mea arătoasă. Mi se părea ciudat că sunt afară. Mi se părea ciudat că pot să merg în orice direcție vreau.

Doar așa, ca să mă distrez, m-am ridicat și m-am dus până la toaletă. M-am pișat. Era tot o toaletă de-aia oribilă de bar. Aproape c-am borât de la candelă. Am ieșit, am pus o monedă în tonomat, m-am așezat și am ascultat cele mai recente melodii. Cele mai recente melodii erau tot proaste. Aveau ritm, dar n-aveau suflet. Mozart, Bach și Bee încă le dădeau clasă. Avea să-mi fie dor de jocurile alea de barbut și de mâncarea bună. Am mai cerut o băătură. M-am uitat în jurul barului. Erau cinci bărbați și nici o femeie. Iată-mă din nou pe străzile americane.

Singurătate

Edna tocmai mergea pe stradă cu plasa ei de cumpărături, când a trecut pe lângă un automobil. Pe geamul lateral al acestuia era un anunț:

CAUT FEMEIE.

S-a oprit. Pe geam era o bucată mare de carton, cu un text lipit pe ea. În mare parte era bătut la mașină. Edna nu putea să-l citească de acolo, de pe trotuar. Putea să vadă doar literele mari:

CAUT FEMEIE.

Era o mașină scumpă și nouă. Edna a pătruns pe gazon ca să poată citi bucata dactilografiată:

Bărbat, 49 ani. Divorțat. Vreau să cunosc femeie pentru căsătorie. Vârsta 35-44. Să-i placă să se uite la televizor și la pelicule artistice. Mâncare bună. Sunt contabil de gestiune, cu slujbă sigură. Bani în bancă. Îmi plac femeile mai plinuțe.

Edna avea treizeci și șapte de ani și era mai plinuță. În anunț era și un număr de telefon. Erau și trei fotografii ale domnului care căuta femeie. Arăta destul de așezat, cu costum și cravată. Arăta, de asemenea, obtuz și un pic hain. Făcut din lemn, se gândi Edna, parcă-i făcut din lemn.

Edna s-a îndepărtat, zâmbind ușor. În același timp, avu o senzație de repulsie. Până când a ajuns în apartamentul ei, uitase complet de el. Abia peste câteva ore, în timp ce stătea în cadă, se gândi iar la el și de data asta îi trecu prin minte cât de singur, cu adevărat singur, trebuie să fie cineva ca să facă așa ceva:

CAUT FEMEIE.

Se gândi cum vine el acasă, găsește în cutia poștală facturile la gaz și la telefon, se dezbracă, face o baie,

deschide televizorul. Apoi ziarul de seară. Apoi în bucătărie, ca să-și gătească. Stă acolo în boxeri, privind în gol la tigaie. Își ia mâncarea și se așază la masă, apoi începe să mănânce. Își bea cafeaua. Apoi iar niște TV. Și, poate, o cutie stingheră de bere înainte de culcare. Erau milioane de bărbați ca el în toată America.

Edna ieși din cadă, se șterse cu prosopul, se îmbracă și plecă din apartament. Mașina era încă acolo. Își notă numele bărbatului, Joe Lighthill, și numărul lui de telefon. Citi din nou bucata dactilografiată. „Pelicule artistice.“ Ce termen ciudat a folosit! Acum oamenii zic pur și simplu „filme“. *Caut femeie*. Anunțul era foarte îndrăzneț. În privința asta chiar era original.

Când s-a întors acasă, Edna a băut trei căni de cafea înainte să formeze numărul. Telefonul a sunat de patru ori.

— Alo? a răspuns el.

— Domnul Lighthill?

— Da?

— Am văzut anunțul dumneavoastră. Anunțul de pe mașină.

— A, da.

— Numele meu este Edna.

— Ce mai faci, Edna?

— Ei, sunt bine. A fost tare cald azi. Vremea asta nu-i a bună.

— Da, îți vine tot mai greu să respiri.

— Păi, domnule Lighthill...

— Poți să-mi spui Joe.

— Păi, Joe, ha-ha-ha... mă simt foarte prost. Știi de ce te sun?

— Mi-ai văzut anunțul?

— Vreau să zic, ha-ha-ha... ce e-n neregulă cu tine? Nu poți să faci rost de-o femeie?

— Se pare că nu, Edna. Spune-mi, pe unde sunt?

— Femeile?

— Da.

— Păi, sunt peste tot, nu?

— Unde? Spune-mi. Unde?

— Păi, la biserică, nu? Sunt femei la biserică.

— Nu-mi plac bisericile.

— Aha.

— Ascultă, Edna, n-ai vrea să treci pe la mine?

— Vrei să spui să vin acolo?

— Da. Am un loc drăguț. Putem să bem un păhărel, să vorbim... Fără stres.

— E târziu.

— Nu-i chiar așa de târziu. Ascultă, mi-ai văzut anunțul.
Aș zice că te interesează.

— Păi...

— Ți-e frică, asta-i tot. Pur și simplu ți-e frică.

— Nu, nu mi-e frică.

— Atunci vino pe la mine, Edna.

— Păi...

— Haide.

— Bine. Ajung într-un sfert de oră.

Locuia la ultimul etaj al unui complex modern de apartamente. Apartamentul 17. Dedesubt piscina reflecta luminile. Edna a bătut la ușă. Ușa s-a deschis și în prag a apărut domnul Lighthill. Avea chelie de la frunte în sus. Avea un nas acvilin, cu păr ieșindu-i din nări. Avea cămașa descheiată la gât.

— Haide înăuntru, Edna...

A intrat și ușa s-a închis în urma ei. Își pusese rochia ei albastră tricotată. Nu-și pusese ciorapi lycra, se încălțase în sandale și fuma o țigară.

— Stai jos. Îți aduc ceva de băut.

Era într-adevăr un loc drăguț. Totul în albastru și verde și *foarte* curat. Îl auzi pe domnul Lighthill fredonând în timp ce prepara băuturile, hmmmmmmm, hmmmmmmmm, hmmmmmmmm... Părea relaxat, iar asta o făcu să se simtă mai bine.

Domnul Lighthill – Joe – reveni cu băuturile în mâini. Îi întinse Ednei un pahar și se așeză pe un scaun din partea cealaltă a încăperii, vizavi de ea.

— Da, zise el, a fost cald, al naibii de cald. Dar eu am aer condiționat.

— Am observat. E foarte plăcut.

— Nu-ți bei băutura?

— A, da.

Edna luă o gură. Era bună: puțin cam tare, dar avea un gust plăcut. Se uită cum își înclină Joe capul când bea. Părea să aibă riduri adânci în jurul gâtului. Iar pantalonii îi atârnavă aiurea. Păreau să fie cu câteva numere mai mari. Îi făceau picioarele să arate caraghios.

— Ce rochie frumoasă ai, Edna!

— Îți place?

— O, da. Și ești și plinuță. Îți stă bine, bine de tot.

Edna n-a mai zis nimic. Și nici Joe. Au stat doar așa, uitându-se unul la altul și sorbind din băuturi.

„De ce nu vorbește?“, se gândi Edna. „E treaba lui să vorbească. Chiar *are* ceva lemnos în atitudine.“ Își termină

băutura.

— Dă-mi voie să-ți mai aduc una, a spus Joe.

— Nu, acum zău că ar trebui să plec.

— Ei, haide, a zis el, lasă-mă să-ți mai aduc o băătură.

Ne trebuie ceva care să ne mai destindă.

— Bine, dar după aia plec.

Joe a luat paharele și s-a dus la bucătărie. Acum nu mai fredona. A ieșit de acolo, i-a întins Ednei paharul și s-a așezat la loc în scaunul lui din partea cealaltă a încăperii. În băutura asta pusese mai mult alcool.

— Știi, a zis el, îmi ies scoruri mari la testele de sex.

Edna a luat o înghițitură din băutura ei și n-a răspuns nimic.

— Ție cum îți ies testele de sex? a întrebat-o Joe.

— N-am făcut niciodată unul.

— Ar trebui. Să știi că în felul ăsta afli cine ești și ce ești.

— Crezi că sunt pe bune chestiile alea? a spus Edna. Le-am văzut și eu prin ziar. N-am completat nici unul, dar le-am văzut.

— Bineînțeles că sunt pe bune.

— Poate că nu mă pricep la sex, a zis Edna. Poate din cauza asta sunt singură.

Sorbi o gură zdravănă din paharul ei.

— Până la urmă fiecare dintre noi e singur, a spus Joe.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că oricât de bine ar merge lucrurile cu sexul sau cu dragostea sau cu amândouă, întotdeauna vine o zi în care totul se sfârșește.

— Asta-i trist, a comentat Edna.

— Sigur. Deci vine ziua în care totul se sfârșește. Fie are loc o despărțire, fie toată chestia se rezolvă printr-un armistițiu: doi oameni care trăiesc împreună fără să mai simtă nimic unul pentru altul. Eu cred că-i mai bine să fii singur.

— Tu ai divorțat de nevasta ta, Joe?

— Nu, ea a divorțat de mine.

— Ce n-a mers bine?

— Orgiile sexuale.

— Orgiile sexuale?

— Știi, o orgie sexuală e cel mai stingher loc din lume. Orgiile alea... am simțit așa o disperare... pulele alea care tot intrau și ieșeau... scuză-mă...

— E în regulă.

— Pulele alea care tot intrau și ieșeau, picioarele care se încrucișau, degetele care căutau, gurile, toată lumea se agăța

de toată lumea, și toți, plini de transpirație și hotărâți să și-o tragă... într-un fel sau altul.

— Nu știi prea multe despre lucrurile astea, Joe, a zis Edna.

— Eu cred că fără dragoste, sexul nu înseamnă nimic. Lucrurile pot avea sens doar când între participanți există niște sentimente.

— Adică vrei să spui că oamenii ar trebui să se placă?

— Ajută.

— Și dacă se plictisesc unul de altul? Și dacă sunt *nevoiți* să rămână împreună? Cheltuielile? Copiii? Toate chestiile alea?

— Orgiile nu-s soluția.

— Dar care e soluția?

— Păi, habar n-am. Poate eșanjismul.

— Eșanjismul?

— Știi tu, când două cupluri se cunosc *suficient* de bine și fac schimb de parteneri. În felul ăsta măcar există o șansă să fie și ceva sentimente. De exemplu, hai să zicem că mie mi-a plăcut dintotdeauna de nevasta lui Mike. Îmi place de ea de luni de zile. M-am uitat la ea cum merge prin cameră. Îmi place cum se mișcă. Felul cum se mișcă m-a făcut curios. Mă întreb, știi, care-i treaba cu mișcărilor alea. Am văzut-o furioasă, am văzut-o trează, am văzut-o beată... și-apoi faci schimb. Ești într-un dormitor cu ea și cel puțin o cunoști. Există șansa să se întâmple ceva pe bune. Desigur, Mike o are pe nevastă-ta în cealaltă cameră. Baftă, Mike, te gândești tu, sper să fii un amant la fel de bun ca mine.

— Și treaba asta chiar merge?

— Păi, nu știi... Și schimburile poa' să iște probleme... după. Totul trebuie discutat temeinic din timp. Și-apoi poate că oamenii nu ajung să știe destule, oricât de mult ar discuta...

— Tu știi destule, Joe?

— Ei bine, schimburile astea... cred că ar putea merge la unii... poate chiar la mai mulți. Dar nu cred c-ar merge și la mine. Sunt mult prea conservator.

Joe își termină băutura. Edna puse jos ce mai rămăsese din a ei și se ridică.

— Ascultă, Joe, ar cam trebui să plec...

Joe traversă încăperea, venind spre ea. Arăta ca un elefant în pantalonii ăia. Edna îi văzu urechile imense. Apoi el o prinse în brațe și începu s-o sărute. Respirația îi mirosea urât chiar și după toate băuturile alea. Duhnea a acru. O parte din gura lui nu făcea contact cu a ei. Era puternic, dar puterea

lui nu era pură, parcă cerșea. Edna își retrase capul, dar el continua s-o țină strâns.

CAUT FEMEIE.

— Joe, dă-mi drumul! Mă iei prea *repede*, Joe! Lasă-mă!

— De ce-ai venit aici, curvo?

Încercă să o sărute iar și reuși. Era oribil. Edna ridică brusc genunchiul. Îl nimeri bine. El se apucă de prohab și căzu pe covor.

— Doamne Dumnezeule... de ce-a trebuit să faci asta? Vrei să mă omori...

Se rostogolea pe covor.

Fundul lui, se gândi ea. Are un fund așa de *urât*.

L-a lăsat să se rostogolească pe covor și a fugit în jos pe scări. Aerul de afară era curat. Auzea cum vorbesc oamenii, le auzea televizoarele deschise. N-avea mult de mers până la apartamentul ei. Simțea nevoia să mai facă o baie. Și-a scos rochia albastră tricotată și a început să se curețe bine de tot. Apoi a ieșit din cadă, s-a șters cu prosopul și și-a pus părul pe bigudiuri roz. A hotărât să nu se mai întâlnească deloc cu el.

Toți căcănarii din lume și cu mine

*„Suferința unui om nu e niciodată mai mare
decât a intenționat natura.”
(replică auzită la un barbut)*

1.

Eram la a noua cursă și numele calului era Brânză Verde. A câștigat la o cotă de 6 la 1, iar eu am primit înapoi cinș' doi de dolari pentru ăia cinci pariați și, cum eram oricum bine de tot pe plus, era cazul să mai beau ceva.

— Dă-mi un pahar de brânză verde, i-am zis barmanului.

Cererea mea nu l-a luat prin surprindere. Știa ce vreau să beau. Doar sprijinisem teigheaua aia toată după-amiaza. Fusesem beat toată noaptea dinainte și, când am ajuns acasă, normal că trebuia să mai beau ceva. Eram pregătit. Aveam whisky, votcă, vin și bere. Pe la opt seara m-a sunat un antreprenor de pompe funebre sau ceva asemănător și mi-a zis că i-ar plăcea să ne vedem.

— Bine, i-am zis, adu ceva de băut.

— Te superi dacă vin și cu niște prieteni?

— Eu n-am nici un prieten.

— Mă refeream la prietenii mei.

— Mi se rupe, i-am zis eu.

M-am dus la bucătărie și mi-am umplut pe trei sferturi un pahar de apă cu whisky. L-am dat direct pe gât, ca-n vremurile bune. Pe-atunci beam o sticlă de trei sferturi într-o oră jumate, maximum două. „Brânză verde“, le-am zis pereților din bucătărie. Am deschis o cutie mare de bere rece ca gheața.

2.

Tipul de la pompe funebre a venit, s-a apucat să dea telefoane și, nu peste mult timp, au început să intre pe ușă tot felul de necunoscuți și toți aduceau băutură cu ei. Erau și multe femei și mie îmi venea să le violez pe toate. Stăteam pe covor și simțeam lumina electrică, simțeam cum trec băuturile prin mine ca o paradă, ca un asalt asupra tristeții, ca un atac asupra nebuniei.

— N-o să mai trebuiască să lucrez niciodată! le-am spus. Căii vor avea grijă de mine așa cum nici o târfă n-a făcut-o PÂNĂ ACUM!

— O, dar *știm* asta, domnule Chinaski! Știm că sunteți un om MARE!

Complimentul venea de la un muist mic, cu părul cărunt, care stătea pe canapea și-și freca mâinile, rânjindu-se la mine cu niște buze umede. Chiar credea ce zice. Îmi făcea greață. Mi-am terminat paharul de băutură din mână, am găsit altul pe undeva și l-am golit și pe ăla. Am început să vorbesc cu femeile. Le-am promis tuturor alinturile pulii mele zdravene. Au râs. Eu vorbeam serios. Chiar acolo. Pe loc. M-am apropiat de femei. Bărbații m-au tras la o parte. Pentru un om trecut prin viață eu eram cel mult un licean. Dacă n-aș fi fost marele Chinaski, cu siguranță m-ar fi omorât cineva. Dar în situația dată, mi-am sfâșiat cămașa de pe mine și m-am oferit să ies pe peluză cu oricine ar fi avut destul tupeu. Am fost norocos. Nimeni n-a simțit nevoia să-mi dea un brânci ca să mă împiedic de șireturi.

Când mi s-a mai limpezit mintea, era deja patru dimineața. Toate becurile ardeau și toată lumea plecase. Eu stăteam în continuare acolo. Am găsit o bere caldă și-am băut-o. M-am băgat în pat cu senzația aia pe care o cunosc toți bețivii: că am fost un bou, dar mi se rupe.

3.

Hemoroizii m-au tot deranjat în ultimii cînșpe-douăzeci de ani. Au mai fost și ulcere perforate, un ficat distrus, coșuri, o nevroză anxioasă, diverse tipuri de psihoză, dar lași lucrurile să meargă mai departe în felul lor și speri doar să nu se ducă dracului toată șandramaua deodată.

Dar beția aia aproape că mi-o făcuse. Mă simțeam amețit și slăbit, dar asta nu era ceva ieșit din comun. Problema era cu hemoroizii. Nu reacționau la nimic – băi

fierbinți, unguente, totul era degeaba. Intestinele aproape că-mi atârnav din cur ca o coadă de câine. M-am dus la un doctor. A aruncat o singură privire.

— Operație, mi-a zis.

— Foarte bine, am zis eu. Singura problemă e că sunt un laș.

— Ei bine, ya, asta wa face mai dificil.

Nenorocit de șarpe nazist ce ești, m-am gândit eu.

— Wreau sa iei agezt laxativ der martz noapte, apoi la shapte dimineatza te trezejt, ya? Faci apoi der clizma shi tot faci dis clizma pana kand der wasser e kurata, ya? Dupa mai wedem o daten nauntru tau la zece merkur dimineatza.

— Ya wol, main hering, i-am răspuns.

4.

Tubul pentru clismă tot aluneca afară și toată baia se uda, era frig și mă durea burta și mă înecam în mângă și căcat. Țsta-i felul în care se sfârșește lumea: nu cu o bombă atomică, ci cu căcat căcat căcat. Setul ăsta pe care-l cumpărasem n-avea nimic cu care să micșorezi fluxul apei și eu nu-mi puteam mișca bine degetele, așa că apa intra în mine cu presiune și ieșea afară cu tot atâta presiune. Mi-a luat o oră și jumătate, și până atunci hemoroizii mei preluaseră controlul asupra lumii. Nu de puține ori m-am gândit pur și simplu să renunț și să mor. Am găsit în dulap o cutie cu esență pură de gumă de terebentină. Era o cutie frumoasă, roșu cu verde. „PERICOL!“ scria pe ea. „Toxic sau mortal dacă e înghițit“. *Eram* un laș: am lăsat cutia jos.

5.

Doctorul m-a pus pe o masă.

— Akum ai wrea sa relaxezi pozteriorul, ya? Relax, relax...

Mi-a înfipt dintr-odată în cur o cutie în formă de ic și a început să-și desfășoare șarpele, care s-a apucat să mi se târâie prin intestine căutând blocaje – sau cancer.

— Ha! Acum, dă-mă o să doara un pik, *nein?* atunci gufuie ca un kaine, fah, hahahahahahaaa!

— Căcănar jegos!

— Was?

— Căcat, căcat, căcat! Porc de câine! Piroman sadic... Ai ars-o pe rug pe Ioana d'Arc, l-ai pironit pe cruce pe Hristos, ai votat pentru război, ai votat pentru Goldwater, ai votat pentru Nixon... Găozar muist ce ești! Ce morții mă-tii îmi FACI?

— Curand va fi tot gata. Te descurci warte bine. *Du bist* pacient bun.

A înfășurat șarpele la loc, apoi l-am văzut cum se uită printr-un soi de periscop. A zvârlit niște tifon în găoaza mea sângerândă și eu m-am dat jos de pe masă și am început să mă îmbrac.

— Și operația pentru ce va fi?

Știa la ce mă refer.

— *Für* hemoroiz doar.

M-am uitat la picioarele asistentei și-am ieșit. Ea mi-a zâmbit dulce.

6.

În sala de așteptare a spitalului o fetiță se holba la fețele noastre cenușii, fețele noastre albe, fețele noastre gălbejite...

— Toată lumea e pe moarte! a proclamat ea.

Nu i-a răspuns nimeni. Eu am întors pagina unui număr vechi din *Time*.

După rutina completării formularelor... probe de urină... de sânge, am fost dus într-un salon cu patru paturi de la etajul opt. Când m-au întrebat de religie, am zis „catolic“, în mare măsură ca să evit privirile și întrebările care urmează de obicei după ce te declari „fără religie“. Mă săturasem de toate discuțiile și de toată birocrația de-acolo. Era un spital catolic – poate c-o să am parte de un tratament mai bun sau de niște binecuvântări de la papă.

Mă rog, eram închis acolo cu încă trei. Eu, călugărul, singuraticul, cartoforul, playboy-ul, idiotul. Totul luase sfârșit: iubita mea singurătate, frigiderul plin de bere, trabucurile de pe dulap, numerele de telefon ale femeilor cu picioare lungi și funduri mari.

Unul avea o față gălbejită. Arăta întru câtva ca o pasăre mare și grasă, înmuiată în urină și apoi uscată la soare. Apăsa

încontinuu pe butonul ăla de la pat. Avea o voce jeluitoare, plângăcioasă, miorlăitoare.

— Soră, soră, unde e doctorul Thomas? Doctorul Thomas mi-a dat ieri niște codeină. Unde-i dom' doctor Thomas?

— Nu știu unde-i doctorul Thomas.

— Îmi dați niște sirop de tuse?

— E chiar acolo, pe masa dumneavoastră.

— Dar nu-mi oprește tusea și nici medicamentul ăla de tuse nu-i bun de nimic.

— Soră! a strigat un tip cu părul alb din patul dinspre nord-est. Îmi mai dai și mie niște cafea? Aș mai vrea niște cafea.

— O să văd, a zis asistenta și a plecat.

Fereastra mea dădea către niște dealuri, un povârniș de dealuri care se înălțau în zare. M-am uitat la povârniș. Se însera. Pe dealuri, nimic altceva decât case. Case vechi. Am avut senzația ciudată că sunt nelocuite, că toată lumea murise, că toată lumea renunțase. I-am ascultat pe cei trei plângându-se de mâncare, de prețul exorbitant al salonului, de doctori și de asistente. Când vorbea unul, ceilalți doi nu păreau să-l asculte, nu răspundeau nimic. Apoi începea altul. O lua cu rândul. N-aveau nimic altceva de făcut. Eram în salon cu un țărănoi din Oklahoma, cu un cameraman și cu păsăroiul galben-pișat. Dincolo de fereastra mea, pe cer s-a ivit o cruce – la început albastru, apoi s-a făcut roșie. Era deja noapte și ne-au tras un pic perdelele în jurul patului, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine, dar și să realizez, în mod ciudat, că durerea sau posibilitatea morții nu mă apropiau nicidecum de umanitate. Apoi au început să apară vizitatorii. Eu n-aveam vizitatori. Mă simțeam ca un sfânt. M-am uitat pe fereastră și am văzut un semn lângă crucea roșie ce devenea albastră de pe cer. MOTEL, așa scria acolo. Găzduia trupuri într-un aranjament mult mai gentil. Trupuri care și-o trăgeau.

7.

Un biet suflet îmbrăcat în verde a intrat și m-a ras pe cur. Ce de munci nasoale există pe lume! Iată o slujbă pe care am ratat-o.

Mi-au pus pe cap o cască de duș și m-au împins pe o targă. Până aici mi-a fost. Operație. Lașul alunecă pe holuri pe lângă muribunzi. Erau un tip și o tipă. Mă împingeau și zâmbeau. Păreau foarte relaxați. M-au împins într-un lift. În lift erau patru femei.

— Mă duc la operație. Dorește vreuna dintre domnișoare să facă schimb de locuri cu mine?

S-au tras lângă perete și au refuzat să răspundă.

În sala de operații am așteptat apariția lui Dumnezeu. Și într-un sfârșit Dumnezeu a apărut:

— Wai, wai, wai, ce-avem noi aitchi? *Es ist meine* bun prieten!

Nici nu m-am obosit să răspund unei asemenea minciuni.

— Întoarce-te pe *der Stomach, bitte*.

— Ei bine, am zis, probabil că acum e cam târziu ca să mă răzgândesc.

— Ya, a spus Dumnezeu, acum ești în mâinile noastre!

Am simțit chinga strângându-se pe spatele meu. Mi-au depărtat picioarele. Am simțit prima injecție epidurală. Parcă îmi întindeau prosoape în jurul găoazei și de-a lungul spinării. Încă o epidurală. Apoi a treia. Eu tot dădeam din gură. Lașul, măscăriciul fluiera în întuneric.

— Dă-i să adoarmă, ya, a zis ăla.

Am simțit o injecție în umăr, o ciupitură. Nici un rezultat. Prea multe beții la viața mea.

— Are careva un trabuc? am întrebat.

Cineva a început să râdă. Deveneam penibil. Nu eram în cea mai bună formă. Am decis să-mi țin gura.

Simțeam cum se învâрте cuțitul la mine în cur. Dar fără nici un fel de durere.

— Akum azda, îl auzeam spunând, aitchi *ist die* obstructzie principala, vez?, *und* aitchi...

8.

Salonul de recuperare era plictisitor. Se învâртеau pe-acolo niște dame care arătau bine, dar mă ignorau complet. M-am ridicat într-un cot și m-am uitat de jur împrejur. Corpuri peste tot. Foarte-foarte albe și nemișcate. Operații pe bune. Ofticoși. Bolnavi de inimă. De toate. M-am simțit ca un soi de amator și m-am rușinat. Am fost recunoscător când

m-au scos de-acolo pe targă. Cei trei colegi de cameră s-au holbat la mine când m-au împins înăuntru. Nu eram în cea mai bună formă. M-am rostogolit de pe chestia aia direct în pat. Mi-am dat seama că picioarele îmi erau încă amorțite și că nu le puteam controla deloc. Am hotărât să mă culc. Locul ăla era cu totul deprimant. Când m-am trezit, mă durea groaznic curul. Dar picioarele, tot nimic. Mi-am dus mâna la pulă, însă parcă nici nu mai era acolo. Vreau să zic că nu simțeam nimic. Doar că-mi venea să mă piș, dar nu puteam. Era oribil și am încercat să nu mă mai gândesc la asta.

Una dintre fostele mele iubite a venit și a stat acolo, uitându-se la mine. Îi spuseseam că mă internez. Zău că nu-mi dau seama de ce.

— Bună! Cum te simți?

— Sunt OK, doar că nu pot să mă piș.

A zâmbit.

Am vorbit un pic despre una-alta, apoi a plecat.

9.

Era ca în filme: toți asistenții medicali păreau homosexuali. Unul părea ceva mai masculin decât ceilalți.

— Hei, prietene!

S-a apropiat de mine.

— Nu pot să mă piș. Vreau să mă piș, dar nu pot.

— Vin imediat. Te rezolv eu.

Am așteptat ceva timp. Apoi s-a întors, a tras perdeaua în jurul patului și s-a așezat.

Iisuse, mi-am zis, ce-o să facă acum? O să mi-o ia în gură?

Dar m-am uitat și părea să aibă cu el un soi de mașinărie. Am văzut cum ia un ac de seringă și îl împinge prin gaura pentru pișat a pulii mele. Senzația pe care o credeam pierdută mi-a revenit subit în organul ăla.

— Futu-i, o, *baby*! am șuierat.

— Nu-i tocmai cel mai plăcut lucru din lume, așa-i?

— Într-adevăr, într-adevăr. Tind să-ți dau dreptate.

Uiiiuuii! Căcat și Iisus!

— O să se termine imediat.

M-a apăsat pe vezică. Puteam vedea cum micul acvariu pătrat se umple cu pișat. Asta era una din părțile alea pe care nu le arătau în filme.

— Doamne Dumnezeu, amice, îndurare! Hai să zicem c-ai făcut o treabă bună pe seara asta și gata.

— Încă o secundă. Acum.

A scos acul. Dincolo de fereastră crucea mea roș-albastră se răsucea, se tot răsucea. Hristos atârna pe perete, cu o frunză uscată de palmier prinsă la picioare. Nu-i de mirare că oamenii se întorceau către zei. E cam greu să-nduri așa ceva de unul singur.

— Mulțumesc, i-am zis asistentului.

— Și-altădată, și-altădată.

A tras perdeaua la loc și a plecat cu tot cu mașinăria lui.

Păsăroiul meu galben-pișat a apăsat pe buton.

— Unde e asistentul ăla? Ah, de ce, de ce, de ce nu vine odată asistenta aia?

A apăsat din nou.

— Butonul ăsta al meu merge? S-a întâmplat ceva cu butonul meu?

Asistentul intră iar.

— Mă doare spatele! O, mă doare *așa de tare* spatele! Nimeni n-a venit să mă viziteze! Cred că voi, colegi, ați remarcat asta! Nimeni n-a venit să mă vadă! Nici măcar nevastă-mea! Unde e nevastă-mea? Asistent, ridică-mi patul, mă *doare* spatele! AȘA! Mai sus! Nu, nu! Doamne, l-ai pus prea sus! Mai jos, mai jos! Acolo. Stop! Unde mi-e cina? Eu n-am primit cina! Uite...

Asistentul ieși.

Am continuat să-mi pun întrebări despre mica mașinărie pentru pișat. Probabil că o să trebuiască să-mi cumpăr una, s-o port cu mine peste tot, toată viața. Să mă ascund pe alei, printre copaci, pe bancheta din spate a mașinii.

Țărânoiul din Oklahoma nu spusese mare lucru până acum.

— Picioarul meu, s-a adresat el dintr-odată pereților. Nu pot să pricep: picioarul mi s-a umflat peste noapte și acum nu se mai dezumflă. Doare, doare.

Tipul cu păr alb din colț a apăsat și el pe butonul lui.

— Soră! a zis el. Soră, ce-ar fi să-mi faci și mie rost de-o cană cu cafea?

Zău așa, mi-am zis eu, principala mea problemă e să n-o iau razna.

A doua zi bătrânul cu păr alb (cameramanul) și-a adus cafeaua și s-a așezat pe un scaun de lângă patul meu.

— Nu pot să-l sufăr pe nenorocitul ăla.

Se referea la păsăroiul galben-pișat. N-aveai ce să faci cu tipul cărunt: trebuia să stai de vorbă cu el. I-am spus că în mare măsură băutura e cea care m-a adus în stadiul ăsta al vieții. De plictiseală, am început să-i povestesc despre bețiile mele dezlănțuite și despre unele chestii demente care mi se întâmplaseră. Avea și el niște povești destul de tari.

— Pe vremuri, mi-a zis el, existau trenurile alea mari și roșii care circulau între Glendale și Long Beach, parcă. Circulau toată ziua și aproape întreaga noapte, cu excepția unui interval de o oră și jumătate, cred că între trei jumate și cinci jumate dimineața. Așa, deci într-o noapte m-am dus să beau, la bar m-am întâlnit cu un tovarăș și, după ce s-a închis barul, ne-am dus acasă la el și am golit ce mai avea pe-acolo. Am plecat cu mașina de la el și m-am cam rătăcit. Am intrat pe o stradă înfundată, dar nu știam că acolo e capăt de drum. Am continuat să merg și conduceam destul de repede. Am tot mers până când am lovit șinele de tren. Când m-am izbit în șine, volanul a zvâcnit în sus, m-a pocnit în bărbie și m-a făcut paf. Așa că iată-mă în mașină, leșinat pe șine. Dar am avut noroc, fiindcă eram în ora aia și jumătate când nu circula nici un tren. Nu știu cât am stat acolo. M-a trezit șuieratul trenului. M-am ridicat și am văzut trenul ăla gonind spre mine pe șine. Abia am avut timp să pornesc mașina și să dau în spate. Trenul a trecut ca un fulger pe lângă mine. Am condus până acasă cu roțile din față îndoite și bălăngănindu-se.

— Asta chiar c-a fost la mustață.

— Altă dată stăteam într-un bar. Fix vizavi de bar era un loc unde mâncau feroviarii. Trenul s-a oprit și oamenii s-au dat jos să mănânce. Eu stăteam lângă un tip din bar. Ăla se întoarce către mine și zice: „Am condus o chestie d-asta acu’ ceva timp și încă mai știu s-o manevrez. Vii cu mine să vezi cum o pornesc?“. Am ieșit cu el din bar și ne-am urcat în locomotivă. Și chiar a pornit chestia aia. Am prins tot mai multă viteză. Apoi eu am început să mă gândesc: Ce dracu’ fac aici? I-am zis tipului: „Nu știu ce ai tu de gând, dar eu *cobor!*“. Știam suficiente lucruri despre trenuri ca să găsesc frâna. Am tras frâna și, înainte ca trenul să se oprească, am sărit pe-o latură a lui. El a întins-o pe partea cealaltă și nu l-am mai văzut niciodată. În scurt timp în jurul trenului se strânsese o mulțime de lume: polițiști, inspectori feroviari, poliție TF, reporteri, gură-cască. Eu stăteam deoparte cu restul mulțimii și mă uitam. „Hai să urcăm și să vedem ce se-

ntâmplă!“, zice unul de lângă mine. „Nee, la dracu!“, zic io. „E doar un tren.“ Mi-era frică să nu mă fi văzut careva. În ziua următoare povestea a apărut și în ziare. Era un titlu mare: „TRENUL CARE MERGE LA PACOIMA DE UNUL SINGUR“. Am decupat articolul și l-am pus bine. L-am păstrat vreo zece ani. Nevastă-mea dădea tot timpul peste el. „De ce naiba păstrezi articolul ăsta, «*TRENUL CARE MERGE LA PACOIMA DE UNUL SINGUR*»?“ Nu i-am zis niciodată. Încă mi-era frică. Tu ești primul om căruia i-am povestit asta.

— Nu-ți face griji, i-am spus, nimeni nu va mai auzi povestea asta vreodată.

Apoi a început să mă doară curul rău de tot și căruntul mi-a sugerat să cer să-mi facă o injecție. Așa am și făcut. Asistenta mi-a înfipt una în coapsă. Când a plecat, a lăsat perdeaua trasă, dar căruntul a continuat să stea acolo. De fapt, avea un vizitator. Un vizitator cu o voce ascuțită, care pătrundea adânc în mașele mele distruse. Vocaliza bine de tot omul.

— O să plimb toate vapoarele prin strâmtoarea golfului. O să filmăm chiar acolo. Plătim un căpitan de pe unul dintre vasele alea cu opt sute nouăzeci de dolari pe lună și o să aibă doi băieți în subordine. Avem flota chiar acolo. Mă gândesc s-o punem la treabă, nu? Publicul e pregătit pentru o poveste mișto pe mare. N-au mai avut parte de-o poveste mișto pe mare de la Errol Flynn încoace.

— Așa-i, a zis căruntul, chestiile astea merg în cicluri. Acum publicul e pregătit. Are nevoie de-o poveste mișto pe mare.

— Sigur, sunt o groază de puștani care n-au văzut niciodată o poveste pe mare. Și, dacă tot veni vorba de puștani, exact asta o să folosesc. Pe ei o să-i pun să joace pe toate bărcile. Singurii bătrâni pe care o să-i folosim o să fie ăia din rolurile principale. Mișcăm pur și simplu bărcile alea de colo-colo prin golf și filmăm chiar acolo. Două dintre bărci au nevoie de catarge, asta-i singura problemă cu ele. Le punem catarge și dup-aia îi dăm drumul.

— Publicul e cu siguranță pregătit pentru o poveste pe mare. E ceva ciclic și acum i-a venit vremea.

— Ția își fac griji cu bugetul. La naiba, n-o să coste nimic. De ce...

Am tras perdeaua și m-am adresat ăluia cărunt:

— Uite ce-i, poate-o să crezi că-s un bulangiu, dar voi doi stați fix lângă patul meu. N-ai putea să-l iei pe prietenul tău și să-l duci la tine la pat?

— Sigur, sigur!

Producătorul s-a ridicat.

— La naiba, scuze! Nu mi-am dat seama...

Era gras și sordid – satisfăcut, fericit și dezgustător.

— OK, am zis.

S-au mutat lângă patul căruntului și au continuat să vorbească despre povestea aia de pe mare. Toți muribunzii de la etajul al șaptelea al spitalului Regina Îngerilor au putut auzi povestea lor de pe mare. Într-un final producătorul a plecat.

Căruntul mi-a aruncat o privire.

— Ăsta-i cel mai mare producător de filme din lume. A produs mai multe filme mari decât oricare alt om în viață. Însuși John F. a fost aici cu noi.

— John F., a comentat și păsăroiul-pișat, daa, a făcut niște filme excepționale, excepționale!

Am încercat să mă culc. Noaptea era dificil să adormi, fiindcă toți sforăiau. Simultan. Căruntul era cel mai zgomotos. Dimineața mă trezea tot timpul ca să mi se plângă că n-a putut să doarmă. În noaptea aia păsăroiul galben-pișat a urlat neconținut. Mai întâi fiindcă nu putea să se cace. Deconectați-mă, ce Dumnezeu, tre' să merg la vecu! Sau îl durea ceva. Sau unde era doctorul lui? Avea mereu alt medic. Când unul nu-l mai suporta, îl prelua altul. Nu puteau găsi nimic în neregulă la el. Nici nu era cazul: el voia înapoi la maică-sa, dar maică-sa era moartă.

11.

Până la urmă i-am convins să mă mute într-un salon semi-privat. Dar a fost o mișcare și mai proastă. Îl chema Herb și, după cum îmi spusese asistentul medical, „Nu-i bolnav. N-are nici pe dracu’“. Avea pe el un halat de mătase, se bărbiera de două ori pe zi, deținea un televizor pe care nu-l închidea niciodată și îl vizitau tot timpul oameni. Era proprietarul unei afaceri destul de babane și adoptase stilul acela de a-și tunde scurt părul lui cărunt pentru a sugera tinerețe, eficiență, inteligență și brutalitate.

Televizorul s-a dovedit a fi mult mai oribil decât mi-aș fi putut imagina. Nu avusesem niciodată televizor, așa că nu știam cum stă treaba cu el. Cursele de mașini erau OK, puteam suporta cursele de mașini, cu toate că erau foarte plictisitoare. Dar era uneori câte un soi de Maraton pentru nu

știu ce Căuză și-acolo se strâneau bani. Începeau dimineața devreme și țineau toată ziua. Pe ecran răsăreau niște numere micuțe, care arătau câți bani s-au strâns. Mai apărea și unul cu o bonetă de bucătar. Habar n-am ce dracu' voia să spună. Și mai era o babă cumplită, cu o față de broască. Era crâncen de urâtă. Nu-mi venea să cred. Nu-mi venea să cred că oamenii ăștia nu-și dădeau seama cât de urâte și goale și cărnose și dezgustătoare sunt fețele lor – ca un viol asupra tuturor lucrurilor decente. Și totuși mergeau acolo și-și arătau liniștiți fețele pe ecran, vorbeau unii cu alții și râdeau de câte ceva. La glumele alea era foarte greu să râzi, dar ei nu păreau să aibă vreo problemă cu asta. Fețele alea, fețele alea! Herb nu zicea nimic despre asta. Continua să se uite, ca și când ar fi fost interesat. Nu știam numele oamenilor ăloră, dar toți erau vedete de vreun fel sau altul. Se anunța câte un nume și toată lumea era entuziasmată – mai puțin eu. Nu puteam să pricep. Mi se făcea un pic greață. Îmi doream să ajung înapoi în celălalt salon. Între timp încercam să am și eu prima mea cufureală. Dar nu ieșea nimic. Doar câte o dără de sânge. Era sâmbătă seară. Preotul a trecut pe la noi.

— Vrei să participi la împărtășanie mâine? a întrebat el.

— Nu, mulțumesc, părinte. Nu prea sunt un bun catolic. N-am mai dat pe la biserică de douăzeci de ani.

— Ai fost botezat catolic?

— Da.

— Atunci încă mai ești catolic. Doar că ești un catolic puturos.

Exact ca-n filme – le zice pe față, ca actorul ăla, Cagney, sau ăla care umbla cu guler alb... o fi fost Pat O'Brien? Toate filmele mele erau depășite: ultimul pe care-l văzusem era *Weekendul pierdut*^L. Mi-a dat o broșurică:

— Citește asta.

Și a plecat.

CARTE DE RUGĂCIUNI, așa scria pe ea. Întocmită pentru uzul spitalelor și al instituțiilor.

M-am apucat de citit.

O, veșnică și atotbinecuvântată Treime, Tată, Fiu și Sfinte Duh, cu toți îngerii și cu toți sfinții, te slăvesc.

Stăpâna mea și Maica mea, ție mă dau întreg; și, pentru a-mi arăta credința, ție îți închin astăzi pe deplin ochii mei, urechile mele, gura mea, inima mea și toată ființa mea.

Inimă suferindă a lui Iisus, miluiește-i pe cei de pe patul de moarte.

O, Dumnezeu meu, în genunchi te proslăvesc...

Rugați-vă cu mine, duhuri binecuvântate, aduceți mulțumire Dumnezeului Îndurării, cel care arată milă față de o ființă netrebnică.

Căci păcatele mele Ți-au adus chinul amar, iubite Iisuse... păcatele mele Te-au biciuit și Ți-au pus coroană de spini și Te-au pironit pe cruce. Mărturisesc că nu merit decât osândă.

M-am ridicat și am încercat să mă cac. Trecuseră deja trei zile. Nimic. Doar o băltoacă de sânge, iar tăieturile din rect mi se deschideau la loc. Herb se oprise la un spectacol de comedie.

— Batman vine în seara asta la emisiune. Vreau să-l văd pe Batman!

— Serios?

M-am târât înapoi în pat.

Mă căiesc mai ales pentru păcatele mele săvârșite din nerăbdare și mânie, păcatele mele săvârșite din lipsă de duh și din răzvrătire.

Batman apărui în platou. Toată lumea de la emisiune părea entuziasmată.

— Uite-l pe Batman! a exclamat Herb.

— Ce bine! am zis eu. Batman.

Dulce Inimă a Fecioarei Maria, mântuiește-mă pre mine.

— Știe să cânte! Uite, știe să cânte!

Batman își dăduse jos costumul de liliac și rămăsese îmbrăcat în haine de stradă. Era un tip tânăr, care arăta foarte banal, cu o față cumva lipsită de expresie. Cânta. Cântecul a durat și a tot durat și, dintr-un motiv sau altul, Batman părea foarte mândru de abilitatea lui de a cânta.

— Știe să cânte! a zis Herb.

Doamne Dumnezeule, ce sunt eu și cine ești Tu, ca să îndrăznesc să mă apropiu de Tine?

Sunt doar o sărmană, netrebnică, păcătoasă creatură, cu totul nevrednică să apară în fața Ta.

M-am întors cu spatele la televizor și am încercat să dorm. Herb dăduse sonorul foarte tare. Aveam niște vată pe care mi-am vârât-o în urechi, dar nu m-a ajutat mai deloc. N-o să mă mai cac, mă gândeam, n-o să mă mai cac niciodată, nu cu chestia aia înăuntru. Mi-a strâns mațele, mi le-a strâns tare... De data asta sigur o s-o iau razna!

O, Doamne Dumnezeu meu, azi primesc din mâna Ta de bunăvoie și cu ascultare moartea pe care Tu vrei să mi-o trimiți, cu toate suferințele, durerile și chinurile ei. (Indulgență plenară, o dată pe zi, în condițiile obișnuite.)

În fine, pe la unu jumate noaptea n-am mai putut să suport. Ascultam de la șapte dimineața. Rahatul meu era blocat pentru Veșnicie. Mă simțeam de parcă în acele optsprezece ore și jumătate aș fi ispășit pe Cruce. Am reușit cu greu să mă răsucesc.

— Herb! Pentru numele lui Hristos, omule! Mi-a ajuns până peste cap! Încă un pic și o iau razna! Herb! AI MILĂ! NU POT SĂ SUPTO TELEVIZORUL! NU POT SĂ SUFĂR RASA UMANĂ! Herb! Herb!

Herb adormise stând în fund.

— Mâncător nenorocit de lindic ce ești, i-am zis.

— Ceee? Cesantâmplaaa??

— DE CE CĂCAT NU OPREȘTI DRĂCIA AIA?

— Să o... opresc? A, sigur, sigur... de ce n-ai zis așa, puștiule?

12.

Herb mai și sforăia. De asemenea, vorbea în somn. Am reușit să adorm abia pe la trei jumate dimineața. La patru și un sfert m-a trezit ceva care suna ca o masă târâtă pe hol. Dintr-odată s-au aprins luminile și o negresă mare s-a aplecat peste mine cu un dosar în mână. Iisuse, dar urâtă și proastă mai părea târfa aia. La dracu' cu Martin Luther King și egalitatea rasială! Ar fi putut să mă bată cu o singură mână de să mă cac pe mine. Poate că nici n-ar fi fost o idee așa de rea. Poate că asta era ultima împărțășanie. Poate că ăsta mi-era obștescul sfârșit.

— Uite ce-i, *baby*, i-am zis, te superi dacă te-ntreb și eu ce naiba se întâmplă? Aici se termină totul, în pula mea?

— Ești Henry Chinaski?

— Mi-e teamă că da.

— Tre' să vii la împărțășanie.

— Ce? Stai așa! Omul n-a înțeles bine. I-am zis „Fără împărțășanie“.

— Aha, a zis ea.

A tras la loc perdelele și a stins lumina. Auzeam iar masa aia sau ce mă-sa o fi fost târșâindu-se mai departe pe hol. Papa de la Roma avea să fie foarte supărat pe mine. Masa aia făcea un zgomot infernal. Îi auzeam pe bolnavi și pe muribunzi cum se trezesc, tușesc, pun întrebări în gol, sună după asistente.

— Ce-a fost aia, puștiule? m-a întrebat Herb.

— Ce-a fost ce?

— Zgomotul ăla și luminile.

— A fost Atotputernicul Înger Negru al lui Batman, care pregătește Trupul lui Hristos.

— Ce?

— Hai, dormi acolo.

13.

A doua zi dimineața a venit medicul meu, m-a examinat în fund și mi-a zis că pot să plec acasă.

— Dar, fiule, nu te duci direct să călărești, ya?

— Ya. Dar ceva păsărică fierbinte merge?

— *Was?*

— Întreținere de relații sexuale.

— O, *nein, nein!* Wa mai dura între *sechs* și opt săptămâni înainte să fii în stare să mai faci *orice* kestie *normalen*.

A ieșit din salon și eu am început să mă îmbrac. Televizorul nu mă mai deranja. Cineva de pe ecran zicea „Oare mi s-au făcut spaghetetele?“. Și-a băgat fața în cratiță și, când și-a scos-o, toate spaghetetele i se lipiseră de față. Herb a râs. Am dat mâna cu el.

— Ciao, *baby*, i-am zis.

— A fost drăguț, a zis el.

— Mda, am răspuns eu.

Eram gata să plec când mi s-a întâmplat. Am fugit la budă. Sânge și căcat. Căcat și sânge. Era îndeajuns de dureros ca să mă facă să vorbesc cu pereții.

— Ooo, mamă, muiști mici și nemernici... ooo, căcat, căcat, o, retarzi obsedați de sloboz, o, raiule care sugi pula și te mozelești cu rahat, dă-mi pace! Căcat, căcat, căcat, AUUU!

În sfârșit s-a oprit. M-am curățat, mi-am pus un bandaj de tifon, mi-am tras pantalonii și m-am întors la patul meu, de pe care mi-am cules geanta și am pus-o pe umăr.

— Pa, Herb, *baby*.

— Pe curând, puștiule.

Ați ghicit. Am țâșnit iar în budă.

— Futu-vă morții mamelor voastre de violatori de pisici! Oooooo, căcatcăcatcăcatCĂCAT!

Am ieșit de-acolo și m-am așezat un pic. Au mai urmat niște accese mai mici, după care am simțit că sunt pregătit. Am coborât scările și am semnat facturi care, însumate, făceau o avere. Nu puteam să citesc nimic. Mi-au chemat un taxi și l-am așteptat afară, în fața intrării pentru ambulanțe. Aveam la mine olița de noapte. Un lighean în care te caci după ce l-ai umplut cu apă fierbinte. Acolo mai erau trei țărănoi: doi bărbați și o femeie. Vorbeau tare, cu accent sudist, și arătau ca și cum nu suferiseră niciodată de ceva nasol – nici măcar de o durere de măsea. Curul a început iar să mi se zbuciume și să mă înjunghie. Am încercat să mă așez pe trotuar, dar asta a fost o greșală. Aia mai aveau cu ei un băiețel. A alergat înspre mine și a încercat să-mi ia ligheanul. Tot smucea de el.

— Nu, rahat cu ochi, nu! am șuiert eu.

Aproape că mi l-a smuls din mâini. Avea mai multă forță ca mine, dar am ținut tare de el.

O, Iisuse, Te rog, ai grijă de părinții mei, de rude, de cei care mi-au fost alături, de profesorii și de prietenii mei. Răsplătește-i cum știi Tu mai bine pentru toate necazurile și suferințele pe care le-am pricinuit lor.

— Labagiu mic ce ești! Ia mâna de pe țucalul meu! i-am zis.

— Donny! Lasă-l în pace pe omul acela! a urlat femeia la el.

Donny a fugit. Unul dintre bărbați s-a uitat la mine.

— Salut! a zis el.

— Salut, i-am răspuns.

Taxiul arăta bine.

— Chinaski?

— Da. Hai să mergem.

M-am suit în față cu tot cu țucalul meu. Stăteam cumva pe o singură bucă. Îi explicam șoferului pe unde s-o ia. Apoi:

— Ascultă, dacă încep să strig, tragi pe dreapta după un indicator rutier, la o benzinărie, oriunde. Dar oprești mașina. S-ar putea să am o nevoie urgentă să trag o căcare.

— OK.

Am continuat să mergem. Străzile arătau bine. Era amiază. Eram încă în viață.

— Auzi, l-am întrebat, pe unde-i un bordel mișto? Pe unde găsesc și eu o bucătică bună, curată și ieftină?

— Nu știu nimic despre chestiile astea.

— HAIDE, MĂ! HAIDE, MĂ! am strigat la el. Arăt io a gabor? Arăt io a turnător? Poți să discuți deschis cu mine, șefu'!

— Nu, nu glumesc. Chiar nu știu chestii din astea. Lucrez numai ziua. Cred că vreun taximetrist din tura de noapte ți-ar putea aranja ceva.

— Bine, te cred. Întoarce aici.

Bătrâna mea colibă n-arăta chiar rău cum stătea ea acolo, printre toate blocurile alea de apartamente. Plymouth-ul meu din '57 era acoperit cu găinaț, iar cauciucurile erau pe jumătate dezumflate. Nu-mi doream decât să fac o baie fierbinte. O baie fierbinte. Să simt apa fierbinte în jurul sărmanei mele găoaze. Liniște. Buletine de curse vechi. Facturi la gaz și la curent. Scrisori de la femei singure, care-s prea departe ca să le fuți. Apă. Apă caldă. Liniște. Și eu, împrăștiindu-mă prin pereți, întorcându-mă la trapa sufletului meu blestemat. I-am lăsat șoferului un bacșiș bun și am pășit încet pe alee. Ușa era deschisă. Larg. Cineva bătea cu ciocanul în ceva. Așternuturile dispăruseră de pe pat. Dumnezeuule, o fi fost vreo razie a poliției! Sau m-au evacuat!

Am intrat în casă.

— HEI! am strigat.

Proprietarul a apărut în camera din față.

— Doamne, nu ne-așteptam să vă întoarceți atât de repede! Boilerul picura și a trebuit să-l scoatem. O să punem unul nou.

— Vrei să zici că nu e apă caldă?

— Nu, nu e apă caldă.

O, Iisuse Hristoase, primesc cu brațele deschise această încercare pe care ai binevoit să o așterni asupra mea.

Nevastă-sa intră și ea.

— A, tocmai voiam să vă fac patul.

— Bine. OK.

— Ar trebui să termine azi cu instalarea boilerului. S-ar putea să nu găsim chiar toate piesele. E greu să găsești piese duminica.

— OK, o să-mi fac singur patul, am zis.

— Lăsați că vi-l fac eu.

— Nu, vă rog, o să-l fac eu.

M-am dus în dormitor și am început să-mi fac patul. Apoi mi-a venit. Am dat fuga la budă. În timp ce mă așezam, îl auzeam cum ciocăne în boiler. Mă bucuram că ciocăne. Am ținut un discurs potolit. Apoi m-am întins în pat. Am auzit cuplul din curtea vecină. Se certau. El era beat.

— Problema ta e că n-ai nici o idee în capul ăla! Nu știi nimic! Ești proastă! Și pe deasupra, mai ești și curvă!

Eram din nou acasă. Ce bine! M-am rostogolit pe burtă. În Vietnam armatele se căsăneau. Pe alei boschetarii sugeau din câte-o sticlă de vin. Soarele era încă sus pe cer. Razele lui pătrundeau prin perdele. Am văzut un păianjen care urca pe rama ferestrei. Am văzut un ziar vechi pe podea. Era acolo o fotografie cu trei tinere care săreau un gard, arătându-și din plin picioarele. Tot locul ăla arăta ca mine și avea mirosul meu. Tapetul mă cunoștea. Era perfect. Eram conștient de picioarele mele, de coate și de păr. Nu simțeam că aș avea patruș' cinci. Mă simțeam ca un afurisit de călugăr care tocmai avusese o revelație. Mă simțeam ca și când aș fi fost îndrăgostit de ceva foarte bun, dar nu mi-era deloc clar de ce – știam doar că e acolo. Ascultam toate zgomotele, cele ale motocicletelor și cele ale mașinilor. Auzeam cum latră câinii. Oameni și râsete. Apoi am adormit. Am dormit și-am dormit și-am tot dormit. În timpul ăsta o plantă se uita prin fereastra mea, o plantă se uita la mine. Soarele își continua treaba, păianjenul se târa mai departe.

1. *The Lost Weekend* (1945), film *noir* american regizat de Billy Wilder despre un scriitor alcoolic. A fost nominalizat la șapte premii Oscar și a câștigat patru: pentru cel mai bun film, cel mai bun regizor, cel mai bun actor în rol principal și cel mai bun scenariu adaptat.

Tu și berea ta și cât ești tu de tare

Jack intră pe ușă și găsi pachetul de țigări pe șemineu. Ann stătea pe canapea și citea un număr din *Cosmopolitan*. Jack își aprinse o țigară și se așază pe scaun. Până la miezul nopții mai erau zece minute.

— Charley ți-a zis să nu mai fumezi, spuse Ann ridicându-și ochii din revistă.

— Merit și eu o țigară. A fost o noapte grea.

— Ai învins?

— A fost decizie împărțită, dar da, am învins. Benson a fost un băiat dur, plin de tupeu. Charley zice că acum urmează Parvinelli. Dacă trecem de Parvinelli, ne luptăm cu campionul.

Jack se ridică, se duse în bucătărie și se întoarse cu o sticlă de bere.

— Mi-a zis Charley să nu te las să dai iama în bere, spuse Ann și lăsă revista jos.

— „Mi-a zis Charley, mi-a zis Charley“... M-am săturat de asta. Mi-am câștigat meciul. Am învins de șaispe ori la rând, am și eu dreptul la o bere și-o țigară.

— Dar ar trebui să te menții în formă.

— Nu contează, tot mătur pe jos cu ei.

— Ce tare ești tu! Tot aud asta când te îmbeți: cât ești tu de tare. Mă apucă greața.

— Păi, chiar sunt tare. Șaispe la rând, cu cinspe knockout-uri. Care-i mai bun?

Ann nu-i răspunse. Jack își luă sticla de bere și țigara și se duse la toaletă.

— Nici măcar nu m-ai sărutat când ai intrat. Primul lucru pe care l-ai făcut a fost să te duci după sticla de bere. Ești mare, ce să spun! Ești un mare băutor de bere.

Jack nu-i răspunse. Cinci minute mai târziu, stătea în ușa toaletei, cu pantalonii și chiloții în vine.

— Iisuse Hristoase, Ann, nu poți și tu să pui măcar o rolă de hârtie igienică aici?

— Scuze.

Ann merse la dulap și îi aduse hârtia. Jack își termină treaba și ieși. Apoi își goli berea și luă alta.

— Trăiești împreună cu cel mai bun boxer de categorie semigrea din lume și nu știi decât să te plângi. O groază de gagici ar da orice să fie cu mine, iar tu nu faci altceva decât să stai acolo și să latră ca o jăvră.

— Știu că ești bun, Jack, poate cel mai bun, dar habar n-ai cât de *plictisitor* e să stai și să ascult în fiecare zi cum îmi zici cât ești tu de tare.

— A, deci te-ai plictisit de asta, da?

— Da, la dracu'! Tu și berea ta și cât ești tu de tare.

— Zi-mi tu unul mai bun la semigrea. Nici măcar nu vii la meciurile mele.

— Mai există și *alte* lucruri în afară de box, Jack.

— Care? Să stai toată ziua în cur și să citești *Cosmopolitan*?

— Îmi place să-mi dezvolt inteligența.

— Păi, chiar ar fi cazul. Mai e mult de lucru acolo.

— Iar eu îți spun că există și alte lucruri în afară de box.

— Care? Zi-mi câteva.

— Păi, arta, muzica, pictura, chestii de-astea.

— Ești bună la vreuna din ele?

— Nu, dar pot să le apreciez.

— Căcat, prefer să fiu bun la ce fac.

— Bun, mai bun, cel mai bun... Doamne, tu chiar nu poți să apreciezi oamenii pentru ceea ce sunt?

— Pentru ceea ce *sunt*? Ce *sunt* cei mai mulți dintre ei? Melci, lipitori, fandosiți, sifonari, pești, slugi...

— Tot timpul te uiți la ceilalți de sus. Nici unul dintre prietenii tăi nu-i suficient de bun. Bine că ești tu cel mai tare!

— Fix așa e, păpușă.

Jack intră în bucătărie și ieși de acolo cu încă o bere.

— Tu și nenorocita ta de bere!

— E dreptul meu. Ei o vând. Eu o cumpăr.

— Charley a zis...

— Mă piș pe Charley!

— Vai, cât ești tu de tare!

— Exact. Măcar Pattie știa asta. O recunoștea. Era mândră de asta. Își dădea seama că-ți trebuie ceva calități ca să ajungi acolo. Tu nu știi decât să latră ca o jăvră.

— Păi, și-atunci de ce nu te întorci la Pattie? Ce mai cauți cu mine?

— Fix asta mă întreb și eu.

— Nu suntem căsătoriți. Pot să mă car oricând.

— Măcar atât. Pula mea, vin acasă mort de oboseală, după zece runde nasoale, și tu nici măcar nu te bucuri că l-am bătut. Nu faci altceva decât să te plângi de mine.

— Ascultă, Jack, mai există și alte lucruri în afară de box. Când te-am întâlnit, te-am admirat pentru ceea ce erai.

— Eram boxer. *Nu există* altceva în afară de box. Asta sunt eu: un boxer. Asta e viața mea și la asta sunt bun. Cel mai bun. Am observat că te trage mereu ața la ăia de mână a doua... cum e Toby Jorgenson.

— Toby e foarte amuzant. Are simțul umorului, știe să te facă să râzi. Îmi place de Toby.

— Parcurusul lui e nouă victorii, cinci înfrângeri și un egal. Pot să-l pun la podea și când sunt beat mort.

— Și Dumnezeu știe că ești beat mort suficient de des. Cum crezi că mă simt la petreceri când tu zaci leșinat pe podea sau te învârți pe-acolo prin cameră și spui la toată lumea „SUNT TARE, SUNT TARE, MAMĂ, CE TARE SUNT!“. Nu crezi că asta mă face să mă simt ca un cur?

— Poate că ești un cur. Dacă-ți place așa de mult de Toby, de ce nu te duci cu el?

— Eu am zis doar că-mi place, că mi se pare *amuzant*. Asta nu înseamnă că vreau să mă culc cu el.

— Păi, cu mine te culci și zici că-s plictisitor. Nu înțeleg ce dracu' vrei.

Ann nu-i răspunse. Jack se ridică, se duse până la canapea, îi luă capul în palme și o sărută, apoi se întoarse și se așeză la loc.

— Uite ce, lasă-mă să-ți povestesc despre meciul ăsta cu Benson. Până și tu ai fi fost mândră de mine. Mă pune la podea în prima rundă cu o perversă de dreapta. Mă ridic și-l țin la distanță tot restul runde. În runda a doua mă culcă iar. Abia reușesc să mă ridic la 8. Și iar îl țin la distanță. Următoarele câteva runde le petrec încercând să-mi revin pe picioare. Câștig runda a șasea, a șaptea, a opta, îl pun la podea o dată în runda a noua și de două ori într-a zecea. Mie nu mi se pare că era cazul de decizie împărțită. Ei au zis că-i împărțită. Oricum, sunt patruș' cinci de miare, înțelegi, puștoaico? Patruș' cinci de miare. Sunt tare, nu poți să negi că sunt tare, așa-i?

Ann nu-i răspunse.

— Hai, zi-mi că sunt tare.

— OK, ești tare.

— Ei, uite, asta sună ceva mai bine.

Jack se duse până la ea și o sărută iar.

— Mă simt așa de bine! Să boxezi înseamnă să faci artă, pe bune că e așa. Îți trebuie coaie să fii un mare artist și îți trebuie coaie să fii un mare boxer.

— OK, Jack.

— Asta-i tot ce poți să-mi zici? „OK, Jack“? Pattie era fericită când câștigam. Amândoi eram fericiți toată noaptea. Nu poți să-mi fii și tu alături când fac ceva bun? Ce dracu', ești îndrăgostită de mine sau îți plac doar ratații, ăia cu juma' de cur? Cred c-ai fi mult mai fericită dacă aş veni la tine înfrânt.

— Sigur că vreau să câștig, Jack, numai că tu bați așa de tare monedă pe tot ce faci...

— La dracu', asta-i ce fac io! Asta-i viața mea. Sunt mândru că-s cel mai bun. E ca și cum aş zbura, e ca și cum aş zbura în înaltul cerului și i-aș da o mamă de bătaie soarelui.

— Și ce-ai de gând să faci atunci când n-o să mai fii în stare să boxezi?

— Ce naiba? O să avem o căruță de bani și-o să putem face orice vrem.

— În afară de a ne simți bine împreună, poate.

— Poate c-o să învăț să citesc *Cosmopolitan*, să-mi dezvolt inteligența.

— Păi, e nevoie de ceva dezvoltare acolo.

— Sugi pula.

— Poftim?

— Sugi pula.

— Uite, asta e o chestie pe care n-am mai făcut-o de ceva vreme.

— Sunt tipi cărora le place să și-o tragă cu javre, dar eu nu-s din ăia.

— Presupun că Pattie nu era javră?

— Toate femeile sunt javre, dar tu ești campioană.

— Păi, atunci de ce nu te-ntorci la Pattie?

— Acum ești tu aici. Nu pot să găzduiesc mai mult de-o curvă o dată.

— O curvă?

— O curvă.

Ann se ridică, se duse la șifonier, își scoase valiza și începu să-și pună hainele în ea. Jack se duse în bucătărie și își luă încă o sticlă de bere. Ann plângea și era furioasă. Jack se așeză cu berea lui și luă o înghițitură serioasă. Avea nevoie de un whiskey, avea nevoie de o sticlă de whiskey. Și de un trabuc bun.

— Pot să vin să-mi iau restul lucrurilor când nu ești acasă.

— Nu te deranja. O să ți le trimit eu.

Ea se opri în prag.

— Ei bine, cred că asta-i tot.

— Așa se pare, îi răspunse Jack.

Ea închise ușa și plecă. Procedura standard. Jack își termină berea și se duse la telefon. Formă numărul lui Pattie. Ea îi răspunse.

— Pattie?

— O, Jack, ce mai faci?

— Am câștigat meciul cel mare în seara asta. Decizie împărțită. Tot ce tre' să fac acum e să trec de Parvinelli și gata, o să boxez cu campionul.

— O să-i rupi pe amândoi, Jack. Știu că poți.

— Ce faci în seara asta, Pattie?

— E unu noaptea, Jack. Ai băut?

— Un pic. Sărbătoresc.

— Păi, și Ann?

— Ne-am despărțit. Nu mă joc cu mai multe femei în același timp. Doar știi asta, Pattie.

— Jack...

— Ce?

— Sunt cu un tip.

— Un tip?

— Toby Jorgenson. E aici, în dormitor...

— A, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, Jack. Te-am iubit... poate că încă te mai iubesc.

— Pula mea, voi, femeile, chiar că aruncați cuvântul ăsta în stânga și-n dreapta...

— Îmi pare rău, Jack.

— E OK.

Puse telefonul în furcă. Apoi se duse la cuier și-și luă haina. O puse pe el, își termină berea, luă liftul și se urcă în mașină. Merse drept pe Normandie cu peste o sută pe oră și opri la magazinul de spirtoase de pe bulevardul Hollywood. Coborî din mașină și intră în magazin. Cumpără șase doze de Michelob și o cutie de Alka Seltzer. Apoi, la casă, îi ceru vânzătorului un Jack Daniels la trei sferturi. În timp ce casierul le bătea în casa de marcat, un bețivan se așeză la coadă cu două baxuri de bere Coors.

— Frate, îi zise el lui Jack, nu ești cumva Jack Backenweld, boxerul?

— Eu sunt, îi răspunse Jack.

— Mamă, frate, ți-am văzut meciul azi! Ești rupere, Jack. Chiar că ești tare!

— Mersi, frate, îi zise el bețivanului, apoi își luă punga de cumpărături și se duse la mașină.

Intră în ea, desfăcu sticla de Daniels și luă o gură zdravănă. Apoi dădu înapoi, țâșni spre vest pe Hollywood, făcu stânga pe Normandie și văzu o adolescentă bine făcută

care se plimba agale pe stradă. Opri mașina, scoase sticla din pungă și i-o arătă.

— Te duc undeva?

Jack fu surprins când fata se urcă în mașină.

— Vă ajut să beți chestia aia, domnu', dar fără alte chestii pe lângă.

— Normal că fără, zise Jack.

Merse pe Normandie cu cincizeci și cinci la oră, ca un cetățean respectabil care deține locul al treilea în lume la categoria semigrea. Preț de o clipă simți nevoia să-i spună fetei cu cine s-a nimerit în mașină, dar se răzgândi, se întinse și îi puse mâna pe genunchi.

— Aveți o țigară, domnu'? îl întrebă ea.

El scoase una cu o singură mână și împinse bricheta în bord, ca s-o încingă. Bricheta sări înapoi țacănind, iar el îi aprinse țigara fetei.

Tupeu

Îți poate spune oricine că nu sunt un tip prea simpatic. Nu cunosc cuvântul ăsta. L-am admirat dintotdeauna pe ticălos, pe nelegiuit, pe nemernic. Nu-mi place băiatul proaspăt ras, cu cravată și serviciu bun. Îmi plac oamenii disperați, oamenii cu dinți distruși, minți distruse și maniere distruse. Țștia mă interesează. Sunt plini de surprize și de explozii. Îmi plac și femeile spurcate, târfele bete, cu ciorapii ruptți, cu rimelul scurs și care înjură. Mă interesează mai degrabă perversii decât sfinții. Pot să mă relaxez cu boschetarii fiindcă sunt un boschetar. Nu-mi plac legile, principiile morale, religiile, regulile. Nu-mi place să fiu modelat de societate.

Într-o noapte stăteam la băute cu Marty, un fost pușcăriaș, la mine în cameră. N-aveam slujbă. Nici nu-mi doream o slujbă. Nu-mi doream decât să stau descălțat prin casă, să beau vin și să vorbesc, ba chiar să râd dacă se poate. Marty era cam încet la minte, dar avea mâini de muncitor, nasul distrus, ochi de cârțiță. Nu era mare lucru de capul lui, dar trecuse prin multe.

— Îmi place de tine, Hank, a spus Marty. Ești un bărbat adevărat, ești unul dintre puținii bărbați adevărați pe care îi cunosc.

— Mda, am zis eu.

— Ai tupeu.

— Mda.

— Într-o vreme lucram ca miner într-o carieră de piatră...

— Mda?

— Și m-am luat la bătaie cu un tip. Ne-am bătut cu cozi de topor. El mi-a rupt brațul stâng de la prima lovitură. Am continuat să mă bat cu el. I-am îndesat muistului capul în gât. Când și-a revenit din bătaia aia, își pierduse mințile. Îi terciuisem creierii. L-au băgat la casa de nebuni.

— E-n regulă, am zis eu.

— Auzi, mi-a spus Marty, hai să ne batem. Te las pe tine să dai primul pumn. Hai, lovește-mă.

Marty stătea pe un scaun verde cu spătar drept. Eu mă duceam spre chiuvetă ca să-mi torn încă un pahar de vin din

sticlă. M-am întors și i-am futut o dreaptă în meclă. A căzut pe spate cu tot cu scaun, s-a ridicat și s-a îndreptat spre mine. Nu mă așteptam la o stângă. M-a nimerit drept în frunte și m-a culcat la pământ. Am scotocit într-o pungă de hârtie plină cu vomă și cutii goale, am scos din ea o sticlă și am aruncat-o cu putere. Marty s-a ferit și eu m-am ridicat cu tot cu scaunul din spatele meu. Îl țineam deasupra capului când s-a deschis ușa. Era proprietărea noastră, o blondă rafinată de vreo douăzeci și ceva de ani. Zău că nu puteam să-mi dau seama ce treabă avea ea să administreze un loc ca ăla. Am pus scaunul jos.

— Marty, treci la tine-n cameră!

Marty s-a rușinat ca un băiețel. A ieșit pe coridor, s-a dus spre camera lui, a intrat acolo și a închis ușa.

— Domnu' Chinaski, mi-a spus ea, aș vrea să știți că...

— Iar eu aș vrea să știți că n-are nici un rost, i-am zis eu.

— Ce n-are nici un rost?

— Nu ești genul meu. Nu vreau să te fut.

— Ascultă, a început ea, vreau să-ți zic ceva. Te-am văzut aseară cum te pișai în curtea de alături și dacă mai faci asta o dată, te dau afară. Cineva s-a pișat și în lift. Tot tu ai fost?

— Eu nu mă piș în lifturi.

— Ei bine, noaptea trecută te-am văzut în curte. Te-am urmărit. Tu erai.

— Eram pe dracu'.

— Erai prea beat ca să-ți dai seama. Să nu mai faci așa ceva.

A închis ușa și dusă a fost.

Peste câteva minute, cum stăteam acolo în liniște bând vin și încercând să-mi aduc aminte dacă mă pișasem într-adevăr în curte, am auzit un ciocănit la ușă.

— Intră, am zis.

Era Marty.

— Tre' să-ți zic ceva.

— Sigur. Stai jos.

I-am turnat un pahar de Porto și el s-a așezat.

— M-am îndrăgostit, a zis Marty.

Eu n-am spus nimic. Mi-am rulat o țigară.

— Crezi în dragoste? a întrebat el.

— N-am încotro. Mi s-a întâmplat o dată.

— Și ea unde e?

— S-a dus. E moartă.

— Moartă? Cum?

— De la băutură.

— Și a mea bea. Mă îngrijorează. E beată mereu. Nu se poate opri.

— Care dintre noi poate?

— Mergem împreună la Alcoolicii Anonimi. Ea merge beată. Jumate din ăia de-acolo sunt beți. Se simte damful în aer.

Nu i-am răspuns.

— Doamne, ce tânără e! Și ce corp are! O iubesc, omule, zău c-o iubesc!

— Pe dracu', Marty! E doar sex.

— Nu, o iubesc, Hank, simt cu adevărat asta.

— Tot ce-i posibil.

— Hristoase, au băgat-o la subsol! N-are bani de chirie.

— La subsol?

— Da, au o încăpere acolo unde sunt cazanele și alte căcaturi.

— Mi-e greu să cred asta.

— Da, acolo jos stă. Și o iubesc, omule, dar n-am bani ca s-o ajut.

— Asta-i trist. Am fost și eu într-o asemenea situație. E dureros.

— Dacă aș putea să mă las, să nu mai beau zece zile și să mă înzdrăvenesc, mi-aș găsi o slujbă sau ceva. Aș putea s-o ajut.

— Păi, i-am zis eu, acum bei. Dacă o iubești, o să te oprești din băut. Chiar în momentul ăsta.

— Să mă bată Dumnezeu, așa o să fac! a zis el. Arunc băutura asta la chiuvetă!

— Nu fi melodramatic. Dă paharul ăla înapoi.

Am luat liftul până la parter, ducând cu mine o sticlă de whiskey ieftin pe care o furasem săptămâna trecută de la magazinul de spirtoase al lui Sam. Apoi am apucat-o pe scara care ducea spre subsol. De undeva de jos venea o lumină slabă. Am băjbăit pe acolo, căutând o ușă. Într-un final am găsit-o. Cred că era unu sau două noaptea. Am bătut. Ușa s-a crăpat puțin și a apărut o bunăciune de femeie într-un neglijeu. Nu mă așteptam la asta. Tânără și de un blond căpșună. Am înfipt piciorul în prag, m-am împins înăuntru, apoi am închis ușa și m-am uitat în jur. Nu era rău deloc.

— Cine ești? a întrebat ea. Ieși afară de-aici!

— Drăguț loc ai tu aici. Îmi place mai mult ca la mine.

— Ieși afară de aici! Ieși afară! Ieși!

Am scos sticla de whiskey din pungă. S-a uitat la ea.

— Cum te cheamă? am întrebat.

— Jeanie.

— Uite ce, Jeanie, unde-ți ții paharele?

Mi-a arătat un raft de pe perete. M-am dus și am luat două pahare înalte de apă. Era și o chiuvetă acolo. Am turnat puțină apă în fiecare pahar, apoi m-am dus spre ea, am pus paharele jos, am deschis whiskey-ul și am preparat băuturile. Stăteam cu gagica pe marginea patului și beam. Era tânără și atrăgătoare. Nu-mi venea să cred. Mă așteptam la o ruină nevrotică, la ceva psihotic. Jeanie părea normală, ba chiar sănătoasă. Dar se vedea că-i place whiskey-ul. A băut cot la cot cu mine. Deși venisem acolo mânat de un val de dorință, acum nu mai simțeam dorința aia. Adică dacă ar fi fost cumva porcoasă sau ar fi avut ceva indecent în ea, vreun defect (o buză de iepure, orice), aș fi avut mai mult chef să mă dau la ea. Mi-am amintit o poveste citită odată în *Buletinul de curse*, despre un armăsar de rasă pură pe care nu reușeau să-l facă să se împerecheze cu iepele. Îi aduceau cele mai frumoase iepe pe care le găseau, dar el se îndepărta sfios. Apoi cineva care se pricepea la de-alde astea a venit c-o idee. A mânjit cu noroi o iapă frumoasă, iar armăsarul s-a urcat imediat pe ea. Ideea era că armăsarul se simțea inferior frumuseții ăleia, iar după ce au mânjit-o, au degradat-o, el s-a simțit măcar egal sau poate chiar superior. Probabil că mintea cailor și mintea oamenilor sunt foarte asemănătoare.

În orice caz, Jeanie și-a turnat încă un pahar și m-a întrebat cum mă cheamă și la ce apartament stau. I-am zis că stau undeva la etaj și că voiam doar să beau cu cineva.

— Te-am văzut la Clamber-In într-o seară, acum vreo săptămână, a zis. Erai foarte amuzant, îi făceai pe toți să râdă și le-ai cumpărat la toți de băut.

— Nu-mi amintesc.

— Eu îmi amintesc. Îți place neglijelul meu?

— Da.

— De ce nu-ți scoți pantalonii ca să stai mai comod?

Mi i-am scos și ne-am întins amândoi în pat. Am început foarte lent. Îmi amintesc că i-am zis că are sâni frumoși și apoi că sugeam dintr-unul. Dup-aia mi-am dat seama că ne-o tragem. Eu stăteam deasupra. Dar ceva nu mergea. M-am dat jos de pe ea.

— Îmi pare rău, am zis.

— E OK, mi-a răspuns ea. Tot îmi place de tine.

Am stat acolo, am vorbit aiureli și am terminat whiskey-ul.

Apoi ea s-a ridicat și a stins lumina. M-am simțit foarte trist și m-am urcat în pat, lipindu-mă de spina ei. Jeanie era caldă, plină, și îi simțeam respirația, îi simțeam părul

atingându-mi fața. Penisul a început să mi se întărească și mi l-am împins în ea. Am simțit cum mi-l ia în mână și mi-l dirijează înăuntru.

— Așa, a zis ea, așa e bine...

Era bine așa, lung și bine, iar apoi am terminat și am adormit amândoi.

Când m-am trezit, ea încă mai dormea și m-am ridicat din pat ca să mă îmbrac. Îmi pusesem toate hainele când ea s-a întors și s-a uitat la mine:

— Înc-o dată înainte să pleci.

— Bine.

M-am dezbrăcat și m-am strecurat lângă ea. S-a întors cu spatele și ne-am tras-o iar, în același fel. După ce mi-am dat drumul, a rămas cu spatele la mine.

— O să mai vii să mă vezi? a întrebat.

— Bineînțeles.

— Stai la etaj?

— Da, la 309. Pot să vin eu la tine sau poți să vii tu la mine.

— Aș prefera să vii tu la mine, a zis ea.

— De acord, i-am răspuns.

M-am îmbrăcat, am deschis ușa, am închis ușa, am urcat scările, am intrat în lift și am apăsat pe 3.

Cam la o săptămână după asta, într-o noapte, beam un vin cu Marty. Vorbeam noi tot felul de fleacuri și la un moment dat el zice:

— Doamne, mă simt oribil.

— Ce-ai pățit iar?

— Păi, gagică mea, Jeanie. Ți-am povestit de ea.

— Da. Aia care locuiește la subsol. Ești îndrăgostit de ea.

— Așa. Au dat-o afară. N-a mai avut bani nici pentru chiria aia.

— Unde s-a dus?

— Nu știu. A plecat. Am auzit că au evacuat-o. Nimeni nu știe ce-a făcut sau unde s-a dus. Am mers la dezalcoolizare. Nu era acolo. Mi-e rău, Hank, mi-e rău tare. O iubeam. Îmi ies din minți.

Nu i-am răspuns.

— Ce să fac, omule? Sunt sfâșiat, zău că sunt...

— Să bem pentru norocul ei, Marty. Să-i dorim mult noroc.

Am dat pe gât o dușcă serioasă pentru ea.

— Era de treabă, Hank, crede-mă. Era de treabă.

— Te cred, Marty.

După o săptămână Marty a fost evacuat fiindcă nu și-a plătit chiria, iar eu m-am angajat la o fabrică de ambalat carne. Acolo, vizavi, erau câteva baruri de mexicani. Mie îmi plăceau barurile alea de mexicani. După muncă miroseam a sânge, dar nimănui nu părea să-i pese. Abia după ce urcam în autobuz spre casă oamenii începeau să strâmbe din nas și să se uite urât. Mă simțeam din nou meschin. Asta mă ajuta.

Ucigaș plătit

Ronnie trebuia să-i întâlnească pe cei doi tipi la barul German din districtul Silverlake. Era șapte și un sfert seara. A stat acolo singur la masă și și-a băut berea neagră. Barmanița era blondă, avea un fund mișto, iar sânii ei arătau de parcă se pregăteau să-i sară afară din bluză.

Lui Ronnie îi plăceau blondele. Era ca la chestia cu patinajul pe gheață și pe role. Blondele erau patinatul pe gheață, restul erau din ăla pe role. Până și mirosul blondelor era altfel. Dar femeile aduceau necazuri, iar la el necazurile copleșeau de multe ori bucuriile. Cu alte cuvinte, prețul plătit era prea mare.

Totuși un bărbat are nevoie din când în când de o femeie, fie și numai ca să arate că e în stare să cucerească una. Sexul era doar ceva colateral. Lumea nu era făcută pentru îndrăgostiți, nu va fi niciodată așa.

Șapte și douăzeci. I-a făcut semn și a mai cerut o bere. Ea a venit zâmbitoare, ducând berea în fața sânilor. N-aveai cum să n-o placi când o vedeai așa.

— Ți place să lucrezi aici? a întrebat-o el.

— O, da, cunosc o groază de bărbați.

— Bărbați simpatici?

— Bărbați simpatici și din ăilalți.

— Și cum poți să-i deosebești?

— Îmi dau seama de cum îi văd.

— Și eu ce fel de bărbat sunt?

— O! a râs ea. Simpatice, desigur.

— Ți-ai câștigat bacșișul, i-a zis Ronnie.

Șapte și douăzeci și cinci. Au zis că vin la șapte. Apoi a ridicat privirea. Era Curt. Curt venise cu tipul după el. Au venit la el la masă și s-au așezat. Curt a făcut semn să i se aducă o halbă de bere.

— Rams ăia nu fac nici cât o ceapă degerată, a zis Curt. Am pierdut pe ei cinci sute de dolari în cap sezonul ăsta.

— Crezi că Prothro mai are vreo șansă?

— Nu, e terminat, a zis Curt. A, el e Bill. Bill, el e Ronnie.

Au dat noroc. Barmanița a venit cu halba de bere.

— Domnilor, a spus Ronnie, ea e Kathy.

— O, a zis Bill.

— O, da, a zis Curt.

Barmanița a râs și a plecat dând din fund.

— E bună berea, a zis Ronnie. Credeți-mă că știu, v-aștept aici de la șapte.

— Nu vrei să te îmbeți, a spus Curt.

— E de încredere? a întrebat Bill.

— Are cele mai bune recomandări, a răspuns Curt.

— Uite ce-i, nu vreau comedie, a spus Bill. Sunt banii mei.

— De unde știu eu că nu ești un porc? a întrebat Ronnie.

— De unde știu eu că n-o s-o întinzi cu cei două mii cinci sute de dolari ai mei?

— Trei miare.

— Curt a zis două miare jumate.

— Tocmai am mărit prețul. Nu-mi place de tine.

— Și pe mine mă cam doare-n cur de tine. Mă gândesc serios să contramandez toată chestia.

— N-o s-o faci. Țștia ca tine n-o fac niciodată.

— Faci asta în mod regulat?

— Da. Și tu?

— În regulă, domnilor, a zis Curt, nu mă interesează la ce sumă vă înțelegeți voi. Eu îmi primesc mia pentru contract.

— Tu ești norocosul, Curt, a spus Bill.

— Mda, a zis și Ronnie.

— Fiecare cu ce știe să facă mai bine, a spus Curt aprinzându-și o țigară.

— Curt, de unde știu io că tipul ăsta n-o s-o taie cu alea trei miare?

— N-o s-o facă, altfel rămâne fără meserie. Țșta-i singurul lucru pe care știe să-l facă.

— Oribil, a zis Bill.

— Ce-i oribil aici? Ai sau n-ai nevoie de el?

— Păi, am.

— Mai sunt și alții care au nevoie de el. Știi cum se spune: fiecare om e bun la ceva. El e bun la asta.

Cineva a băgat niște monede în tonomat și ei au stat acolo, au ascultat muzica și și-au băut berile.

— Ce mi-ar mai plăcea să i-o trag blondei ăleia! a zis Ronnie. Aș vrea să-i dau așa, vreo șase ore de cârnat.

— Și mie mi-ar plăcea dacă aș avea, a zis Curt.

— Hai să mai luăm o halbă, a zis Bill. Sunt agitat.

— N-ai de ce să-ți faci griji, a spus Curt.

A făcut semn să li se mai aducă o halbă de bere.

— Ția cinci sute de dolari pe care i-am pierdut cu Rams o să-i fac la loc la Anita, a continuat el. Se deschide pe 26 decembrie. O să fiu acolo.

— O să călărească și Shoe la cursele alea? a întrebat Bill.

— N-am citit ziarele. Îmi închipui că da. Nu poa' să se lase. O are-n sânge.

— Longden s-a lăsat, a zis Ronnie.

— Păi, el n-avea de ales. Deja trebuiau să-l lege pe babalâc de șa.

— Ultima cursă a câștigat-o.

— Campus trăgea frâul la celălalt cal.

— Eu nu cred că poți să te scoți la cursele de cai, a spus Bill.

— Un om deștept poate să se scoată la orice dacă își pune mintea și chiar vrea, a zis Curt. Eu n-am lucrat o zi în viața mea.

— Mda, dar io tre' să lucrez la noapte, a zis Ronnie.

— Asigură-te c-o să-ți faci treaba bine, *baby*, a spus Curt.

— Eu îmi fac întotdeauna treaba bine.

Au rămas tăcuți, au stat și și-au băut berile. Apoi Ronnie a zis:

— Bun, acum unde-s nenorociții ăia de bani?

— O să-i primești, o să-i primești, a zis Bill. Ai noroc că am luat la mine cinci sute de dolari în plus.

— Îi vreau acum. Pe toți.

— Dă-i banii, Bill. Și dacă tot ai ajuns la partea asta, dă-mi-i și pe-ai mei.

Erau toți în hârtii de o sută. Bill i-a numărat pe sub masă. Ronnie și-a primit banii cel dintâi, apoi și Curt. I-au verificat. Erau OK.

— Unde tre' să mă duc? a întrebat Ronnie.

— Aici, a zis Bill și i-a întins un plic. Adresa și cheia sunt înăuntru.

— Cât de departe e?

— Juma' de oră. O iei pe autostrada Ventura.

— Pot să te întreb un lucru?

— Sigur.

— De ce?

— De ce?

— Da, de ce?

— Chiar îți pasă?

— Nu.

— Atunci de ce întrebi?

— De la prea multă bere, probabil.

- Poate c-ar fi mai bine s-o întinzi, a spus Curt.
- Înc-o halbă de bere și gata, a zis Ronnie.
- Nu, a spus Curt. Hai, întinde-o.
- Of! Bine, futu-i.

Ronnie a dat ocol mesei și s-a îndreptat către ușa localului. Curt și Bill au rămas acolo și s-au uitat după el. A ieșit pe ușă. Noapte. Stele. Lună. Trafic. Mașina lui. A deschis-o, a urcat și a demarat.

Ronnie a verificat strada cu atenție și adresa cu și mai multă atenție. A parcat la vreo sută de metri mai încolo și a luat-o înapoi pe jos. Cheia se potrivea în ușă. A deschis-o și a intrat. Din camera din față se auzea un televizor. A străbătut covorul.

- Bill? a întrebat cineva.

I-a ascultat glasul. Venea din baie.

— Bill? a zis ea din nou. El a împins ușa și a văzut-o cum stătea în cadă – foarte blondă, foarte albă și tânără. Ea a tipat.

A prins-o cu mâinile de gât și a împins-o sub apă. Mânecele i s-au făcut flească. Ea dădea din picioare și se împotriva violent. Se lupta cu atâta forță, că a fost nevoit să intre în cadă cu ea așa cum era, cu hainele pe el. Trebuia s-o țină la fund. Într-un final ea n-a mai mișcat și el i-a dat drumul.

Hainele lui Bill nu prea îi veneau, dar măcar erau uscate. Portofelul era și el ud, dar pe ăsta l-a păstrat. Apoi a ieșit de acolo, a mers pe jos suta aia de metri până la mașină, s-a urcat în ea și a demarat.

Poc-poc la cortina aia

Vorbeam despre femei, ne uitam pe furiș cum li se ridică fusta pe picioare când coboară din mașini și ne holbam noaptea prin ferestre, sperând c-o să vedem și noi pe unii cum și-o trag, dar n-am văzut niciodată pe nimeni. O dată ne-am uitat totuși la un cuplu care stătea în pat și tipul își mozolea femeia, iar noi ne gândeam că gata, acum o să vedem, dar ea a zis: „Nu, n-am chef în seara asta!”. Apoi s-a întors cu spatele la el. Tipul și-a aprins o țigară și noi ne-am dus să căutăm altă fereastră.

— Ce cretin! Femeia mea nu s-ar întoarce în vecii vecilor cu spatele la mine!

— Nici a mea. Ce fel de bărbat era ăla?

Noi eram trei cu toții: eu, Baldy și Jimmy. Duminica era ziua noastră cea mare. Duminica ne întâlneam acasă la Baldy și luam tramvaiul până pe Strada Principală. Biletul de tramvai costa șapte cenți.

Pe vremea aia existau doar două cluburi de cabaret, Follies și Burbank. Noi eram îndrăgostiți de stripperițele de la Burbank, iar numerele de comedie erau ceva mai bune acolo, așa că ne duceam la Burbank. Încercaserăm și cinematograful porno, dar filmele nu erau chiar porno, iar scenariile erau toate la fel. Câțiva tipi îmbătau o biată fetișcană inocentă și, până să-i treacă mahmureala, fata se trezea într-o casă de toleranță, cu un șir întreg de marinari și cocoșați care-i băteau la ușă. Pe lângă asta, în locurile alea dormeau zi și noapte boschetari care se pișau pe podele, beau vin și se tăiau între ei. Mirosul de pișat, vin și crimă era insuportabil. Ne duceam la Burbank.

— Ce fac băieții azi, merg la un cabaret? ne întreba tataia lui Baldy.

— Doamne ferește, domnule, noi avem alte lucruri de făcut.

Ne duceam. Ne duceam în fiecare duminică. Ne duceam dis-de-dimineată, cu mult înainte să înceapă spectacolul, ne plimbam în sus și-n jos pe Strada Principală și aruncam priviri prin barurile pustii, în fața cărora stăteau fete de categoria a doua, cu fustele ridicate și dând din glezne în razele soarelui, care se prelingeau spre bezna din bar. Fetele

arătau bine. Dar noi știam care-i faza. Auziserăm. Intra vreun tip să bea un păhărel și acolo îl storceau de bani: și pentru băutura lui, și pentru a fetei. Numai că băutura fetei era îndoită cu apă. Apucați să pui și tu mâna un pic și asta era tot. Dacă arătai ceva mai bănos, barmanul te remarcă, imediat apărea un pahar de băutură cu droguri și erai pa, zăceai pe bar fără nici o lețcaie. Știam noi care-i faza.

După plimbarea pe Strada Principală, ne duceam la toneta cu hotdogi și ne cumpăram mereu câte un hotdog de opt cenți și câte o halbă cu bere de rădăcini la cinci cenți. Trăgeam de fiare și mușchii ne erau umflați și ne suflecăm mânecile până sus de tot și fiecare avea pachetul lui de țigări în buzunarul de la piept. Încercaserăm până și un curs al lui Charles Atlas, „Tensiunea dinamică“, dar trasul de fiare ni se părea mai firesc și mai bărbătesc.

În timp ce ne haleam hotdogii și ne beam halbele imense de bere de rădăcini, jucam la *pinball*: un cent jocul. Ajunseserăm să știm foarte bine aparatul ăla de *pinball*. Când reușeai un scor perfect, primeai un joc gratuit. Trebuia să facem scoruri perfecte, fiindcă n-aveam atâția bani.

Franky Roosevelt câștigase alegerile, lucrurile începeau să meargă ceva mai bine, dar încă era criză și nici unul dintre tații noștri n-avea slujbă. De unde făceam rost de puținii noștri bani de buzunar era un mister, deși e drept că reperam cu un ochi ager orice monedă care nu era cimentată în asfalt. Nu furam, împărțeam. Și inventam. Cum aveam bani puțini sau deloc, inventam mici jocuri ca să ne treacă timpul, unul dintre ele fiind să mergem până la plajă și înapoi.

De obicei făceam chestia asta în zilele de vară și părinții noștri nu se plângeau niciodată când ajungeam acasă după cină. Nici nu le păsa de bășicile noastre mari și lucitoare de pe călcâie. Începeau să ne blesteme abia atunci când vedeau cum ne tociserăm tocurile și tălpile pantofilor. Ne trimiteau la magazinul de mărunțișuri, unde tocurile, tălpile și cleiul se găseau din belșug și la prețuri rezonabile.

Situația era aceeași și când jucam fotbal american în stradă. Nu existau fonduri publice pentru terenuri de joacă. Noi eram așa de duri, că jucam fotbal pe stradă cât ținea campionatul de fotbal american, de baschet și de baseball, ba chiar și până începea următorul campionat. Când ești placat pe asfalt, se întâmplă chestii. Pielea plesnește, oasele se aleg cu contuzii, curge sânge, dar te ridici ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Părinții noștri n-aveau nici o problemă cu zgaibele, sângele și vânătăile noastre. Păcatul teribil și de neiertat era să-ți rupi pantalonii în genunchi. Pentru că fiecare avea doar

două perechi de pantaloni, pantalonii de fiecare zi și pantalonii de duminică, și n-aveai voie să-ți rupi vreuna din cele două perechi de pantaloni în genunchi, fiindcă asta însemna că ești sărac și vai de capul tău și că părinții tăi sunt și ei săraci și vai de capul lor. Așa că învățai să plachezi pe cineva fără să cazi pe *nici unul* din genunchi. Iar ăla care era placat învăța cum să fie placat fără să cadă pe nici unul din genunchi.

Când ne băteam, ne băteam cu orele și părinții noștri nu ne luau de-acolo. Cred că tocmai pentru că ne prefăceam că suntem așa de duri și nu ceream niciodată îndurare, așteptau să-i rugăm să se milostivească de noi. Dar noi ne uram părinții, așa că n-o puteam face, și, fiindcă îi uram, ne urau și ei pe noi și ieșeau pe verandă, de unde ne priveau relaxați chiar în toiul celor mai crunte și nesfârșite bătăi. Doar căscau, culegeau de pe jos vreo reclamă aruncată în curte și intrau înapoi în casă.

M-am bătut cu un tip care mai târziu a ajuns într-o funcție foarte înaltă în Marina SUA. M-am bătut într-o zi cu el de la opt jumate dimineața până după apusul soarelui. Nu ne-a oprit nimeni, deși eram în văzul lumii, pe peluza din fața casei lui, sub doi arbori aromatici imenși și cu ciorile căcându-se pe noi toată ziua.

A fost o luptă cruntă, până la epuizare. El era mai masiv, un pic mai în vârstă și mai greu ca mine, dar eu eram mai nebun. Am renunțat de comun acord – nu știu cum merge treaba asta, trebuie s-o trăiești ca s-o înțelegi, dar după ce doi oameni se bat unul cu altul opt sau nouă ore, acolo răsare un sentiment ciudat de frăție.

A doua zi corpul meu era tot vânăt. Nu puteam să vorbesc printre buze sau să-mi mișc vreo parte a trupului fără să mă doară. Stăteam în pat, pregătindu-mă să mor, și maică-mea a venit la mine în cameră cu cămașa pe care o purtasem în timpul bătăii.

— Uite, ai pete de sânge pe cămașă! Pete de sânge!

— Îmi pare rău!

— N-o să mai reușesc să le scot niciodată!

NICIODATĂ!!!

— Sunt petele *lui* de sânge.

— Nu contează! E sânge! Nu iese la spălat!

Duminica era ziua noastră, ziua noastră liniștită și ușoară. Ne duceam la Burbank. Întotdeauna la început era un film prost. Un film foarte vechi și tu te uitai și așteptai. Te gândeai la fete. Cei trei sau patru tipi din fosa orchestrei cântau tare, poate că nu foarte bine, dar tare, iar într-un sfârșit

ieșeau pe scenă și stripperițele alea și se prindeau de cortină, luau în brațe cortina aia de parcă ar fi fost un bărbat și își unduiau trupurile și făceau poc-poc-poc când se frecau de cortina aia. Apoi se smulgeau de-acolo și începeau să se dezbrace. Dacă aveai suficienți bani, puteai să iei chiar și o pungă de popcorn, dacă n-aveai, dă-o dracu’.

Înainte de următorul număr era o pauză. Un pitic se ridica și zicea:

— Doamnelor și domnilor, dacă îmi permiteți să vă solicit atenția...

Vindea inele voyeuriste. În piatra fiecărui inel, dacă o țineai în lumină, se vedea cea mai minunată imagine. Asta ți se promitea! Fiecare inel costa doar cincizeci de cenți, o posesiune de-o viață pentru numai cincizeci de cenți, disponibil doar pentru clienții de la Burbank, nu se comercializează nicăieri altundeva.

— Nu trebuie decât să îl ții în lumină și veți vedea! Și multe mulțumiri, doamnelor și domnilor, pentru atenția acordată. Acum plasatoarele vor trece printre rânduri pe la dumneavoastră.

Două boschetare rupte-n cur și duhnind a muscat purcedeau de-a lungul scaunelor, fiecare cu câte o sacoșă cu inele voyeuriste. N-am văzut niciodată pe nimeni cumpărând vreun inel din ăla. Îmi imaginez totuși că, dacă țineai unul în lumină, imaginea dinăuntru pietrei trebuie să fi fost o femeie goală.

Orchestra începea iar să cînte, cortina se dădea la o parte și apăreau coristele, cele mai multe dintre ele foste stripperițe, îmbătrânite, încărcate de rimel, fond de ten, ruj și gene false. Se străduiau ca naiba să intre în ritmul muzicii, dar rămâneau tot timpul puțin în urmă. Totuși îi dădeau înainte și mie mi se păreau foarte curajoase.

După aceea intra solistul masculin. Era foarte dificil să-ți placă solistul masculin. Cânta prea tare despre dragostea care a luat-o pe o cale greșită. Habar n-avea să cînte, iar când termina, își arunca brațele în lateral și făcea plecăciuni la cel mai vag zgomot de aplauze.

Apoi urma comediantul. O, ăsta era meseriaș! Intra pe scenă într-un palton vechi, maroniu, cu o pălărie trasă peste ochi, poticnindu-se și mergând ca un boschetar – un boschetar care n-are nimic de făcut și nici unde să meargă. Pe scenă intra o fată și ochii lui o urmăreau. Apoi el se întorcea către public și zicea cu gura lui fără dinți:

— Mă, fir-aș al dracului!

Pe scenă apărea o altă fată, iar el se ducea la ea, își apropia fața de a ei și zicea:

— Sunt om bătrân, am trecut de patruș' patru, dar când se rupe patu', termin pe jos ca un hapsân.

Asta ne termina. Cum mai râdeam! Tineri și bătrâni laolaltă, cum mai râdeam! Apoi venea numărul cu valiza. El încerca s-ajute o fată să-și facă bagajul. Hainele tot săreau din valiză.

— Nu pot s-o bag!

— Uite, lasă-mă să te ajut!

— Iar a sărit de-acolo!

— Stai așa! O să mă așez pe ea!

— Ce? O, nu, n-o să te așezi pe ea!

Și îi dădeau așa tot înainte la numărul cu valiza. Mamă, cât de amuzant era!

Într-un final primele trei sau patru stripperițe veneau iarăși pe scenă. Fiecare dintre noi avea stripperița lui preferată și toți eram îndrăgostiți. Baldy își alesese o franțuzoaică subțire, care avea astm și pungi negre sub ochi. Lui Jimmy îi plăcea de Femeia Tigru (mai precis, Tigresa). I-am atras atenția lui Jimmy că Femeia Tigru avea în mod evident un sân mai mare decât celălalt. A mea era Rosalie.

Rosalie avea fundul mare, dădea și tot dădea din el, cânta cântecele amuzante, vorbea de una singură și se hlizea în timp ce se dezbrăca. Ea era singura căreia chiar îi plăcea munca ei. O iubeam pe Rosalie. M-am gândit de multe ori cum ar fi să-i scriu o scrisoare și să-i spun cât de tare e, dar, cumva, n-am ajuns s-o fac niciodată.

Într-o după-amiază, după spectacol, așteptam tramvaiul și am văzut-o pe Femeia Tigru, care aștepta și ea tramvaiul. Era îmbrăcată într-o rochie verde, mulată, și noi stăteam acolo și ne uitam la ea.

— E gagică ta, Jimmy, e Femeia Tigru.

— Băi, ce bună e! Uită-te la ea!

— Mă duc să vorbesc cu ea, a zis Baldy.

— E gagică lui Jimmy.

— Eu nu vreau să vorbesc cu ea, a zis Jimmy.

— Mă duc eu să vorbesc cu ea, a spus atunci Baldy.

Și-a înfipt o țigară în gură, și-a aprins-o și s-a dus la ea.

— Bună, *baby*! i-a rânjit el.

Femeia Tigru nu i-a răspuns. A continuat să se uite drept înainte și să aștepte tramvaiul.

— Știu cine ești. Te-am văzut azi cum te dezbrăcai. Te miști bine, *baby*, te miști grozav de bine!

Femeia Tigru nu i-a răspuns.

— Te miști bine bine, Doamne, cum te miști!

Femeia Tigru se uita drept înainte. Baldy a rămas acolo, rânjind la ea ca un idiot.

— Mi-ar plăcea să mi-o bag în tine. Mi-ar plăcea să te fut, *baby*!

Ne-am dus la Baldy și l-am tras de-acolo. Am plecat cu el în lungul străzii.

— Băi muie, n-ai nici un drept să vorbești așa cu ea!

— Păi, nu vine ea și-și scutură curu', nu vine în fața bărbaților și-și scutură curu'?!

— Încearcă și ea să facă un ban.

— E fierbinte, e roșie de fierbinte, știu că vrea!

— Ești dus cu capu'.

Ne-am îndepărtat cu el în lungul străzii.

Nu la mult timp după asta, am început să-mi pierd interesul pentru duminicile alea pe Strada Principală. Bănuiesc că Follies și Burbank sunt încă acolo. Desigur, Femeia Tigru, stripperița astmatică și Rosalie, Rosalie a mea, s-au dus demult. S-ar putea să fi murit. Fundul cel mare și săltăreț al lui Rosalie e, probabil, mort. Și când ajung la mine-n cartier, trec pe lângă casa în care locuiam și unde acum locuiesc niște străini. Totuși duminicile alea au fost bune, multe dintre duminicile alea au fost bune, o lumină plăpândă în zilele negre ale crizei, când tații noștri se plimbau pe verande, șomeri și neputincioși, se uitau la noi cum ne băteam până la sânge, apoi intrau înapoi în casă și se holbau la pereți, fiindcă le era frică să deschidă radioul din cauza facturii la curent.

Paradis interzis

Stăteam într-un bar de pe Western Avenue. Era în jur de miezul nopții și mă aflam în starea mea obișnuită de confuzie. Adică vreau să zic că nimic nu era cum trebuie: nici femeile, nici slujbele, nici lipsa de slujbe, nici vremea, nici câinii. Până la urmă ajungi doar să stai așa, într-o stare de șoc, și să aștepti ca și când ai sta într-o stație de autobuz și ți-ai aștepta moartea.

În fine, cum stăteam eu acolo, vine una, o brunetă cu păr lung, corp mișto, ochi căprui și triști. Nu m-am dat la ea. Am ignorat-o, chiar dacă s-a așezat pe scaunul de lângă mine, când mai erau acolo încă vreo douășpe scaune goale. De fapt, în afară de barman, noi doi eram singurii oameni din bar. A comandat un vin sec. Apoi m-a întrebat ce beau.

— Scotch cu apă.

— Dă-i un scotch cu apă, i-a zis barmanului.

Ei bine, chestia asta chiar nu se-ntâmpla prea des.

Femeia și-a deschis poșeta, a scos de acolo o colivie mică de sârmă și a cules din ea niște omuleți pe care i-a pus pe tejgheaua barului. Toți aveau în jur de șapte centimetri înălțime și erau vii și bine îmbrăcați. Era patru mini-persoane: doi bărbați și două femei.

— Abia au ieșit pe piață, a zis ea. Sunt foarte scumpi. M-au costat vreo două mii de dolari bucata când i-am cumpărat. Acum se vând cu vreo două mii patru sute. Nu știu cum îi fabrică, dar probabil că e ceva ilegal.

Omuleții umblau în sus și-n jos pe tejghea. Deodată, unul dintre mini-tipi i-a tras o palmă peste față uneia dintre mini-tipe.

— Târfo, a zis el, m-am săturat de tine!

— Nu, George, nu face asta! a țipat ea. Te iubesc! O să mă sinucid! Trebuie să te am!

— Nu-mi pasă, a zis mini-tipul, apoi a scos o mini-țigară și și-a aprins-o. Am și eu dreptul să trăiesc.

— Dacă n-o vrei tu, o iau eu, a spus celălalt mini-tip. O iubesc.

— Numai că eu nu te vreau, Marty. Îl iubesc pe George.

— Dar el e un nemernic, Anna, un nemernic sadea!

— Știu, dar îl iubesc oricum.

Apoi nemernicul ăla mic s-a dus și a sărutat-o pe cealaltă mini-tipă.

— Am aici un soi de triumphi amoros, a spus domnișoara care îmi cumpărase de băut. Țsta-i Marty, ăsta-i George, ea e Anna și ea e Ruthie. George dă limbi, știe să dea limbi bine de tot. Marty e cam constipat.

— Nu ți se pare trist să te uiți la toate astea? Țăă, cum te cheamă?

— Dawn. Știu, e un nume groaznic. Dar sunt mame care le fac asta copiilor lor.

— Eu sunt Hank. Dar nu ți se pare trist...?

— Nu, nu e trist să te uiți. Eu n-am prea avut noroc în relații – de fapt, am avut ghinion peste ghinion...

— Ei, toți avem ghinion peste ghinion.

— Poate că așa e. În fine, mi-am cumpărat omuleții ăștia și acum mă uit la ei și e ca și cum mi s-ar întâmpla mie, dar fără toate problemele care apar de obicei. Numai că mă excit teribil când încep să facă dragoste. Atunci începe să fie mai greu.

— Sunt sexy?

— Foarte, foarte sexy. Doamne, cât mă excită!

— De ce nu i-am pune s-o facă? Vreau să zic, chiar acum. Și să ne uităm împreună la ei.

— A, nu poți să-i obligi! Tre' s-o facă atunci când le vine lor.

— Și cam cât de des o fac?

— O, sunt destul de buni! O fac de vreo patru-cinci ori pe săptămână.

Ția micii se învăteau pe-acolo, pe tejghea.

— Ascultă, a zis Marty, dă-mi o șansă. Dă-mi măcar o șansă, Anna.

— Nu, i-a spus Anna, eu mi-am dăruit dragostea lui George. Altfel nu se poate.

George o săruta pe Ruthie, îi mângâia sânii. Ruthie se excitase.

— Ruthie începe să se excite, i-am spus lui Dawn.

— Așa e. Chiar așa e.

Mă excitasem și eu. Am tras-o pe Dawn spre mine și am sărutat-o.

— Știi ce, a zis ea, nu-mi place să-i las s-o facă în public. O să-i iau acasă și o să-i las să și-o tragă acolo.

— Dar atunci n-o să-i pot vedea și eu.

— Ei bine, va trebui să vii cu mine.

— OK, hai să mergem, i-am zis.

Mi-am terminat băutura și am ieșit împreună. Ea își ducea omuleții în colivia aia mică de sârmă. Ne-am urcat în

mașina ei și am așezat-o între noi, pe scaunul din față. M-am uitat la Dawn. Era grozav de tânără și de frumoasă. Părea să aibă și ceva pe dinăuntru. Cum de n-avusese noroc la bărbați? Erau atâtea feluri în care lucrurile astea puteau să meargă prost! Cei patru omuleți o costaseră opt mii de dolari. Atâția bani ca să scape de relații și totuși să *nu* scape de relații.

Casa ei era undeva printre dealuri, într-un loc care arăta plăcut. Am ieșit din mașină și ne-am îndreptat spre ușă. Eu am ținut colivia cu omuleți cât Dawn a deschis ușa cu cheia.

— Săptămâna trecută am fost la concertul lui Randy Newman din The Troubadour. Nu-i așa că-i fabulos? m-a întrebat ea.

— Ba da, așa-i.

Am intrat în camera din față. Dawn a luat omuleții și i-a pus pe măsuta de cafea. Apoi a intrat în bucătărie, a deschis frigiderul și a scos de-acolo o sticlă de vin. A adus și două pahare.

— Nu te supăra, mi-a zis ea, dar pari un pic nebun. Cu ce te ocupi?

— Sunt scriitor.

— O să scrii despre asta?

— N-o să mă creadă nimeni, dar o să scriu.

— Uite, a zis Dawn, George i-a dat jos chiloțeei lui Ruthie. Îi bagă degetele acolo. Vrei gheață?

— Da, văd. Nu, fără gheață. Îmi place sec.

— Nu știi de ce, a spus Dawn, dar mă excită foarte tare să mă uit la ei. Poate fiindcă sunt atât de mici. Mă excită rău de tot.

— Înțeleg ce zici.

— Uite, George s-a pus în genunchi și îi dă limbi.

— Chiar asta face, nu-i așa?

— Fii atent la ei!

— Doamne Dumnezeule!

Am luat-o în brațe pe Dawn. Ne-am sărutat mult. În timpul ăsta ochii ei se tot mutau de la mine la omuleți și înapoi la mine.

Micul Marty și micuța Anna se uitau la rândul lor.

— Uite, a zis Marty, o să și-o tragă. Am putea să ne-o tragem și noi. Până și ăștia mari o să și-o tragă. Uită-te la ei!

— Ai auzit? am întrebat-o pe Dawn. Au zis c-o să ne-o tragem. E-adevărat?

— Sper că da, a zis Dawn.

Am dus-o pe canapea și i-am ridicat fusta până la solduri. Am început s-o sărut pe gât.

— Te iubesc, i-am zis.

— Chiar așa? Chiar așa?

— Da, cumva da...

— Bine, a zis micuța Anna către micul Marty, am putea s-o facem și noi, chiar dacă nu te iubesc.

S-au luat în brațe în mijlocul măsuței de cafea. Între timp eu îi dădusem jos chiloții lui Dawn. Dawn a gemut. Micuța Ruthie a gemut. Marty se apropiase de Anna. Se întâmpla peste tot. Mi-a venit în minte ideea că în clipa asta toată lumea o face. Apoi am uitat de restul lumii. Cumva, am ajuns amândoi în dormitor. După care am pătruns-o pe Dawn și am început s-o călăresc încet, îndelung...

Când a ieșit din baie, eu citeam o povestire foarte-foarte plictisitoare din *Playboy*.

— A fost tare bine, a zis ea.

— Plăcerea a fost de partea mea, i-am răspuns.

S-a întors în pat, lângă mine. Am lăsat revista din mâini.

— Crezi că am putea să ne înțelegem? m-a întrebat ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic, crezi că am putea să fim împreună mai mult timp?

— Nu știu. Cine știe ce-o să se mai întâmple? Începutul e mereu cel mai ușor.

Apoi am auzit un țipăt din sufragerie.

— Aoleu, a zis Dawn.

A sărit din pat și a dat fuga în sufragerie. Am urmat-o. Când am ajuns acolo, îl ținea pe George în palme.

— O, Doamne!

— Ce s-a întâmplat?

— Anna i-a făcut-o.

— Cum adică?

— I-a tăiat coițele! George e de-acum eunuc!

— Uau!

— Adu-mi repede niște hârtie igienică! Ar putea să sângereze până moare!

— Nemernicul ăla! a zis Anna de pe măsuța de cafea. Dacă George nu-i al meu, atunci n-o să-l aibă nimeni!

— Acum sunteți amândouă ale mele! a spus Marty.

— Nu, va trebui să alegi, a zis Anna.

— Pe care dintre noi o vrei? a întrebat Ruthie.

— Vă iubesc pe amândouă, a spus Marty.

— Nu mai sângerează, a zis Dawn. A leșinat.

L-a învelit pe George într-o batistă și l-a pus pe șemineu.

— Ce vreau să zic, mi-a spus Dawn, e că dacă nu crezi că lucrurile pot să meargă între noi, nici nu vreau să mă

încure.

— Cred că te iubesc, Dawn.

— Uite, mi-a zis ea, Marty o îmbrățișează pe Ruthie!

— Crezi c-o să și-o tragă?

— Nu știi. Par excitați.

Dawn a luat-o pe Anna și a pus-o în colivie.

— Dă-mi drumul de aici! Îi omor pe amândoi! Dă-mi drumul!

George a scos un suspin din batista de pe șemineu. Marty i-a dat jos chiloțeei lui Ruthie. Am tras-o pe Dawn spre mine. Era frumoasă și tânără și avea ceva pe dinăuntru. Poate că mă îndrăgostisem din nou. Era posibil. Ne-am sărutat. M-am prăbușit în ochii ei. Apoi m-am ridicat și am început să fug. Mi-am dat seama unde sunt. Un gândac și un vultur făceau dragoste. Timpul era un țicnit care cânta la banjo. Am continuat să fug. Părul ei lung mi-a căzut peste față.

— O să vă omor pe toți! a țipat micuța Anna.

Apoi a continuat să trăncănească în colivia ei de sârmă la ora trei dimineața.

Table of Contents

[Un funcționar cu nasul roșu](#)
[Asasinii](#)
[Asta l-a ucis pe Dylan Thomas](#)
[Bărbat](#)
[Ceva despre un steag Viet Cong](#)
[Clasă](#)
[Confesiunile unui om suficient de nebun ca să trăiască alături
de bestii](#)
[Cum iubesc morții](#)
[Diavolul era fierbinte](#)
[Doi bețivi](#)
[Dr. Nazi](#)
[Dragoste la 17,50 \\$](#)
[Fără gât și rău al dracu'](#)
[Hristos pe role](#)
[Maja Thurup](#)
[Nu ești în stare să scrii o poveste de dragoste](#)
[Nu te mai holba la țâțele mele, domnu'!](#)
[Pittsburgh Phil & Co.](#)
[Politică](#)
[Ți-aduci aminte de Pearl Harbor?](#)
[Singurătate](#)
[Toți căcănarii din lume și cu mine](#)
[Tu și berea ta și cât ești tu de tare](#)
[Tupeu](#)
[Ucișă plătit](#)
[Poc-poc la cortina aia](#)
[Paradis interzis](#)

Table of Contents

Un funcționar cu nasul roșu	5
Asasinii	12
Asta l-a ucis pe Dylan Thomas	18
Bărbat	23
Ceva despre un steag Viet Cong	28
Clasă	32
Confesiunile unui om suficient de nebun ca să trăiască alături de bestii	37
Cum iubesc morții	59
Diavolul era fierbinte	72
Doi bețivi	79
Dr. Nazi	85
Dragoste la 17,50 \$	91
Fără gât și rău al dracu'	97
Hristos pe role	104
Maja Thurup	110
Nu ești în stare să scrii o poveste de dragoste	115
Nu te mai holba la țâțele mele, domnu'!	119
Pittsburgh Phil & Co.	123
Politică	129
Ți-aduci aminte de Pearl Harbor?	133
Singurătate	138
Toți căcănarii din lume și cu mine	144
Tu și berea ta și cât ești tu de tare	162
Tupeu	168
Ucigaș plătit	174
Poc-poc la cortina aia	178

